

«ھەل قىلىش» پاجىئەسى

(پوۋېست)

مەمتىمىن قادىر

ئېلكتىتاب ئىشلىگۈچى: تۇران 2015-يىلى 9-ئاي

1

باش باھار .

ياز پەسلىنىڭ ھارارەتلىك قەدىمگە يول باشلاپ بارا-بارا جەنۇبقا سۈرۈلۈۋاتقان غەربىي شىمال شامىلى تۈنجى بولۇپ تەبىئەت بىلەن تەبىئەتتىكى جانلىقلارنىڭ تومۇرىنى تۇتاشتۇرۇپ پۈتۈن كائىناتنى ياراتقۇچى ئانا زىمىننىڭ توغىنى ئېرىتىشى بىلەن تەڭ يەردىن بوشانغان چىرگەن غازاڭلار ھەر يان ئۇچۇپ، يۇيۇنماقچى بولغاندەك ئەگىز سۇلىرىغا ئۆزىنى ئېتىشماقتا. قىر-قىرىملاردىكى ئاندا-ساندا كۆزگە چېلىقىدىغان يالڭاچلىنىپ قالغان دەرەخلەر ۋە ئۇنىڭ كۆتمەك شاخلىرىدا ئوسا يەرلەردىكى تاپقا تەشنا بولغان ھالدا ئاچلىقتىن ھالسىراپ ئولتۇرغان قارا قاغىلار شۇ قەدەر كۆرۈمسىز ئىدىكى، كىشىلەرنىڭ ھۈركۈتۈپ ۋارقىراشلىرىغا، چالما ئېتىپ قوغلاشلىرىغا قىلچىمۇ پەرۋا قىلماي ھاياتلىقتىن ئۈمۈدىنى ئۈزگەندەك ئەنسىز قاقىلداشماقتا.

ئېرىقلارنى رىمىنۇت قىلىش، ئېتىز قىرلىرىنى قاشلاش، يەرگە ئىشلەش قاتارلىق تېرىقچىلىق تەييارلىقلىرىنى بىرەر قۇر قىلىپ بولۇپ، خېلى كۈنلەردىن بىرى پەقەت ئوسا سۈيىگىلا قاراپ قالغان تەڭرىتاغنىڭ جەنۇبى چېتىدىكى بوستان مەھەللىسىدە كىشىلەر مارت ئىينىڭ ئاخىرقى سەھرىدىكى تەنلەرنى شۈركەندۈردىغان سوغۇقىدا چاپانلىرىنىڭ ياقىسىنى ئۇرۇپ، تۇماقلىرىنى چۆكۈرۈپ ئۆستەڭ بويىدا، سۇ كويىدا توپ-توپ بولۇشۇپ تۇرۇشماقتا.

چار يىلاندىڭ تولغاشقان كەنىت تاشيولىدىن قويۇق توپا تۈزۈتۈپ ئۇچقاندىك كېتىۋاتقان ماشىنا كەينىدىن تاپ باسۇرۇپ، توپا-چاڭ ئارسىدا بىر كۆرۈنۈپ بىر كۆرۈنمەي، ئۆزىنى خۇددى كۆكتە بۇلۇت يېرىپ ئۇچۇۋاتقان ئايرىپىلاندا ھوزۇرلىنىپ ئولتۇرۇۋاتقاندىك قىياپەتتە موتو-سىكىلتىنىڭ ئارقىسىغا سۇ كادىرنى مىندۈرۈۋېلىپ كېتىپ بارغان كەنىت سېكىرتارى ئابلەتنى كۆرگەن پانەمخان قولىدىكى سۈيۈرگىنى تاشلاپ، يۈگۈرگەن پېتى ھويلىغا كېردى ۋە نەچچە كۈندىن بىرى كېۋەز تېرىيدىغان يەرلەرنىڭ ئوسا ۋاقتىنىڭ ئۆتۈپ كېتىۋاتقانلىقىدىن جىلە بولۇپ، ھويلىدا ئۇياقتىن بۇياققا مېڭىپ يۈرگەن سەمەتاخۇننى كۆرۈپلا خۇددى بىر كالىلەك ئالتۇن تېپىۋالغاندەك، ئاغزى-ئاغزىغا تەگمەي سۆزلەپ كەتتى.

— ھوي دادىسى، قارىسلا شاڭجاڭنىڭ ماشىنىسى كىتىۋاتىدۇ، سۇ توغرىسىدىن كەلدىمىكىن.
— ھەي ئەخمەق خوتۇن، سەن نېمىنى بىلەتتىڭ؟ ئۇ مەھەللىمىزدىكى ياسىن كىراكەشنىڭ ماشىنىسىمىكىن، — دېدى سەمەتاخۇن ئايالىنىڭ گىپىگە ئىرەنشىمگەندەك قىياپەتتە.

— مەن بىلمەي قالاتتىمۇ شاڭجاڭنىڭ ماشىنىسىنى، ئارقىسىدا زاپاس چاقى مانا مەن دەپ كۆرۈنۈپ تۇرسا، تىزراق يەڭلىرىنى سېپىپ، بېرىپ باقسىلا — دېدى تامدىكى مىخقا ئېسىقلىق

چاپاننى ئېلىپ سەمەتاخۇننىڭ ئۇچىسىغا ئارتىۋاتقان پاتەمخان .

سەمەتاخۇن ھويلىنىڭ بۇلۇڭىدىكى كونىراپ قالغان ۋېلىسىپىتنى مىنىپ كەنت قورۇسى تەرەپكە قاراپ ماڭدى. ھەر كەلگەندە ئابلەتتىن تىگىشلىك «نېسۋىسى» نى ئېلىۋېلىپ كۆڭلى تىنغاندىن كېيىن كەنت قورۇسىغا بېرىشقا ئادەتلەنگەن ساشاڭجاڭ شۇ ئەنئەنىۋى ئادىتىنى ئىزچىل داۋاملاشتۇرۇش ئىھتىياجىدىن، ھېلى تېخى زاپاس چاق چاپلانغان « ئارقا ئىشكى» تىمىساقنىڭ ئاغزىدەك يوغان ئېچىلغان ھالدا ئابلەتنىڭ دەرۋازىسى ئالدىدا توختىغان ماشىنىسى سەمەتاخۇننىڭ كەنت قورۇسىغا كېلىشىگە ئۇلىشىپلا كەلدى . قورسقى سامان تىققان خالتىدەك پومپايغان، سوغۇق ئانچە بوشىمىغان بولسىمۇ كۆينەك ئۈستىگە يېلىڭ چاپان كىيىۋالغان، كۆينەكنىڭ تۈگمىللىرى ھېلىلا ئۈزۈلۈپ كېتىدىغاندەك ئىككى پىشىنى ئاران ئۇلاشتۇرۇپ تۇرغان، ھەر ئىككى تۈگمە ئارىسىدا چىڭداغان ئىتى بىلەنر-بىلىنمەس كۆرۈنۈپ قالغان ساشاڭجاڭ پارقىرتىپ مايلانغان خۇرۇم ئايغىنىڭ توپا بۇلۇپ كېتىشىدىن قۇرقۇپ، ماشىنىدىن پۇتنىڭ ئۇچىدا چۈشۈپ، پاقىقىغا لاتا چىگىلگەن تۆت كۈنلۈك تەخەيدەك ئېھتىيات بىلەن دەسسەپ، بىر قانچە دېھقان ۋەكىلى ۋە كەنت كادىرلىرى تۇرغان جايغا كەلدى .

— ھە، نېمە ئىش ئىدى ئۇ، نەچچە كۈندىن بىرى يېزىلىق ھۆكۈمەتكە بۇنچە توپلۇشۇپ بېرىپ مېنى ئىزلەپ دېگۈدەك؟— دېدى ساشاڭجاڭ ئالدىدىكى ئابلەتقا ئىككىنى شىلتىپ.
— يەرلەرنى بىر ئوسا قىلۋالساق، شۇ سۇنى قاچان بىردىغاندۇ بىزگە دەپ... — دۇدۇقلىدى سۇ توغرىسىدا گەپ قىلىپ ساشاڭجاڭدىن كۆپ قېتىم دەككىسىنى يىگەن ئابلەت.

— مەن ساڭا دېگەنغۇ، بۇ يىل يېزىمىزغا يۇقىردىن بەرگەن سۇ ئاز، شاخ-قوزۇق پۇلى يىغىپ قوي، غول ئۆستەڭنىڭ ئاغزىنى توسۇپ، سۇنى ئاۋۋۇتمساق بولمايدۇ، دەپ. كۈندە دېھقانلىرىڭنى ئەگەشتۈرۈپ، قۇرۇق قول كىلىپ مېنى ئىزدەسەڭ مەندىن سۇ چىقاتتىمۇ؟ سۇنىڭ كىلىش-كەلمەسلىكى ئۆزەڭنىڭ دىتىغا باغلىق! بىلىپ قوي «يىغلىغىنىڭغا ئەمچەك سالىدىغان» زامان كەلمەسكە كەتتى، ھازىر چۇ «بىكارغا مۆشۈك ئاپتاپقا چىقمايدىغان» زامان بۇ! سۇ، سۇلا دېدىغان، سېنىڭكىدەك تەپسە تەۋرىمەيدىغان قەلەندەر كەنتتىن بىر قانچىسىلا قالدى، ئەمدىغۇ گېپىمنى چۈشەنگەنسەن، — مەقسىدىنى بىلدۈرۈش ئۈچۈن خېلىلا چىڭقالغان ساشاڭجاڭ شوپۇرى تەڭلىگەن «قىزىل كالا» ئىچملىكىدىن غورتۇلدىتىپ بىر قانچىنى يۈتۈۋالدى.

— چۈشەندىم ساشاڭجاڭ، چۈشەندىم. مەن بۈگۈنلا ئۇرۇنلاشتۇرۇشلىرىنى ئاممىغا يەتكۈزۈپ، ئىددىيىسىنى ھەل قىلىپ، قاشلىرىغا ئەمدى سۇ دەپ بارمايدىغان قىلىۋېتىمەن، — دېدى ئابلەت قول باغلاپ، بەللىرىنى يادەك ئېگىپ، بېشىنى پوق چوقۇۋاتقان توخۇدەك گىلدىڭشىتىپ.

— نېمىنى چۈشەندىڭ، نېمىنى! ھەي مىڭسىنى قاغا چوقۇۋالغان ئەبگا، خىزمەت قىلىشنىڭ يولىنى بىلەمسەن — يوق؟ مەن ساڭا سۇنى ھەل قىلىشنىڭ چارىسىنى كۆرسىتىپ قويدۇم، ماۋۇ

خىزمەتنى يەنە ئىشلىگىڭ بولسا، يولنى ئۆزۈڭ قىل !

— مېنىڭ سىلگە دېگەن ھېلىقى ئىشىمنى ...، — ساشاڭجاڭ ئابلەتقا قايناپ بولۇپ ئارقىغا ئۆرۈلۈپ بىر چامدىشىغىلا كەينىدىن تەڭ چامدىغان ئىمام ئاخۇنۇم شۇنداق دەپ ئېغىز ئېچىشى بىلەن تەڭ جىلە بولغان ساشاڭجاڭ ئۇنىڭ گېپىنى بۆلدى.

— سىلىمۇ جامائەتكە باش بولۇپ مېھراپتا ئۇزۇنراق ئولتۇراي دېسە، سۇ ھەل قىلىش ئىشىدا ئابلەتكە يېقىنراق تۇرسىلا، ئۇ ئىشلىرىنى بۇ قېتىمقى ئىپادىللىرىگە قاراپ ھەل قىلىمىز. جىلچىلىكتە قانسىرغان ئۆپكەدەك قىزارغان ساشاڭجاڭ ئايغىنىڭ توپا بولۇشىنىمۇ ئىسىدىن چىقىرىپ، ئوسىلىققا قونغان قاغىدەك ئېغىن ئېچىپ ماشىنىغا چىقىپ ئىشكىنى ياپتى. ئابلەت بىلەن ئىمام ئاخۇنۇمۇ ئانىسىغا چىتىپ قويغان ئوغلاقتەك ساشاڭجاڭغا ئەگىشىپلا ماشىنا ئىشكىگە بېرىپ بولغان ئىدى. ئۇلار پەسكە چۈشۈرۈلگەن ماشىنا ئەينىكىدىن بېشىنى تىقىپ، ساشاڭجاڭ بىلەن بىر نىمىلەرنى دېيىشتى ۋە ئەتە ئىشخانىدا كۆرىشىدىغانلىقىنى پۈتۈشۈپ خوشلاشتى. شۇ تاپتا ئابلەت ئاممىغا پەش قىلىپمۇ، يالۋېرىپمۇ ئەمەلگە ئاشۇرمىغان تاتلىق خىياللىرىنى مانا ھازىر ساشاڭجاڭنىڭ ئۆز ئاغزى ئارقىلىق دېھقانلارغا، بولۇپمۇ ئاشۇ كۆزىگە مىخ بۇلۇپ قالدغان سەمەتاخۇن قاتارلىق بىر نەچچە كۆكەرمىگە يەتكۈزەلگەنلىكىدىن خۇشال ئىدى.

— مانا دېمىدىمۇ، ساشاڭجاڭنىڭ تىلى ھالال دە بىزگە. سىلەرگە ئازراق بىر نەرسە يىغىش قىلىپ، سۇنى ھەل قىلىش توغرىسىدا تولا سۆزلەپ ئاغزىمنىڭ بىر قات تىرىسى چۈشۈپ كېتەيلا دېدى، ئەمدىغۇ ئىشەنگەنسىلەر؟ ھازىر دېگەن زامان شۇنداق. ئاشۇ ئايغ كەينىدىكى قاسم جېنىدا يېزىدىكىلەرگە ئوغلاق گۆشىدە كاۋاپ قىلىپ، ئۇنىڭغا يانداپ ھەرقايسىنىڭ چۈنتىكىگە ئاز-راقتىن بىر نەرسە تىقىۋەتكەچكە مانا ھازىر يەرلىرى كىلىشىپ قوش سالىدى، بىزمۇ شۇنداق قىلايلى دېسەم تۆت پۈتۈڭلار ئۆرە تۇردى — دېدى ئابلەت ئۆزىنىڭ خىيالىنى دەلىللەپ.

ئەمما بۇ رېئاللىق ئىددىيىسىدىن ئۆتمىگەن، توپا يەردە زوڭ ئولتۇرۇۋالغان سەمەتاخۇن بېگىز بارمىقى بىلەن بىر تەرەپتىن يەرگە يېزىپ بىر تەرەپتىن ئۈنلۈك ھېسابات قىلىشقا باشلىدى.

— سۇنى ئىشلەتكەنلىكىمىزگە سۇ ھەققى بىر نۆۋەتتىمىز، يەنە سۇنىڭ راۋان ئېقىشى ئۈچۈن ناھىيىنىڭ، يېزىنىڭ چوڭ ئۆستىڭىنى، كەنتىنىڭ ئېرىقىنى چېپىۋاتىمىز. دېمەك، بىز سۇنى ئاللا بۇرۇن ھەل قىلغاققا ئېرىقتا پولىدوڭشىپ ئېقىۋاتامدۇ ئەنە! يەنە نېمىنى ھەل قىلماقچى سەن؟ — ئالدىنقى قېتىم سەن مۇشۇنداق كوتۇلداپ يۈرۈپ سۇ ئارقىغا سۈرۈلۈپ كەتتى، — دېدى ئابلەت قولىنى شىلتىپ.

— سەن شۇنداق كۆندۈرۈپ قويغاققا يەنە بىر نەرسە تەمە قىلىپ، ئارقىغا سۈرۈلۈپ بۇ يۈزى قېلىن سۇ! — دېدى سەمەتاخۇن زەردە بىلەن.

— كەنتىدىن بەرگەن «ئۈچ پىشقەدەم» لىك پۇلىنى، قۇتقۇزۇش پۇلىنى ئېلىشنى بىلسەنۇ، ئالغا

بېسىش ئۇياقتا تۇرسۇن، ئازراق بىر نەرسە بەر دېسە تۆشۈڭنى چىقىرىپ، قېرى ئىشەكتەك ئارقىغا تىرەجەپلا تۇرسەن، زادى نېمە دېمەكچى سەن! — ۋارقىردى ئابلەت سەمتاخۇنغا ئېيتىلىپ.

— ئۇ پۇلنى بىزنى خەجلىسۇن دەپ ھۆكۈمەت بەرگەن، ئابلەتنىڭ سۇھەل قىلىشى ئۈچۈن بىرىڭلار دېمىگەن! — دېدى سەمتاخۇن ئۆز گىپىدە چىڭ تۇرۇپ، — نېمىشقا بەرگۈدەكمەن، ئۇنىڭسىزمۇ ھەر قېتىم سەن چاڭگىلىڭ تولغۇدەك تۇتۇۋېلىپ، ئاشقىنىنى بېرسەنغۇ.

— چىدىيالمىغان بولساڭ يەرنى كەنىت كولىكتىپىغا تاپشۇرۇپ، بۇ مەھەلدىن يوقال! — ۋارقىرىغان ئابلەت سەمتاخۇننىڭ دولىسىدىن زەردە بىلەن ئىتتىرۋەتتى.

— ئۇنداق ئاسان ئىش يوق! — دېدى سەمتاخۇن يىقىلغان يىرىدىن ئۆرە بولغاچ ئېلىۋالغان بىر سىقىم توپىنى ئابلەتنىڭ ئالدىغا چېچىپ، — سىنى چوڭ قىلىپ، زۇۋانڭنى بۇنچە جانلىق چىقارغان بۇ مۇنبەت زىمىن، قاپ يۈدۈپ گەجگىمىزنى يېغىر قىلىش بەدىلىگە ئەھيا بولغان!

— بىلىپ قوي، زىمىن دۆلەتنىڭ! — سىياسەت سۆزلەشكە باشلىدى ئابلەت كەنىتنىڭ تېمىغا قىزىل سىردا يېزىلغان خەتنى كۆرسىتىپ، — سەندەك قارا قورساق دەلتىلەر قالايمىقان سۆزلەپ، يۇرۇتنىڭ چوڭ ئىشلىرىغا دەخلى قىلمسۇن دەپ بالادەك قىلىپ يېزىپ قويدۇق ئەنە!

— سەن ئەقىللىق بولغاندىكىن دەپ باقە، ئۇنداقتا مەن كىمىنىڭ؟ بىلىپ قوي، مەنمۇ دەل دۆلەتنىڭ بىر گرەژدانى! ئەگەر سەنلەر ئاشۇ تامغا يېزىلغان خەتكە قاراپلا ئىش قىلىشىدىغان بۇلۇشساڭ ھازىرلا مەنمۇ ئىسمىمنى تامغا يېزىپ قوياي! — سەمتاخۇن شۇنداق دەپ، قولىغا بىر سېغىز چالمىنى ئېلىپ ئاشۇ خەتنىڭ ئارقىسىغا ئۇلاپ ئۆزىنىڭ ئىسمىنى يېزىشقا باشلىدى.

— نېمە ئىش قىلماقچىسەن؟ دۆلەتنىڭ پەرمانىنى كۆزگە ئىلمىگەن قانچىلىك نېمە ئىدىڭ، ۋۇھ ئۆلۈمتۈك قېرى! — ۋارقىراپ يۈگۈرۈپ كەلگەن ئابلەت سەمتاخۇننىڭ قولىدىكى چالمىنى تارتىۋېلىپ، ئۇنىڭ گېلىدىن تۇتۇپ ئىتتىرۋەتتى .

— سەمتاخۇن تولا تېرە تاراقشىتماڭلا! شاڭجاڭ ھەل قىلىڭلار دېدىمۇ، شۇ بويىچە ھەل قىلىمىز، شۇنداقمۇ ئابلەتتاخۇن، — دېدى ياندا تۇرغان ئىمام ئاخۇنۇم ساقاللىرىنى دىرىلدىتىپ.

ئايغىمىزدىكى كەنىتكە ئىشك ئالدىمىزدىكى ئۆستەڭدىن سۇ ئۆتكىنى مانا ھەپتە بولدى . كۆزىمىزنى قىزارتىپ ئېرىق بويىدىن كېتەلمىدۇق، يا سۇنى تاقاق سېلىپ ئىتەلمىدۇق، نېمە كۈن بۇ بىزگە! ھەل قىلساق قىلايلى دېيىشتى تەشنا بولغان كۆپچىلىكنىڭ ھەممىسى بىردەك.

بۇ ئابلەتنىڭ سەمتاخۇن بىلەن تۇغقاندارچىلىقىنى ئۈزگەندىن كېيىن ئۈچىنچى قېتىم ئۇنىڭ ئالدىغا يۈگۈرۈپ، قول شىلتىپ چاپان چۆرىشى ئىدى. مانا بۇ قېتىم سەمتاخۇننىڭ داۋىلىلىرى پەقەتلا تويىمدى، ھەتتا بىرىنىڭمۇ قوللىشىغا ئىرشەلمىدى. دېمەك، «سۇھەل قىلىش» قارارى دېھقانلار ۋەكىلى ۋە پارتىيە ئەزالىرىنىڭ تەستىقىدىن ئاساسەن ئوڭۇشلۇق ئۆتتى. شۇ بويىچە گۇرۇپپا باشلىقلىرى كەچ كىرىشتىن ئىلگىرى موغا كەلتۈرۈلگەن شاخ - قوزۇق پۇلنى تولۇق

يىغىپ ئابلەتكە تاپشۇردىغانلىقىنى، دەرھال يېزىغا بېرىپ سۇنى ھەل قىلىپ، ئامال بار كېچىچە بولسىمۇ ئاق يەرلەرگە باشلاش توغرىسىدا پۈتۈشۈپ تارقاشتى.

2

جىمجىت ئايدىڭ. ئوسا ۋاقتىنىڭ ئۆتۈپ كېتىۋاتقانلىقىدىن ئىچى تىتىلداپ ئۇيقۇسى قاچقان سەمتاخۇن ئۆيىگە ئانچە يىراق بولمىغان ئاق يەرلىرىنىڭ قىرىدا تۇمىقىنى چۆكۈرۈپ، ئۇزۇن چاپىنغا يۆگۈنۈپ ياتتى. سالقىن شامال ئۇنىڭ بۇرغىغا تولمۇ يىراقتا قالغان ياشلىقنىڭ يېقىملىق ھېدىنى ئۇرماقتا. سەمەت قارام دېسە بۇ ئىسمىنى مەھەلدە كېم بىلمەيدۇ؟ قايسى بىر مۇھتاجلىقتا، خىجىلچىلىقتا، باش قېتىنچىلىقتا قالغان كېشى ئۇنىڭدىن مىننەتدار بولمىغان؟ قايسى بىر جېنى ئىچىگە پاتىمغان تەلۋە ئۇنىڭ ھەيۋىسىدىن چۆچۈمىگەن؟ ئۇ ھاجەتمەننىڭ دەردى ئەھۋالىغا يېتىپ، قاپىقى تېشىغا تېپىپ شىلتىنىڭ ئاتقانلارنىڭ بېزىنى ئېلىپ كەلگەن نوچى. يىگىرمە يېشىدىن تازىرىغىچە قىرىق نەچچە يىلنى ئېتىز ئىشى بىلەن ئۆتكۈزگەن مېھنەتكەش دېھقان. تولۇق ئوتتۇرىغىچە ئوقۇپ، «مەدەنىيەت زور ئىنقىلابى» نىڭ تەسىرىدە يۇقۇرلاپ ئوقۇيالمىغان، ئاق-قارنى بىلگۈچىلىكى بار كىشى. ئۇنىڭ تاشنى مىجىسا ئۇن قىلىۋېتىدىغان كۈشتۈڭگۈر قوللىرىنىڭ ئىزى نۇرغۇنلىغان كىشىلەرنىڭ ئۆيىنى سېلىشقان خىشلاردا، ئۆگزىسىگە سېلىشقان لايىلاردا، تاملىرىدىكى كاكىل سۇۋاقلاردا بار. كۆپلىگەن چېپىشلىق كەتمەن، ھېلال ئايدەك ئىتتىك ئورغاقلارنىڭ بىسى ئاشۇ قوللاردا ئۇپرىغان. ئۇ شۇ باتۇرلىقى، ھەققانىيلىقى، ئەمگەكچانلىقى بىلەن يۇرتنىڭ سەركىسىگە ئايلىنىپ مۇشۇ مەھەلنى ئون نەچچە يىل سورغان ئىستىداتلىق يۇرت بېشى. ئۇنىڭ مەسلىھەتسىز مەھەلنىڭ چوڭ ئىشلىرى قارار قىلىنمايتتى، نەزىرە-چىراقلاردا، توي-تۆكۈنلەردە داستىخان تارتىلمايتتى... ئۇ ئۆزىنىڭ پاك ياشاش روھى، ھالال تەرى، كەڭ قورساق، خالسىلىقى بىلەن ئەنە شۇنداق ھۆرمەت - ئىناۋەتكە ئېگە بولغان... ھالا بۈگۈنكى كۈنگە كەلگەندە يېشى ئاتىشىنى ئاشتى، قېردى. رەھىمسىز يىللار ئۇنىڭ پالتاسىز مۇ قۇرۇق جىگدە، ئۈرۈك ئوتۇنلىرىنى پارچىلىۋېتىدىغان گاڭ بىلەكلىرىنى، ماڭسا گۈسۈلدەپ ئاۋاز چىقىرىپ يەرنى قاماللاپ ئىز قالدۇردىغان يىلپىزنىڭكىدەك كۈچلۈك پۇت-پاقالچاقلىرىنى ماغدۇرىدىن قالدۇردى. قىسقىسى، كىشىلەر ئۆزلۈكىدىن ياتلىشىۋاتقان، مېھرى-مۇھەببەت سۇسلاپ، شەخسىيەتچىلىك، ھۇرۇنلۇق چىرمىۋالغان بۇ يۇرتتا، ئەقەللىسى بۈگۈنكىدەك سورۇندا ئۇنىڭ گېپى ئاقمىدى، قېرىغانسىرى ھۆرمەت-ئىناۋەتتىن ئايرىلدى. «قوينۇمدىن چۈشسە قونجۇمغا» دەپ سېخىلىق بىلەن بارنى تەڭ تالىشىپ يەپ، «جاھان مۇشۇنداقلا ئۆتۈدىغۇ» دېگەن خېيال بىلەن كۈچ-قۇدرىتىنىڭ بارىدا ئازراق بىر نەرسە غەملىۋالماي يۈرۈپ، ئەمدى قېرىغاندا، باشقىلارغا ھاجىتى چۈشىدىغان

مەزگىللەردە ئۇنىڭغا يانتاياق بولىدىغانلار چىقمايلا قالماستىن، قوينىدىن قونجىغا چۈشۈرگىنى مانا ھازىر ئۇنىڭ جانسىز، تاراشماق پۇتلىرىنى غاجاپ ئالدىغا چامداتمىدى. ئالاھەزەل ناشتلىقنى سەمتاخۇننىڭ ئۆيىدە يەپ چوڭ بولغان ئابلەتمۇ ئۇ نەسەت قىلسا توڭ تىگىدىغان بولۇۋالدى. رەھىمسىز رېئاللىق ساپلا قىز پەرزەنتلىك بولغان، ھەممىسىنى ياقا يۇرتقا ياتلىق قىلىپ بولۇپ، يۆلەنچۈكسىز قالغان سەمتاخۇننى ئايالى پاتەمخان بىلەن سېرىقتال تۇرمۇش كەچۈرۈشكە مەجبۇر قىلىپ، ئۇلارنى ھەسرەتلىك تىندۇرماقتا.

... ئاي چۈش بولدى. ئاي خۇددى سىلىق ھەركىتى بىلەن تەبىئەتنى، بارلىق جانلىقلارنى ئۇخلاتماقچى بولغاندەك بىر خىل رىتىمدا ماڭاتتى. ئەمما سەمتاخۇننىڭ ئۇيقۇسى قاچقان، ئاي ھەر قانچە قىلغان بىلەنمۇ ئۇنى ئۇخلاتمايدۇ. ھازىر ئۇ مەڭگۈ قايتىپ كەلمەيدىغان ياشلىقىدىكى بەردەسلىكى، جۇشقۇنلىقى، مېھرى-مۇھەببەتلىك قايناق ھاياتىنى ئەسلەپ يۈرىكى ئېچىشماقتا، مۇشۇ يىللاردا ئۆز كۆزى بىلەن كۆرۈپمۇ توسۇشقا قۇدرىتى يەتمەيۋاتقان، ئامالسىزلىقتىن ئۆزىمۇ شىرىك بولۇپ قېلىۋاتقان يۇرتىدىكى بولۇمسزلىقلاردىن خۇددى چىۋىن يۈتۈۋالغاندەك ئىچى ئاچچىق بولماقتا. ئۇ «ئوھ» دەپ ھەسرەتلىك تىن ئېلىپ ياتقان ئورنىدىن سەل مىدىرلاپ، يەنە ئۆتكەن ئىشلار توغرىسىدا چوڭقۇر خىياللار دېڭىزىغا غەرىق بولدى.

بۇلتۇر دەل مۇشۇ ۋاقىتتا تېرىقچىلىق قىلىشقا يېزىلىق ئامانەت قەرز كوپراتىپىدىن قەرز ئېلىش ئۈچۈن نەق ئالتە كۈن قاتراپ، ئۇلارنىڭ «مانا، ئەتە، ماتىريالىڭىز كەم ئىكەن، سېكىر-تارىڭىزدىن تونۇشتۇرۇش ئېلىپ كىلىڭ» دېگەندەك چوپىلىدا توختىمايدىغان، تەمە پۇراپ تۇرىدىغان باھانىللىرى كالىسىدىن ئۆتمىگەن سەمتاخۇن بوغۇز ئىنىكىنى ساتقان ئىدى. شۇ چاغدا بىدىكىنىڭ پەش قىلىشىغا پەرۋا قىلماي، ئەلەملىك مۆرەپ، يېنىش-يېنىشلاپ بېشىنى سىلىپ قىيا قايرىپ، ئۇنىڭغا بىچارىلەرچە قاراپ ئېرىنچەكلىك بىلەن مېڭىۋاتقان ئىنەكنى بىدىكى قولىدىكى قامچا «پاس» قىلىپ ئۇرىشى بىلەن يۈركى قارىتىدە قىلىپ، قىيالماسلىق نەزىرى بىلەن تۇرۇپ قالغان سەمتاخۇن كۆزلىرىگە ئىختىيارسىز ياش ئالغان ئىدى. موزايلىق ئېنەكتىن ئايرىلىپ قالغان سەمتاخۇن بۇ يىللىق تېرىقچىلىققا بانكىدىن قەرز ئېلىشقا مەجبۇر بولۇپ، ئالدىنقى ھەپتە بامدات نامىزىدىن يېنىپ، ئابلەتتىن تونۇشتۇرۇش ئېلىش ئۈچۈن، ئامالسىز ئۇنىڭ دەرۋازىسىنى چەكتى. ئەمدىلا ئۇيقۇدىن ئويغانغان ئابلەت دەرۋازىنى ئېچىپ، ئۇنىڭغا مەنسىتمەسلىك نەزىرىدە سالام قىلغاندىن كېيىن ئەسنەك ئارلاش ئېغىز ئاچتى.

— ھە، سەمتىكا، ئىت پوق يىمەيدىغان بۇنداق سەھەردە ئۆيۈمگە كىلىپ قاپسەنغۇ؟

— تېرىقچىلىققا بانكىدىن قەرز ئالاي دېسەم، كەنتىنىڭ خېتى كىتىدىكەن، شۇنى يېزىپ

بىرەمسىكىن دەپ ئۆيۈڭگە كېلىشىم ئوكام، — دېدى سەمتاخۇن مەقسىدىنى ئېيتىپ.

— مانا، مانا بېشىڭغا كۈن چۈشكەندە بىلسەن دە، قەدرىمنى. ئۇلارنىڭ كەينىدىن بىر ئاي

سوكۇلدىساڭمۇ، بېشىڭنى تاشقا ئۇرساڭمۇ بۇ ئىشنىڭ مەن ئارغا چۈشمەي ھەل بولمايدۇ. سېنىڭ گېپىڭ ئۆتۈدىغان چاغلار كەلمەسكە كەتتى! ئىسكىدە تۇت، ھازىرچۇ مەن گەپ قىلىدىغان چاغ! بوپتۇ، كىچىكىمدە بەرگەن قوتۇر زاغراڭنىڭ يۈزىنى دەپ بۇ قېتىم قەرز ئېلىش ئىشىنى ھەل قىلىپ بېرەي، بىراق بۇندىن كېيىن ئۆزۈڭنى بىلىپراق يۈر! «ئابلەت ئۇنداق قىلدى، يېرىگە سۇنى كۆپ ئېچىۋالدى، سۇ ھەققىنى ئۇنداق كەلتۈرۈپ قويۇپتۇ، ئۇ سېكىرتار بولۇشقا لايىق ئەمەس» دېگەندەك پاسات گەپلەرنى ئامما ئارسىدا تارقىتىپ يۈرگۈچى بولما!

مۇشۇنداق پۇرسەتنىڭ كېلىشىنى تەقەززالىق بىلەن كۈتكەن ئابلەت كۆڭلىگە قاقچىلۇغان زەھىرىنى چالا قويماي چىقىرىۋېلىپ، دەرۋازىسىنى گۈپىدە يېپىپ ئۆيىگە كىرىپ كەتتى. ئامما ئۈچۈن ھەق گەپ قىلىش بەدىلىگە ئابلەتتىن سېسىق گەپ ئاڭلاپ، كۆڭلى خېلى يېرىم بولغان سەمتاخۇن شۇ كېچىسىمۇ ئۇخلىيالماي، ھويلىسىدا مېڭىپ يۈرۈپ تاڭ ئاتقۇزغان ئىدى.

ئابلەت ئەتسى چاي ۋاقتى بىلەن سەمتاخۇنغا: «قەرز پۇل ئېلىش ئىشىنى پۈتۈشۈپ قويغانلىقىنى، ساشاڭجاڭنىڭ قان بېسىم كېسىلى بارلىقىنى، ئۇنىڭغا بىر خالتا قوناق ئۇنى ئېلىپ بېرىشىنى، قالغان گەپنى شۇ يەرگە بارغاندا ئەھۋالغا قاراپ بىر نېمە دەيدىغانلىقىنى» تاپىلاپ، يېزا بازىرىغا مېڭىپ كەتتى. سەمتاخۇن شالدىرلاپ تۇرغان كونا ۋېلىسىپىتنىڭ كەينىگە بىر خالتا قوناق ئۇنىنى تېڭىپ يېزا بازىرىغا بېرىشىغا ئۈلگۈرتۈپ، ئابلەت «ياقلان گۆشى شورپاخانىسى» نىڭ ئايرىم خانىسىگە ساشاڭجاڭ، ماخاڭجاڭ ۋە بانكىدا ئىشلەيدىغان بىر نەچچە يىلەننى رەتلىك ئولتۇرغۇزۇپ چاي قۇيغىلى تۇرغان ئىكەن.

— مۇشۇ ئادەم شۇ، — دەپ تۇنۇشتۇردى ئابلەت ئىشىكتىن كېرىۋاتقان سەمتاخۇننى كۆرسىتىپ. ئۇلار رەسمىيەت يۈزىدىن بىر قۇر سالاملاشقاندىن كېيىن ئابلەت سەمتاخۇننى قازان بېشىغا چىقىشقا ئىما قىلدى.

سەمتاخۇن ئەمدىلا قازاندىن ئېلىنغان، پۇرقىراپ ھورى چىقىپ تۇرغان بىر لېگەن گۆشىنى كۆتۈرۈپ كىرىپ، ئۇلار چۆرىدەپ ئولتۇرغان ئۈستەلنىڭ ئوتتۇرىسىغا قويدى. ئۇلار بىردەم ئۆز-ئارا «ئالسىلا، باقسىلا» دەپ سالا-سۇلھى قىلىشقاندىن كېيىن گۆشكە تۇتۇش قىلدى. بىراق ئۇلار تىك ياقلىق كالتە چاپان ئىچىدىكى ئۈستى ئىتىلىمگەن كونا كۆيىنىكىدىن چاڭ باسقان ئەتسىز يۇڭ مەيدىللىرى كۆرۈنۈپ تۇرغان، چاسا يۈزىگە ياراشقان كەكە ساقىلى بىلەن بوم بۇرتى ئارسىدىكى گەز باغلىغان لەۋلىرىنى پات-پات يالاۋاتقان، تەر تەپچىرەپ تۇرغان قاڭشارلىق بۇرنى بىلەن پەربلەشكەن ئەمما بىر خىل تىۋىنىش، قورنۇش ئەكس ئەتكەن چوڭ كۆزلىرى چوڭقۇر خىياللارغا پاتقان ھالدا ئاقىرىپ خۇرۇمنى پەرىق قىلغىلى بولمايدىغان كونا ئاياغنى كەيگەن پۇتلىرىنى مىنگەشتۈرۈپ، مۈكچىپىراق يېنىدا ئولتۇرغان سەمتاخۇننى پۈتۈنلەي ئەستىن چىقىرىپ، بىر ئوقۇرغا باغلاپ بورداشقا تەييارلانغان بۇقىلاردەك تىنىقىنى ئۈزۈپ، بىر پۇشۇلدىشى بىلەن بىردەمدىلا

گۆشنىڭ يېغىنى بىر ياققا دۆۋلەپ، سۆڭىكىنى بىر ياققا سەيلەپ بولدى . سەمتاخۇن ئاشقان ياغلارنى بەلۋىقىغا تۈگۈپ ئۆيگە ئاپىرىپ چۆپكە نېرىن قىلىپ، ئايالى بىلەن شۇ كۈنى بولغان ئىشلارنى دېيىشكەچ ھوزۇرلىنىپ يېگەن ئىدى...

تۈن يېرىمدىن ئېشىپ، مانا تاڭ ئېتىشىقىمۇ ئاز قالدى. سەمتاخۇننىڭ كۆزىدە ئۇيىقىدىن تېخى ئەسەرمۇ يوق. ئۇ شۇ كۈنلەردە بولۇنغان ئىشلارنى بىر قۇر ئەسلەپ، گەرچە قەرز پۇل ئېلىش ئىشى ھەل بولغان بولسىمۇ ئۆزىنىڭ قىلغان ئىشلىرىدىن خىجىل بولدى، نۇمۇس قىلدى، ۋىجدان ئازابى تارتتى. بىردىنلا دادىسى رەھمەتلىك يادىغا يېتىپ، ئىختىيارسىز كۆزىگە ياش ئالدى . چۈنكى، ئۇنىڭ دادىسى قاتارلىقلار ئۆتمۈش زاماندا ئاشۇ جاپالىق قارا يىللاردىكى قەھرىتان قىش ئايلىرى، بالىلىرىنى جۇتتىن ساق-سالامەت ئۆتكۈزۈۋېلىش ئۈچۈن مەھەلدىن ئۈچ قونۇلۇق كىلىدىغان يىراق جاڭگالغا ئېشەك ھارۋىسى بىلەن ئوتۇن ئېلىپ كېلىش يولىدا شىۋېرغانغا ئۇچراپ قەرەلدە ئۆيگە قايتالماي، ئېلىپ بارغان يېمەكلىكى تۈگەپ ئاچلىقتىن جاڭگالدىلا جان بەرگەن ئابلەتنىڭ دادىسىنىڭ مېيىتىنى ئىشەك ھارۋىسىغا ئېلىپ، دەل يەتتىنچى كۈنى بولغاندا چىرايى سارغايغان لەۋلىرى شورداپ گەز باغلىغان، يېرىم جان ھالەتتە ئۆيگە كەلگەن سەمتاخۇننىڭ دادىسىمۇ ئانچە ئۇزۇن ئۆتمەي بالىلىرى بىلەن ۋىداللىشىپ بۇ دۇنيا بىلەن خوشلاشقان ئىدى. دادىسى كۆز يۇمۇش ئالدىدا سەمەتكە: «ئاناڭنى، سىڭىللىرىڭنى ساڭا تاپشۇرۇم ئوغلۇم، ئۇلارغا ياخشى قارىغىن. ياراملىق، ھەققانى، باتۇر ئادەم بولغىن . ئابلەتكە ئاتىدارچىلىق قىلىپ قويغىن. مەھەلدىكىلەر بىلەن ئىجىل-ئىناق ئۆتكىن ... » دەپ تاپىلىغان ئىدى. بۇ چاغدا ئابلەت تۆت ياشقا، سەمتاخۇن بولسا دەل يىگىرمە ئۈچ ياشقا كىرگەن ئىدى. بۇ ئەلەملەر ئېغىر كەلگەن ئابلەتنىڭ ئانىسى كېسەلمەن بولۇپ، نامراتلىق تۈپەيلى داۋاللىنىشقا ئىمكان بولماي، دادىسى تۈگەپ بەش يىلدىن كېيىن ئۇنىڭ ئارقىسىدىن كەتكەن ئىدى. دېمەك، دادىسى قاتارلىقلارنىڭ ئاچارچىلىق، نامراتلىق دەستىدىن ئۆلۈپ كېتىشتىن ئىبارەت ئېچىنچىلىق تىراگىدىيىسى – ياشلىق جاسارىتى ۋولقاندەك ئېتىلىپ تۇرىدىغان سەمەتنىڭ بىغۇبار قەلبىگە مال-دۇنيانى دوست تۇتماي، كەڭ قورساق، پاك، خالىس ياشاشتىن ئىبارەت ئۇلۇغ روھنى ئاتا قىلغان ئىدى. ئەپسۇس، ئۆزىگە كۆيۈنۈپ، يىمەي يىدۈرۈپ، ھەتتا جېنىمۇ ئايماي باققان دادىسى رەھمەتلىككە گۆش ئېلىپ بېرىش پۇرسىتى بىر قېتىم ئۇنىڭغا نېسىپ بولمىغان، دادىسىنىڭ ۋەسىيىتى بويىچە كېيىنكى كۈنلەردە ئانىسى رەھمەتلىككە كۆپ قېتىم گۆش ئېلىپ بەرگەن بولسىمۇ، ئەمما ئاشۇ كۈنى قەرز پۇل ھەل قىلىش ئۈچۈن كادىرلارغا ئېلىپ بەرگەنگە ئوخشاش بىرەر قېتىم ئۇيىقىنى ئايرىپ يېگۈدەك بۇنداق جىق گۆش ئېلىپ بىرەلمىگەن ئىدى... ئۇ يۈرەك قېتىمغا ئويۇلغان ئاشۇ ئۇنتۇلغۇسىز ئەسلىمىلەرنى مىڭ پاتمان ھەسىرەت ئىچىدە كۆڭلىدىن ئۆتكۈزدى ۋە ئۆكۈنۈش ئىچىدە ئاتا-ئانىسىنىڭ سىماسى قېتىپ قالغان كۆزىدىن مۆلدۈرلەپ

سىرغىش ئالدىدا تۇرغان ئەڭ ئاخىرقى يېشى پېشىدە سۈرۈتكەچ ئۆز-ئۆزىگە پىچىرلىدى .

— ھەي، ئەگەر ياراتقان ئېگەم ئاتا-ئانام بىلەن بىرگە بولىدىغان شۇنداق بىر دەقنى ھازىرنىڭ ئۆزىدە ماڭا قايتا بىر قېتىم نىسىپ قىلغان بولسا ئىدى، ئېغىلدىكى ئىشەكنى بازاردا ئېلىشىغىلا سېتىپ، پۇلغا بىر قوچقار ئېلىپ شۇ كۈنلا سويۇپ، گۆشىنى ئۇلارغا تويغۇدەك بىر يېگۈزۈۋالسام، خۇشاللىقتا يۈرۈكۈم قېپىدىن چىقىپ كېتەرمىدى، ھە...

سەمەتاخۇننىڭ يېرىنىڭ باش تەرىپىدە، ئانچە يىراق بولمىغان جايدا ئاڭلانغان دەتالاش ئۇنىڭ خىيالىنى بۆلدى. ئۇ سەل يېشىنى كۆتۈرۈپ زەن قويۇپ تىڭشاپ قاسم بىلەن تۇرسۇن مۇئەللىم سۇ توغرىدا ۋارقىرىشۋاتقانلىقىنى بىلدى. دېمەك، تەشنا قىلغان سۇ ئاخىرى كەلگەن ئىدى. سەمەتاخۇن ئاستا ئورنىدىن تۇرۇپ، كەتمىنى دولسىغا ئېلىپ، بىر دەسسەپ، ئىككى دەسسەپ ئاۋاز چىققان تەرەپكە باردى. بۇ ۋاقىتتا تالاش-تارتىش بېسىققان، قاسم ھېچ كۆرۈنمەيتتى. پەقەت تۇرسۇن مۇئەللىملا ئېتىزغا سۇ كېرىۋاتقان ئېچىقنىڭ بېشىدا كەتمىنىڭ بېسىنى ئاستىغا قويۇپ، سېپىغا يۆلىنىپ ئولتۇراتتى.

— تۇرسۇن مۇئەللىم، سۇ كىلە-كەلمەي تالاش-تارتىش قىلىپ كەتتىڭلارمۇ؟ — دېدى سەمەتاخۇن ئۇنىڭ بىلەن قول ئېلىشىپ سالاملاشقانچە .

— قارامسىز سەمەتكا ماۋۇ قاسم دېگەن كۆكەرمىنى، مېنىڭ ئېتىزىم باشتا بولغاندىكىن سۇنى مەن ئاۋۋال ئاچمەن دەيدۇ، — دېدى تۇرسۇن .

— قاسماخۇن توغرا دەپتۇ، رېتى بىلەن باشتىن ئاچقىنىمىز ياخشىمىكىن — دېدى كەتمىنىڭ سېپىنى ئېرىققا چۆكۈرۈپ، سۇنىڭ ئاز-كۆپلىكىنى ئۆلچەۋاتقان سەمەتاخۇن .

— بىلمىگەندىكىن شۇنداق دەيسىز — دە. «سۇنى يۇقىرىدىن ھەل قىلىمىز، ئازراق بىر نەرسە بەرسەڭ، سۇنى ئاۋۋال ساڭا بىرىمىز، ھېلىقى ئۈچ مۇ بىنام يېرىڭگىمۇ ئېچىۋالسىن» دەپ ئاخشام ئۆيگە سېكىرتار كىرىپتىكەن، ئۈچ يۈز كوي بەرگەن ئىدىم — دېدى تۇرسۇن ماختىنىپ. مۇشۇ تەرىقىدە ئىككىسى باشقا تېمىلاردىمۇ خېلى ئۇزۇن پاراڭلاشتى. ئەمما تېخى قىرىق ياشقىمۇ توشمىغان تۇرسۇننىڭ بىر نەچچە يىلدىن بىرى مەھەلدىكى مەكتەپكە چىقمايۋاتقانلىقىنى سورىغاندا، ئۇنىڭ بەرگەن جاۋابى سەمەتاخۇننى تولىمۇ ھەيران قالدۇردى ھەم گاڭگىراتتى.

ئابلەت تۇرسۇنغا ئازراق پۇل چىقارسا، ئۇ شاڭجاڭ ئارقىلىق ئارام ئېلىشقا خەت ھەل قىلىپ بىردىغانلىقىنى دېگەندە، جاپادىن قورقۇپ ئاران تۇرغان تۇرسۇنغا بۇ گەپنىڭ ياغدەك ياققانلىقىنى، شۇنىڭ بىلەن شاڭجاڭ دوختۇرخانىدىكى بىر تونۇشى ئارقىلىق «يۈرەكتە دەردى بار، قان بېسىم» دېگەندەك دىئاگنوز ھەل قىلىپ قويغانلىقىنى، دوختۇر بىلەن كۆرۈشكەندە ئۇنىڭ ماختىنىپ تۇرۇپ: «نەچچە يىلدىن بىرى ئوقۇتقۇچىلىرىغا مۇشۇنداق دىئاگنوز يېزىپ بىرىپ خوش قىلۋەتكەن ئىدىم، ئۇلار مېنى ئوقۇتقانلىقىدىن بەك رازى بولۇشتى» دېگەنلىكى، شۇنىڭدىن

كېيىن مەكتەپكە چىقىمغانلىقى، مەكتەپتىكى خىزمەتداشلىرىغا، رەھبەرلەرگە يۇلۇقۇپ قالسا ھال ئوقۇپ «ئاللا، ۋاي جان» دەپ قويدىغانلىقى، ھازىر ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ ۋەز-نەسەتى بويىچە بۇرۇن مەكتەپتىكى ۋاقىتتا ئوقۇيالمىغان نامازلىرىنىڭ گۇناھى ئۈچۈن تۆۋە-ئىستىقبار ئوقۇپ، خېلىدىن بىرى بەش ۋاخ نامازنى باشلىۋالغانلىقى... قاتارلىق ئەھۋاللارنى ئاغزى-ئاغزىغا تەگمەي، ماختىنىپ سۆزلەپ كەتتى. تۇرسۇننىڭ غەيرى پاراڭلىرى قۇلقغا يات ئاڭلانغان سەمتاخۇن ئۇنىڭ سۆزىنىڭ ئاخىرىغا ئىرەن قىلماي، ئۆيىگە ماڭغاچ ئۆز-ئۆزىگە پىچىرلىدى.

ھەي ئابلەت، ھەي ئابلەت! مەھەللىمىزنىڭ بالىلىرىنى تەربىيەلەۋاتقان مۇئەللىمىمۇ كاردىن چىقىرىپسەن مانا. مەھەللىمىز چەتتىرەك بولغاچقا مۇئەللىمۇ كەلگىنى ئۇنمايدۇ، كەلگەنلىرىمۇ ئۇزۇن تۇرمايلا كىتىپ قالىدۇ، يەنە بىرسى كەلگۈچە بالىلىرىمىز مۇئەللىمىمىز قېلىۋاتىدۇ. ھەي، تۇرسۇن خېلىلا تۈزۈك يىگىت ئىدى، ھېلى دېگەنلىرىڭدىن تونۇيالمىيلا قالدىمغۇ سىنى. داداڭ رەھمەتلىك ئاشۇ ئالتۇننىڭ كېسكىدەك يەرلىرىنى ئىمام ئاخۇنۇمغا ئېلىشىغا سېتىپ، مىڭ جاپادا ئوقۇتسا، سەن مۇشۇنداق ئازغۇن-چىركىنلىكنىڭ ئاسارىتىدىن قۇتۇلالماي، نادانلارچە ياشاپ يۈرسەڭ ئۇنىڭ روھى قورۇنماسمۇ؟ گۇناھىمنى يۇيۇۋاتمەن دېگىن، پوق يەپسەن بالام! ساڭا دېسەم، مۇسۇلمان بولۇشنىڭ بىرىنچى شەرتى-ئۆز كۈچىگە تايىنىپ ھالال ياشاش. سېنىڭ ھۆكۈمەتنى ئالداپ، مەنەتسىز ئېلىۋاتقان مائاشىڭ ئىسلام شەرتىدىمۇ ھارام ھېسابلىنىدۇ. ھارام تاپاۋەتتە ئۆرە بولۇۋاتقان تەندە ئېلىنغان تاھارەت، ئوقۇلغان ناماز قوبۇل بولمايلا قالماستىن، ئېگىسى ئاشۇ ئوقۇشسىز قېلىۋاتقان بالىلارنىڭ ئۆتكۈزگەن گۇناھلىرىنى سېنىڭ گەدىنىگە يازىدۇ، ھەم ئۇلارنىڭ قىساسىنى ھامان بىر كۈنى شىللەڭگە دەسسەپ تۇرۇپ ئالىدۇ! ھەممىنى بىلگۈچى، قۇدرەتلىك ئېگىسى بۇنى بىلمەي قالارمۇ؟ ئابلەت بىلەن ئىمام ئاخۇنۇم ئاخىرەتتە بۇنىمۇ ساڭا ھەل قىلىپ بىرلەرمۇ؟ ھەي تۇرسۇن، سەندەك بىر زىيالىينىڭ، بولۇپمۇ بىر ئۇستاز بولغۇچىنىڭ ھاياتلىق قارشى ئەسلى ئۇنداق بولماسلىقى كېرەك ئىدى! ئابلەتنىڭ «ھەل قىلىش» شەيئىنى سېنىمۇ تۈگەشتۈرۈپتۇ ئەمەسمۇ! ھەي، مەھەللىمىزنى ئاشۇ ئابلەتنىڭ قارا نىيىتى، ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ ئىپلاس ئىددىيىسى تۈگەشتۈردىغان بولدى-دە، ئاخىرى... مەزىنىنىڭ سوزۇپ ئېيتقان ئەزان ئاۋازى سەمتاخۇننىڭ خىيالىنى بۆلدى ۋە ئالدىراش تاھا-رەت ئېلىپ، بامدات نامىزغا مېڭىپ كەتتى.

باھار خاسىتىدىن ھەممە جانلاندى. تەبىئەت يېشىل تون كەيدى. مەھەللىدىكىلەر كەنجىرەك بولسۇمۇ كېۋەزلىرىنى تېرىۋېلىپ ھەر ھالدا كۆڭلى تىندى. باش مەھەللىدىكى سۇنى بالدۇرراق

ئاچقانلارنىڭ كېۋەزلىرىنىڭ مايسىللىرى ئۈنۈپ سۇلياۋ سىرتىغا چىقتى...
 كۈنلەر ئايلىرىنى قوغلۇشۇپ كېۋەزنىڭ ئاختامسىغا، كۆكىگە، بۇغدايلارغا، بۇغداي ئورنىغا تېرىلغان قوناقلارغىمۇ سۇ سېلىندى. دېھقانلارنى كۆندۈرۈۋالغان ئابلەت ھەر قېتىم سۇ كىلىشتىن ئىلگىرى «سۇ ھەل قىلمەن» دەپ پۇل يىغدى. سەمتاخۇن ئۇنى توسۇپ، پىكىر قىلىپ قىزىشىمۇ قالدى. ئابلەت شۇ سەۋەپلىك سەمتاخۇننىڭ «ئۈچ پىشقەدەم» لىك پۇلى ۋە ياشانغاندا بېقىلىش پۇلىنى باشقىلارغا يۆتكىتۈۋەتتى. سەمتاخۇنلا ئەمەس، پۇل يىغقاندا ئارقىغا سۆرىگەنلەر، گېپىگە كىرمىگەنلەر ھۆكۈمەتنىڭ تۈرلۈك ئىتبارلىرىدىن قۇرۇق قالدى. تېخى ئالدىنقى كۈنى شاڭجاڭنى مېھمان قىلىش ئۈچۈن بوغۇز ئوغلىقىنى بەرمىگەن باش مەھەللىدىكى قاسماخۇننىڭ ئۆيىدىكى ھۆكۈمەتتىن بەرگەن تېلېۋىزورنى ئابلەت «مەن ھەل قىلغان» دەپ تارتىۋالدى. ئۆتكەن يىلى ئابلەتنىڭ قولى ئارقىلىق پەرزەنت كۆرۈشكە كۆرسەتكۈچ ئالغان ياسىن كىراكەشنىڭ ئايالى بۇنى ئاڭلاپ «ئوغلۇڭنىمۇ مەن ھەل قىلغان» دەپ ئەمدىلا تۇغۇلغان بالىسىنى ئابلەتنىڭ تار- تىۋىلىشىدىن ئەنسىرەپ، مۈكۈنۈپ يۈرمەكتە... مانا ئەمدى سەمتاخۇنغا ئەگىشىپ مەيدە كېرىپ ئوتتۇرغا چېقىدىغانلاردىن بىرسىمۇ قالمىدى. ئەڭ يامان بولغىنى، ئابلەتنىڭ بۇنداق ئۇسۇل قوللىنىشى مەھەللىدىكىلەرنى ئۆز-ئارا زىددىيەتكە سېلىپ، ئۇششۇك ھەرسدەك قىلىپ قويدى. پەقەت سەمتاخۇنلا مەھەللىنىڭ غېمىدە. باشقىلار بىر-بىردىن ئىھتىيات قىلىپ، ئابلەت نېمە دېسە «لەببەي» دەپ جان ساقلاشنىڭ كويىدا يۈرۈشمەكتە.

ئۆزىگە يۇرۇتپەرۋەرلىكنىڭ، ئاق كۆڭۈللۈكنىڭ، سەمىمىيلىكنىڭ، قىسقىسى ئىنسانىي تۇيغۇدا ياشاشنىڭ خېمىرتۇرۇچلىرىنى قالدۇرۇپ كەتكەن ئەۋلىيا سۈپەت، شۇنچە تار جاھانلاردا جاپائىچىدە ياشىمۇ، روھى دۇنياسى پايانسىز دادىسى رەھمەتلىك ۋە باقى ئالەمدىكى يېقىن- يۇرۇقلىرى يېقىندىن بىرى سەمتاخۇننىڭ چۈشىگە تولا كىردىغان بولۇۋالدى. نەچچە كۈن ئىلگىرى ئۇلارنىڭ بېشىغا ۋاقىت چىقىرىپ بىر بېرىپ كېلىشنى نىيەت قىلغان سەمتاخۇن مانا بۈگۈن جۈمە نامىزىنى ئۆيىدىن ئانچە يىراق بولمىغان مازار مەسچىتكە بېرىپ ئوقۇدى. نامازدىن يېنىپ ئاۋۋال دادىسىنىڭ قەبرە بېشىدا، ئابلەتنىڭ دادىسى ۋە باشقىلارنىڭ قەبرە بېشىدا يۈكۈنۈپ ئولتۇرۇپ، ئۇلارنىڭ روھىغا ۋە شۇنىڭغا قوشۇپ ئابلەتنىڭ ئىنسابىغا، دۇرۇس يولدا مېڭىشىغا ئۇزۇندىن-ئۇزۇنغا دۇئا قىلىپ كۆز يېشى قىلدى.

سەمتاخۇن مەسچىتتىن ئۆيگە قايتىش يولىدا، نېمىلا بولمىسۇن ئابلەتقا يەنە بىر قېتىم نەسەت قىلىپ بېقىشنى كۆڭلىگە پۈكۈپ، ئۇنىڭ دەرۋازىسى تەرەپكە قاراپ ماڭدى. دەرۋازا ھاڭ ئوچۇق، ئىچىدە ھېچ بىر ئادەم كۆرۈنمەيتتى. سەمتاخۇن ئاستا مېڭىپ ھويلىنىڭ ئوتتۇرىسىغا كىلىپ، ياندىكى ئۆيىدىن تونۇش ئەمما غەيرى ئاۋازلارنى ئاڭلاپ توپتەك تۇرۇپ قالدى.
 — ۋىيەي، ئۇنداق قىلمىسلا دەيمەن، ئادەمنى نۇمۇس قىلدۇرۇپ...

— ئۇنداق جايلىق قىلماڭ، قاچماڭ، مۇشۇ بىر قېتىملا...

— مېنى نېمە كۆرۈپ قالالا؟ ما كۆڭلىكىم يىرتىلىپ كىتىدۇ، قويۇپ بەرسىلە...

ئاه، خۇدا نېمە كارامەت بۇ! — سەمەتاخۇن شۇنداق دەپ پىشانىسىگە ئۇردى. بۇ دەل ئابلەتنىڭ ئايالى گۈلئايىشەم بىلەن ساشاڭجاڭنىڭ ئاۋازى ئىدى. ھويلا ھاراقنىڭ ئاچچىق ھېدىغا تولغان، ئۆي ئىچىدىن يەنە ئابلەتنىڭ ئۈچ-تۆت ياشلار ئەتراپىدىكى كىچىك ئۇغلىنىڭ يىغلىغان ئاۋازى ئاڭلاندى. سەمەتاخۇن بىر چامداپ، ئىككى چامداپ ئۆيىنىڭ دېرىزىسىگە يېقىن باردى. ئۆي ئىچىدە چېچىنىڭ بىر چېكە تەرىپىنى ئۆستۈرۈپ، بېشىنىڭ چوققىسىدىكى ئايپاڭ يىرىگە يىلىملاپ چاپلىۋالغان ساشاڭجاڭ يوغان قورسىقىنى لىغلىدىتىپ، خۇددى مۆشۈك چاشقاننى قوغلىغاندەك گۈلئايىشەمنى قوغلاپ يۈرەتتى.

— ماۋۇ چوچقىنى قارا، مەھەلمىزنى ۋەيران قىلغىنى يەتمەي، ئەمدى خۇتۇن-قىزلىرىمىزغىمۇ قۇيرۇق شىپپاڭشىتقىنى! بۇ ئىپلاسىنىڭ رەسۋاينى چىقىرۋەتمەيدىغان بولسام! — غەزىپى كېلىپ ساقاللىرى دىرىلداپ تىترەپ، بويۇن تومۇرلىرى كۈيگەن سەمەتاخۇن مۇشۇلارنى خىيال قىلدى ۋە ئارقىغا بۇرۇلۇپ قولغا چىققۇدەك بىر نەرسە ئىزدەي دەپ شۇنداق چامدىشىغا، بازارغا كەتكەن ئابلەت بىلەن ساشاڭجاڭنىڭ شوپۇرى بىر يەشك ھاراق ۋە سۇلياۋ خالتىدا ئۇششاق-چۈششەك يېمەكلىكلەرنى كۆتۈرۈپ دەرۋازىدىن كىرىپ كەلدى.

— ھوي سەمتىكا، نېمانداق چاشقان تاپالمىغان مۆشۈكتەك تىمسىقلاپ يۈرۈپسەن بىزنىڭ ھويلىدا، نەگىلا بارساڭ مېنى پايلاپ يۈرسەڭ ئۆزۈڭگە زىيانلىق جۇمۇمۇ— دېدى ئىچىگە لىق ھاراق قاچىلانغان يەشكىنى ئېغىن كۆتۈرۈپ كېلىۋاتقان ئابلەت.

سەمەتاخۇن «چاشقىنىڭنى يىگۈزۈشكە بۇقۇدەك بىر مۆشۈكنى مەخسۇس بېقىۋاتقان تۇرساڭ، مەندەك قېرى مۆشۈك سېنىڭ ئۆيۈڭگە كېرىپ قانداق چاشقان تۇتالسىن» دېمەكچى بولدى، ئېغىزىدىن چىقارمىدى. چۈنكى «كېسەلنىڭ ساقايغۇسى كەلسە، دوختۇر ئۆزى كەپتۇ» دېگەندەك ئابلەتنىڭ ھويلىغا كېرىپ سەمەتاخۇنغا گەپ قىلىشى بىلەن تەڭلا ئۆي ئىچىدىكى گۈلدۈرگۈلۈپلەر توختاپ، ھەممە ئىشلار نۇرمال ھالەتكە چۈشۈپ بولغان ئىدى.

— بىر ئىش بىلەن سېنى ئىزدەپ كەلگەن ئۇكام، — دەپ قويدى سەمەتاخۇن ئابلەتنىڭ بايقى سۆزىگە جاۋابەن.

— يەنە ھاجىتنىڭ چۈشۈپتۇ دە، ماڭا. مېنى كۆپرەك ئىزدەپ تۇرساڭ پايدا ئالالايسىن. كەل، كەل، ئۆيگە كېر، ساقلىڭنى قولۇڭدا توسۇپ تۇرۇپ ياشلىقىڭنى ئەسلىپ، مانىڭدىن ئىككى رۇمكا قېقىۋال، ھې، ھې، ھې... — يەشكىنى ئېچىۋاتقان ئابلەت سەمەتاخۇننى مازاق قىلىپ ھېچايدى. — ئۆيۈڭدىكى مېھماننىڭ پەيزىنى بۇزۇپ قۇيماي چىقىپ كېتەي، ئىشىڭنى قىلىۋەر مېنى ئۈزتمەن دېمەي، — دېگەچ سەمەتاخۇن سىرىتقا قاراپ ماڭدى.

— خوش، يول بولسۇن! — غۇدرىدى ئابلەت، ئانچە يىراقلاپ كەتمىگەن سەمتاخۇنغا ئاڭلىتىپ تۇرۇپ — سېنى ئۇزاتقىنى كېمىنىڭ چولى، نەگىلا بارسا مەندىن قۇسۇر ئىزلەپ، پايلاپلا يۈرۈيدۇ بۇ ئەبگا قېرى!

سەمتاخۇن دەرۋازا ئالدىدىغا چىقىشىغىلا ئەمدىلا ئالا ئەت بولغان قوچقارنى ئايالىنىڭ كونا باش ياغلىقىدا بوپىدىن باغلاپ، ماڭغىلى ئۇنىمىغانسىرى مەجبۇرى سۆرەپ، چالمىلىق ئېتىزدا سۆرەمگە مېڭىۋاتقان قېرى كالىدەك ئالدىغا تىرەجەپ، ھەسەرەپ كېلىۋاتقان، تېخى بېشىدىكى سەللىنىمۇ ئالمىغان مەھەللىسىدىكى مەسچىتنىڭ ئىمامىنى كۆرۈپ ھەيران قالدى .

— قوچقار بوغۇلۇپ، ھارام بولۇپ قالمىسۇن ئىمام ئاخۇنۇم، — دېدى قوينىڭ دۈمبىسىنى تۇتۇپ ئىتتىنى مۆلچەرلەۋاتقان سەمتاخۇن .

— مېنى تېخى ھەرەمگە يولغا سالدىغان قوچقار بۇ، ئۇلۇغ ئىشلارغا ئاتالغان مال ئاللاھنىڭ بۇيرۇقى بىلەن رىزىقى پۈتۈلگەن جايدا رازى بولۇپ ئاندىن جان بىرىدۇ، — دېدى ئىمام ئاخۇنۇن ۋەز تەرىقىسىدە سۆزلەپ .

— ئۇنداقتا بۇ قوچقارنى...

ئىمام ئاخۇنۇم سەمتاخۇننىڭ گېپىنى بۆلۈپلا ئېغىز ئاچتى .

— خۇدالىق ئۈچۈن مېنىڭ ھەج سەپىرىمگە خەت ھەل قىلىۋاتقان يۇرۇت چوڭلىرى ئۈچۈن قان قىلىشقا ئېلىپ ماڭدىم بۇ قوينى، — ئىمام ئاخۇنۇم گەپنى ئۆزىگە يۇقىمىغىدەك قىلىپ پەردازلاپ شۇنداق دېدى ۋە قوينى سۆرەپ ئابلەتنىڭ ھويلىسىغا كېرىپ كەتتى .

— توۋا، نېمە ئىشتۇ بۇ ئەمدى، ھېلىلا جامائەتكە ئاغزى كۈپۈك بولۇپ كەتكىچە ياخشى - يامان، ھالال - ھارام توغرىسىدا سۆزلەپ، ئۆزىگە ئىتائەتمەنلىك بىلەن تەلمۈرۈپ ئولتۇرغان شۇنچە كۆپ جامائەتنى «ھەق راست» دېگۈزۈۋەتكەن ئەمەسمىدى ئۇ؟ تېخى ئالدىنقى جۈمە نامىزىدا ئۇ بىر قىسىم ھاراقكەشلەرنى ئالاھىدە تىلغا ئېلىپ، ئۇلارنى مەسچىتنى بىلمەيدىغان دىلدا ئىمان يوق توڭگۇزۇلار تۇرقىدا سۈپەتلەپ، مۇسۇلمانلار تائىبەسىدىكى تىرىكلەر قاتارىدىن پۈتۈنلەي ئايرىپ، ئۆلىدىگە چىقىرىۋەتكەن ئەمەسمىدى؟! توۋا، بۇ زاماننىڭ ئادەملىرىگە نېمە بۇلۇۋاتقاندۇ زادى؟ — گۈلئايىشەمنىڭ بايقى توشقاندا تۈگۈلۈۋالغان بىچارە ھالىتى، ساشاڭجاڭنىڭ بولۇمسىز قىلمىشلىرى، ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ ھىلى قىلغان گەپلىرى سەمتاخۇننىڭ كاللىسىغا كىرىۋېلىپ مېڭىسىنى غاجىلىماقتا، ئاچچىققا تولغان ھوجۇدىنى تىترەتمەكتە ئىدى .

بۇ ھايۋانلارنىڭ ئىپلاسلىقلىرىنى مەھەللىدىكىلەرگە دەپ خەلقى ئالەم ئالدىدا بىر شەرمەندە قىلدى . ئەگەر ماڭا تۆھمەت قىلدىڭ دېسچۇ؟ ياق، ياق! بۇ ئىشنى ھازىرچە ھېچكىمگە تىنماي تۇراي، ھەتتا خوتۇنۇمغىمۇ . ئەگەر بۇ گەپ سىرتقا يېيىلىپ كەتسە، بېشىمغا بالا بولىدۇ . چۈنكى، مەندە ئىپات يوق، گۇۋاھچىمۇ چىقمايدۇ . خەلقى ئالەم ئالدىدا بىچارە گۈلئايىشەمگىمۇ سەت . مۇشۇ

ئابلەت زە، «ھەممىنى ھەل قىلىمەن» دەپ ئۆيىگە ناكەس، پەسەندە ئادەملەرنى يىغىپ، گۈلئايىشەنمۇ بۇلغاپ قويۇرمۇ؟ ئاشۇ ئىمام ئاخۇننىڭ ئارقىسىدا تۇرۇپ ئوقۇغان نامازلىرىمىز دۇرۇس بولارمۇ؟ ياراتقان ئېگەم ئۆزۈڭ بىلىپ بىر يولغاسالارسەن... سەمتاخۇن مۇشۇلارنى خىيال قىلغاچ مېڭىپ، دەرۋازىسى ئالدىغا كېلىپ قالغىنىنىمۇ تۇيماي قالدى.

جىمجىت، تىنجىق ھالدا، يۇلتۇزلۇق ئاخشام...

سەمتاخۇن ئۆيىنىڭ چەللە باراڭلىق پىشايۋىنىدىكى كېڭىز سېلىنغان سۇپىدا چىت كۆرپىنىڭ ئۈستىدىكى سامان تەككىگە جەينىكىنى قويۇپ يانپاشلاپ يېتىپ، ئاچچىق تەڭشەلگەن موخۇركىنى كۈچەپ-كۈچەپ چەكمەكتە. قېرىلىق يەتتىمۇ ياكى تېنى ئاجىزلاپ قالدۇمۇ موخۇركىنىڭ ئاچچىق ئىسى ئۇنى تۇنجى قېتىم ئۇزۇنغىچە قاتتىق ھۆتەلدۈرۈۋەتتى. ھويلىنىڭ بۇلۇڭىدىكى ئوچاقتا تاماق قىلۋاتقان پاتەمخان سەمتاخۇننىڭ بۇنچە كۈچۈنۈپ، چىڭقىلىپ ھۆتەلگىنىنى كۆرۈپ، يۈگۈرۈپ بېرىپ بىر قولىدا ئۇنىڭ بىلكىنى تۇتۇپ، يەنە بىر قولىدا دۇمبىسىگە بوش شاپلاقلغاچ سىلىق تەلەپپۈزىدا ئۆتۈندى.

— تاماكا تەنلىرىگە زىيان قىلىپتۇ. ھېلىمۇ قىرىق نەچچە يىل چەكتىلە، ھازىر قېرىدىلا، ساقال

بىلەن چىكىپ يۈرسىلە بولماس، ئەمدى تاشلىۋەتسىلە قانداق بولار؟

— بۇ نىجىنى تاشلىۋىتىلغان كۈنلەرمۇ بولار— دېدى سەمتاخۇن تۈكۈرگەچ— تاشلىۋىتىمەن

خوتۇن، چوقۇم تاشلىۋىتىمەن...

پاتەمخان ئېرىگە سادىق، ئوڭلۇق ئايال. ئۇ سەمتاخۇننىڭ نىكايىغا ئۆتكىنى قىرىق يىلدىن ئاشتى. بۇ جەرياندا ئۇنىڭ ئىشقا كۆپ ئارلىشىپمۇ باقمىغان، بىرەر ئىشتىن ئۇنى توسۇپمۇ باقمىغان. بىراق پاتەمخان قىرىق يىللىق ھەمراھىنىڭ تولا زەردە دەستىدىن جۈدەپ بارغانسىرى كىچىكلەپ كېتىۋاتقان گەۋدىسىنى، گىرەلەشكەن قورۇقلىرى تېخىمۇ چۇڭقۇرلىشىپ، قۇۋۇزىقلىرى ئولتۇرۇشۇپ قارداپ سولاشقان چىرايىنى، يۈزىدىكى يوغان كۆزلىرى نۇرسىزلىشىپ، قاڭشارلىق بۇرنى ئىنچىكە پىچاق بىسدەك بولۇپ قالغان بۇنداق مىسكىن ھالىتىنى تۇنجى قېتىم كۆرۈپ، ئۇنىڭ قولىدىكى بىر چىنە ئاشمۇ گېلىدىن ئۆتمىدى، بىردىنلا يىغا تۇتۇپ، كۆزلىرى نەملەشتى. ئۇنىڭغا ئابلەت بىلەن ھەپلەشمەسلىك توغرىسىدا گەپ قىلماقچى بولىدىيۇ يەنىلا تىل يېرىپ بىر نېمە دېيەلمىدى، ئايالىنىڭ ئويچان كۆزلىرىدىن بۇنى سېزىۋالغان سەمتاخۇن ئېغىز ئۇھ— سۇنۇپ قويۇپ ئېغىز ئاچتى.

— ھە... يى، نېمىشقىكىن، مەھەلىمىزنىڭ ئەھۋالى بارغانسىرى ئوسالشىپ كېتىۋاتىدىغۇ تاڭ،

مۇشۇكىتەك كۆزۈمنى يۇمۇۋالسام رەھمەتلىك دادامنىڭ، مەھەلىمىزدىن كەتكەنلەرنىڭ روھى قورنۇپ قالمىسۇن دەيمەن. كېيىن ئۇلارنىڭ ئالدىغا قايسى يۈزۈم بىلەن بارىمەن؟ بۇ كۈنلەرمۇ ئۆتۈپ كېتەر، كۆڭلىڭنى بۇزمىغىن خوتۇن. ھەي خوتۇن، جىق جاپا تارتىشنىڭ جۇمۇ، جىق جاپا

تارىتتىڭ! مەن سېنى زادى مۇشۇنداق جاپاغا قويۇپ، قىناپ قېرتىۋېتىمەن دەپ ئالغانىدىم؟ ياق، ياق! سېنىڭ بىلەن خۇشال-خۇرام تۇرمۇش كەچۈرمەن، سېنى ئوبدان باقمەن دەپ ئالغان! كۈچۈمگە، ئەقلىمگە زىيادە ئىشىنىپ كېتىپ، مېنىڭدىن كۇپۇرلۇق ئۆتۈپ كەتكەن ئوخشايدۇ خوتۇن. مانا ھازىر قېنى ئۇ كۈچ-قۇۋۋەت، قېنى ئۇ ئەقىل-پاراسەت!...

يېنىغا سېلىنغان داستىخان ئۈستىدىكى ھورى كۆتۈرۈلۈپ تۇرغان بىر چىنە ئاشنىمۇ كۆڭلى تارىتمىغان سەمتاخۇن ئۆزىنى ئۇزۇندىن ئۇزۇن ئەيىبلەنگەندىن كېيىن بىردەم تىنچىپ، سامان تەككىگە بېشىنى قويۇپ كۆزىنى چىڭ يۇمۇپ ئۆزىنى ئۇيغۇغا خېلى زورلىغان بولسىمۇ يەنىلا كۆزىنى ئۇيغۇغا ئىلناشتۇرالمىدى. بىردىنلا ئەينى چاغدا گۈلئايىشەمنىڭ دادىسىنىڭ كېسەل چىرماپ بىر تېرە بىر ئۈستىخان بولۇپ قالغان گەۋدىسىنى ھەپتىلەپ چاپلىشىپ ياتقان ئورنىدىن تەستە يېرىم ئۆرە قىلىپ، ئۇنىڭ قولىنى تۇتۇپ تۇرۇپ، ھۆتەل ئارلاش گەز باغلىغان جانسىز لەۋلىرىنى ئاستا مىدىرلىتىپ: «تىغەدە كىلا يالغۇز قىزىمنى سىلگە ئىشەنچە قىلىپ بۇ بالغا قوشۇپ قويدۇم، مەندىن كېيىن قالسا خارۇ-زار بولۇپمۇ قالارمۇ دەپ ئەنسىرەيمەن...» دەپ تاپلىغان چاغدىكى ئولتۇرۇشۇپ كەتكەن نۇرسىز كۆزلىرىدىن تاراملاپ ياش ئاققۇزۇپ، خىرىلداپ ئۈنسز ئۆكسىگەن ئاشۇ بىچارە ھالىتى ئۇنىڭ ئىسگە كېلىۋالدى دە، بىردىنلا ئورنىدىن تۇرۇپ كەتتى. تامدىكى مىخقا ئىلىنغان چاپىنى كېيىشىنىمۇ ئۇنتۇپ، سۇيىنىڭ تۈۋىدىكى كالىچىنى ئالدىراپ پۇتغا سېپىپ، ھويلىدىن چىقىپ ئۇدۇل ئابلەتنىڭ ئۆيى تەرەپكە قاراپ ماڭدى. قۇلىدا بىر چىنە ئاشنى كۆتۈرگىنىچە ئارقىسىدىن چىققان پاتەمخاننىڭ داستىخانغا چاقىرىشلىرىمۇ ئۇنىڭ قۇلىقىغا كىرمىدى. سەمتاخۇن شۇ مېڭىشىدا ئابلەتنىڭ دەرۋازىسى ئالدىغا بېرىپ توختىدى. دەرۋازا ئىچىدىن ئىتىلگەن ۋاراك-چۈرۈڭلارمۇ ئاللا بۇرۇن بېسىققان، ئەمما ساشاڭجاڭنىڭ ماشىنىسى دەرۋازا ئالدىدىن تېخى قوزغالماي، ھويلا تېمىنىڭ كۈن چىقىش تەرەپكە يانداپ سېلىنغان ئۆيىنىڭ چىرىقىمۇ ئۆچمىگەن ئىدى. سەمتاخۇن ھويلا تېمىنى بويلاپ مېڭىپ چىراق يورۇتۇلغان ئۆيىنىڭ ئارقىسىغا ئۆتۈپ، تاشقىرىدىن قويۇلغان دەرۋازىسىدىن ئۆي ئىچىگە زەن سالدى. ئۇلار يازنىڭ تىنچىق ھاۋاسىغا بەرداشلىق بېرەلمەي كەڭ ئېچىۋەتكەن ئۆيىنىڭ دەرۋازىسىدىن سىرتقا تارقىغان ئاچچىق ھاراق، تاماكا ۋە قۇسۇقلارنىڭ ئارلاشقان قاڭسۇق ھىدى سەمتاخۇنغا خۇددى ئۇزۇندىن بىرى قۇرۇقدالمىغان ھاجەتخانىدىن تارقىغان گەندىنىڭ بەتبۇي پۇرىقىنى ئەسلەتتى. ئۆيىنىڭ ئىچىدە ئابلەت بېشىنى داستىخاننىڭ بىر چىتىگە قويۇپ يېتىپ، قورسىقىنى قولىدا چىڭ سىقىمداپ تۇرۇپ بىر تۈگۈلۈپ بىر ئۇزۇراپ، خۇددى ئىچى سۈرگەن كىشىنىڭ ئارقىسىدىن كەلگەن ئەۋرەتتەك بېسىم بىلەن ئاغزى بۇرىنىدا تەڭ قۇسۇپ، داستىخانغا دەسلەنگەن ناننى ھەرخىل رەڭلەردە بويلاۋاتاتتى. ساشاڭجاڭ بىلەن شوپۇر بولسا گەندە ئازگىلىدىكى سۈيۈك تەرەتكە چىلىشىپ مىدىرلاۋاتقان قۇرۇتلاردەك، قول-پۇتلىرىنى شۇنچىلىك ئاستا ھەم لەرزىن

ھەركەتلەندۈرۈپ، شۇلگىيى ئېقىپ لاپچىيىپ قالغان ئېغىزلىرىدا چۈشنىكىسىز بىر نېمىلەرنى دەپ غىشىپ ياتاتتى.

ئىشكىنىڭ «تاراق» قىلىپ ئېچىلىشى بىلەن تەڭ ھېلىدىن بىرى ئابلەت كۆپ قېتىم چاقىرىسىمۇ كىرگىلى ئۇنىمىغان گۈلئايىشەم نېمىلا بولمىسۇن ئۇلارغا ئورۇن راسلاپ بىرىش ئۈچۈن بىر قولىتۇق يوتقان-كۆرپىلەرنى كۆتۈرگىنىچە كىرىپ كەلدى. ئۇ داستىخاننى يىغىشتۇرۇش مەقسىتىدە سۇيا ئۈستىگە چىقىپ بىر قولىدا بۇرنىنى ئىتىپ بىر قولىدا ئابلەتنىڭ كەينى بىلەن پەرىقىسىز بولۇپ كەتكەن ئاغزى قوشۇش ئىشكىدىن تۇتۇپ بېشىنى كۆتۈرۈپ داستىخان سىرتىغا يۆتكەپ قۇيۇش ئۈچۈن ئالدىغا بىر چامىدى، ئەمما يەنە بىر پۇتىنى ئالدىغا يۆتكىيەلمىدى. ئۆيگە كىرگەن چاغدىلا قىيىقىزىل كۆزلىرىنى چەكچەيتىپ، ئۆزىچە ئاغزىنى ھەر قىسىم قىلىپ، ئاللا نېمىلەرنىدۇر قاراسلىتىپ چايناپ شۇلگەيلىرىنى ئېقىتىپ، ھەممە ئەزالىرىنى رىتىمىسىز ھەركەتلەندۈرۈپ سالپىيىپ ياتقان ھالىتىنى كۆرۈپلا گۈلئايىشەمنىڭ ھوجۇدىدا ۋەھىمە پەيدا قىلىپ خۇددى ئەرۋاھلاردەك قورقۇنچىلىق تۇيۇلغان ساشاڭجاڭنىڭ ھاۋا بوشلۇقىدا شۇنچە جانسىز ھەم لەرزىسىز ھەركەتلىنىۋاتقان ئاشۇ قانخور قولى ئۇنىڭ كۆڭلىكىگە ئىلىنىشىپ قالغان ئىدى. ئۇ ئارقىسىغا شۇنداق بىر ئۆرۈلۈپلا «ۋايىجان!» دەپ ۋارقىرىشى بىلەن تەڭ ئابلەتنىڭ بېشى ئۇنىڭ قولىدىن سىرغىپ چىقىپ، داستىخان ئۈستىگە جاققىدە چۈشۈپ، بۇرنىدىن چىققان قان ئېقىمىسىق داستىخاننىڭ قوش ئالقان ئورنىچىلىك ئورنىنى قىزىل رەڭدە بويدى. گۈلئايىشەمنىڭ پۇت-پاچاقلىرى لاغىلداپ تىترەپ، تۇرغان جايىدىلا ئولتۇرۇپ قالدى. ئۇ ئالدىغا خېلى كۈچۈنۈپمۇ باقتى، ئاخىرى بولماي ساشاڭجاڭنىڭ گۆشلۈك مەيدىسىگە كەينىچىلاپ بىر قانچىنى تەپتى. ئاغرىق دەستىدىن بىردىنلا يېلى چىقىپ كەتكەن كامىردەك ئېغىر پۇشقۇرغان

ساشاڭجاڭ يۈزىگە گۈلئايىشەمنىڭ بىر چىنە سوغۇق شورپىنى چېچىشى بىلەن تەڭ سۇغا چۈشۈپ كەتكەن ئىتتەك بىر سىلكىنىپلا مەسلىكتىن يىشىلىپ تېخىمۇ غالىجىرلاشتى ۋە گۈلئايىشەمنىڭ زىلۋا بېلىدىن يۇلغۇن كۆتىكىدەك توم ھەم يۇڭلۇق بىلىكىنى ئۆتكۈزۈپ ئالدىغا بىر تارتىپلا ئۇنى قۇچىقىغا ئېلىۋالدى. يەنە بىر قولى بىلەن ئۇنىڭ دۇخاۋا كۆڭلىكىنىڭ ياقىسىدىن چىڭ تۇتۇپ بىرلا سىلكىشى بىلەن تەڭ كۆڭلەك چېكىدىن بۆسۈلۈپ، گۈلئايىشەمنىڭ باغرىدا قىسىز ئىتى ئېچىلىپ قالدى.

ساشاڭجاڭ گۈلئايىشەمنى قۇچىقىغا ئېلىۋالغاندىلا دېرىزە تۈۋىدىن ئايرىلغان، ئۆينىڭ ئالدى-كەينىنى نەچچە قېتىم چۆرگىلەپ، ھويلا تېمىدىن ئارتىلىپ مىڭ تەستە ھويلا ئىچىگە كىرگەن سەمتاخۇن ھەسرەپ ئۆي ئىچىگە كىرگەندە گۈلئايىشەم ئاللا بۇرۇنلا ھوشسىزلانغان، ساشاڭجاڭ بولسا ئۇنىڭ لاغىلداپ تىترەۋاتقان قوللىرىدا بېغىنى قاماللاپ تۇتۇۋالغان گۈللۈك شىمىنى ھەدەپ ئاستىغا سىرىلدۈرۈۋاتاتتى. سەمتاخۇن ئېتىلىپ بېرىپ گۈلئايىشەمنى ئۇنىڭ قۇچىقىدىن يۇلۇپ

ئالدى. جېنى گېلىغا كەپلىشىپ قالغان گۈلئايىشەم سەمتاخۇننىڭ ياردىمىدە ئۆمۈلەپ دېگۈدەك ئۆيدىن ھويلىغا چىقىپ، يىتىلغان كۆڭلىكىنى قاماللاپ داق يەردىلا يېتىۋالدى. سەمتاخۇننىڭ يىخىلگى مېڭىشى بىلەن پۈتۈن ئەزاسى لاغىلداپ تىترەۋاتقان گۈلئايىشەم ئۇنىڭ ئۆيىگە كىرىپ كەتتى.

تاڭ يورۇماستىنلا سەمتاخۇنلارنىڭكىدىن قايتىپ كىرىپ، يوتقانغا بۈكۈنۈپ يېتىۋالغان گۈلئايىشەمگە «مېھمانلارنىڭ ئالدىدا مېنى ئوسال قىلدىڭ» دەپ يەتكۈچە كايىپ، ناشتىمۇ قىلماي چىقىپ كەتكەن ئابلەت خۇپتەن ۋاقتى بىلەن قايتىپ كەلدى. خۇددى يىغا قىيانىنىڭ توسىقىنى ئېچىۋەتكەندەك، ئابلەتنىڭ ئۆي ئىشىكىنى «تاراق» قىلىپ ئېچىشى بىلەن تەڭ نامزىنى تۈگۈتۈپ، دۇئا قىلىۋاتقان گۈلئايىشەم بىردىنلا ئابلەتكە تاشلىنىپ بۇقۇلداپ يىغلاپ كەتتى. ئابلەت خۇددى ئۇنىڭ بېشىغا كەلگەن كۈلپەتلەرنى بىلىدىغاندەك يىغىسىنى بىر ھازا جىمجىت تۇرۇپ ئاڭلىدى. — يوقلاڭ ئىشلارغا مىشلىدىماي، بولدى قىلە خوتۇن، — دېدى گۈلئايىشەمنىڭ يامغۇردەك ئېقىۋاتقان ياشلىرىنى قولىنىڭ ئالقىنىدا سۈرتۈۋاتقان ئابلەت ئاخىرى زۇۋانغا كېلىپ، — خېلى چىداملىق خوتۇن ئىدىڭ، مۇشۇ كۈنلەردە بەك مىشچان بولۇپ كېتىۋاتسىنەنمۇ تاڭ.

— سىزگە دېدىمغۇ، شۇ ساشاڭجاڭ دېگەن ئادەم ماڭا...

— ساشاڭجاڭ، ساشاڭجاڭلا دەيسەن، — دېدى گۈلئايىشەم شۇنداق دېيىشىگىلا ئەرۋاھى ئۇچقان ئابلەت ئۇنىڭ گېپىنى بۆلۈپ — زادى ئۇ سېنىڭ قانچىلىك بىر نېمەڭنى يەپ كەتتى؟ شۇنىڭغا يارشا پايدىسىمۇ تېگىپ تۇرۇۋاتىدۇ بولمىسا. ئانچىكىم چاقچاق قىلىپ قويغانغا ساشاڭجاڭ ئۇنى قىلدى، بۇنى قىلدى دەپ گېپىڭ تۈگمەيدۇ سېنىڭ. لايىقىدا چىراي ئېچىپ، خوش خوش دەپ قويغىنىڭغا بىر يىرىڭ ئۇپراپ قالاتتىمۇ، ئۇنىڭ ئۈستىگە مەنمۇ ئېغىر ئېلىپ كەتمىگەندىكىن ئۇنچىلىك قىلىپمۇ كەتمە!

ئابلەتنىڭ ئاغزىغا ھاڭۋاقىنىچە قاراپ تۇرۇپ قالغان گۈلئايىشەم ئۇنىڭ قوينىدىن ئاستا سۇغۇرۇلۇپ، خۇددى نامەلۇم بىر قارا قول ئۇنىڭ يۈرىكىنى مۇجۇۋاتقان دەك بىردىنلا تولغۇنۇپ داق يەردە لاسسىدە ئولتۇرۇپ قالدى. ئابلەت شۇ كۈندىن باشلاپ ئۇنىڭغا يات كىشىدەك بىلىنىشكە، تۇرمۇشىمۇ تەمىنى يوقۇتۇشقا باشلىدى. ساشاڭجاڭنىڭ بۇ ئۆيىگە كېلىش قېتىم سانىنىڭ كۆپۈپىشىگە ئەگىشىپ ئۇنىڭ ھوجۇدىنى بىر خىل ۋەھىمە قاپلاپ، روھى دۇنياسىنى قورقۇنۇپ چىرمىۋالغان ئىدى.

— ۋەي، ساشاڭجاڭ ئالتۇن تەنلىرى ئامانمىكىن؟ مۇنداق ئىش، مەھەللىمىزدىن بىر بېلىق

قارماققا ئېلىندىغاندەك تۇرىدۇ، قىلتىرىقىنى ئايرىپ تازا بىر يېگۈللىرى كىلىپمۇ قالغاندۇ؟
— سەن تۇتقان بېلىقلارغا ئېغىز تەگمىگىنى خېلى بولۇپ قالدى، ئىپىدە كەلسە يېسەكمۇ
يەمىز، يەمچۈكى نېمىكەن؟

— يەمچۈكى ئاغزىللىرىنىڭ يەللىرى شاڭجاڭ، ئاغزىللىرىنىڭ يەللىرى ھى، ھى، ھى...
بۇ ئابلەتنىڭ مۆمىن دېھقان بەكرىنىڭ ئوغلىغا توي خېتى ھەل قىلىش توغرىسىدىكى
شاڭجاڭ بىلەن قىلغان تېلېفون ئالاقىسى ئىدى. ئۇلار بۈگۈن كەچتە ئابلەتنىڭ ئۆيىدە
كۆرۈشمەكچى بولۇشۇپ خوشلاشتى. ئابلەت ساشاڭجاڭنى قولغا كەلتۈرۈۋالغان مۇشۇبىر نەچچە
يىلدىن بىرى «ھەل قىلىشنىڭ پىرى» گە ئايلا نغان ئىدى. توي خېتى، نوپۇسقا ئالدۇرۇش،
پەرزەنتلىك بولۇشقا كۆرسەتكۈچ ھەل قىلىش، بانكىدىن پۇل ھەل قىلىش... ئىشقىلىپ
ساشاڭجاڭنىڭ كۈچلۈك رەھبەرلىكى ئاستىدا ھەرقانداق ئىش ئۇنىڭ قولىدىن كىلىدىغان،
قەيەردىن دېسە شۇ يەردىن چىقىدىغان، قەيەردە گەپ بولسا، ئۇ ئەڭ ئاۋۋال ئاڭلايدىغان،
تارقىتىدىغان بولدى. تەسىر دائىرىسى مەھەلسىدىن ھالقىپ، قوشنا كەنتلەردىنمۇ ئۇنى ئىزلەپ
كېلىپ ئىش ھەل قىلدۇردىغانلار كۈنسىرى كۆپەيگىنى تۇردى. ساشاڭجاڭمۇ ئەمەل-تاجىنىڭ
خوۋلۇقىنى كۆپۈنچە ئابلەتنىڭ ئەپچىل قولى ئارقىلىق كۆرەتتى، پات-پات ئۇنىڭ ئۆيىگە كېلىپ
سورۇن تۈزۈپ قانغۇچە ئىچىپ، تۈن يېرىملاردا كېتەتتى. ساشاڭجاڭ پۇرسەت بولسىلا
گۈلئايىشەمگە پوخۇرلۇق قىلىپ، ئۇ قانچىكى قاچقانسىرى ئۇنىڭغا بۇدۇشقاقتەك شۇنچىكى
چاپلىشاتتى. راستىنى ئېيتقاندا ساشاڭجاڭ بۈگۈن ئابلەت دېگەن تەييار بېلىقنى قارماققا
ئىلىندۇرغىنى ئەمەس بەلكى ئۇنىڭ ئۆيىدىكى پىلتىڭلاپ تۇرغان، كۆڭۈل كۆلىدە ئۈزۈپ، يۈركىنى
ئېزىپ ئارامدا قويمىغان، كۆپ قېتىم يەمچۈك تاشلاپ بېقىپمۇ تۇتالماي، خېلىدىن بىرى
شۆلگىيىنى ئېقىتىپ يۈرگەن ئاشۇ «بېلىق» نى قارماققا ئىلىندۇرۇش ئۈچۈن كېلەتتى .

— ھازىر شاڭجاڭ ئۆيىگە كەلمەكچى، ئاچچىقراق ئىككى تەخسە سەي قورۇپ قوي، يەنە
سەمەتنىڭ ئۆيىگە قېچىپ كىرىۋالغۇچى بولما! ئۇ كەلگەندە پاكىزراق كېيىنىپ، چىرايىڭنى
ئېچىپراق يۈر! — دېدى كەنت قورۇسىدىن ئەمدىلا ئۆيىگە كەلگەن ئابلەت.

— ئەجەپ زېرىكتىم شۇ ساشاڭجاڭ دېگەن ئادەمدىن، ئۇنىڭ باردىغان ئۆيى، خوتۇن-باللىرى
يوقمىكەن؟ ھە دېسىلا بىزنىڭ ئۆيىگە كىلىپ، ئادەمنى پارا كەندە قىلغان، — ئۇنىڭ ئىسمىنى
ئاڭلىسىمۇ بەدىنى تىكەنلىشىپ كېتىدىغان گۈلئايىشەم شۇنداق دېيىشىگىلا ئابلەت ئۇنىڭ كاختىغا
«چاڭ» قىلىپ بىر تەستەك سالدى ۋە ئىسىلىپ سۆزلەشكە باشلىدى.

— يېقىندىن بىرى يۈركىڭ يوغناپ باھانەڭ كۆپىيىپ، ئەجەپ كىچىك تىللىرىڭ چىقىپ
كەتتى! بىلىپ قوي، ئۇ دېگەن يېزىمىزنىڭ باشلىقى! سېنى ئادەم كۆرۈپ ئۆيۈڭگە ئاياغ
باسقىنىغا خۇش بولساڭ بولىدۇ تېخى، ۋۇھ ئىززىتىنى بىلمەيدىغان دەلتە...
19

سېگنال ئاۋازى بىلەن ئاغزى بېسىققان ئابلەت دەرۋازىنى ئاچتى. بۇ شاڭجاڭنىڭ ماشىنىسى ئىدى.

— ۋۇھ نامەرت، قارا قىلغان ئىشىڭغا— ئابلەتكە پەش قىلدى ھويلىغا كىرگەن ساشاڭجاڭ يىغلاۋاتقان گۈلئايىشەمگە خۇشامەت قىلىپ، يەنە قول تەككۈزسە ماڭلا دەڭ، مەن ئۇنى... — ئۇنىڭ بىلەن كارىللىرى بولماي ئۆيگە كىرسە، — ئابلەت شاڭجاڭنىڭ گېپىنى بۆلۈپلا ئۇنى ئۆيگە تەكلىپ قىلغاچ گۈلئايىشەمگە چالۋاقتى — قوپ ئورنىڭدىن، ئادەمنىڭ نۇمۇسىنى كەلتۈرۈپ مېھمان بار يەردە كۆزۈڭنىڭ يۈنىدىسىنى ئېقىتماي!

سۇپىنىڭ لىۋىدە يىغلاپ ئولتۇرغان گۈلئايىشەم ياغلىقىنىڭ پىشىدە كۆز يېشىنى سۈرۈتكەچ ئۆكسۈپ يىغلىغان پېتى يۈگۈرۈپ ئىچكىركى ئۆيگە كىرىپ كەتتى. بەكرى ئوغلىغا توي خېتى ھەل قىلىش ئۈچۈن ئېلىپ كىرگەن ئوغلىقىنى سويۇپ تەييارلاپ، گۆشىنى پارچىلاپ قازانغا تاشلاپ، بىر ئاز قاينىتۇۋەتكەندىن كېيىن كۆرۈشۈپ قويۇپ قايتىش نىيىتىدە، ئابلەتلار سورۇن تۈزۈپ ئولتۇرغان ئۆينىڭ ئىشىكىنىڭ تۈۋىگە كېلىپ ئۆيگە كېرىش-كىرمەسلىكتە ئىككىلىنىپ قالدى ۋە ئاخىرى مۇھتاجلىق ئۇنى غەيرەتكە كەلتۈردى.

— ئەسسالامۇ ئەلەيكۈم، ساشاڭجاڭ سالامەت تۇردىلمۇ؟

— سەن، ئابلەت ھېلى گېپىنى قىلغان... نېمىتى، ھە، ھە، ئىسىمگە كەلدى، بەكرى.

سېنىڭچە بىز سالامەت بولمىساق ئىشىڭنى قانداق ھەل قىلغىلى بولىدۇ، بەكراخۇن.

— شۇ... شۇ... شۇنداق، شۇنداق، خاتا گەپ قىلىپ قويۇپتىمەن، ھە...

— كەل، كەل، مانىڭدىن بىر قانچە رۇمكا ئىچكەچ، گۆشۈڭدىن ئازراق يەپ چىقىپ كەت.

— بۇ سىلنىڭ رىزقىلىرى، يىۋالسام بولمايدۇ، ئۇ نەرسىنىمۇ ئىچەلمەيمەن، ئاشقازىنىمنىڭ

دەردى بار، دورا بىلەن ئۆرە بولۇۋاتقان ئادەممەن، ھالسامدىس زىيان قىلىپ...

— قورقىما، ھېچنېمە بولمايسەن. ساڭا دېسەمچۇ، ياراتقان ئېگىسى ئادىل بولغاچقا، ھەممە

ئادەمگە رىزقىنى تەڭدىن بۆلۈپ بەرگەن. ئاشۇ رىزقى تۈگىسىلا ئادەم ئۇ دۇنياغا سەپەر قىلىدىغان

گەپ. شۇڭا دائىم ئۆزۈڭنىڭ رىزقىنىلا يەپ يۈرسەڭ ئۆمۈرۈڭ قىسقا بولۇپ قالىدۇ. ئاشقازاننىڭ

گېپىنى قىلساڭ بىرى يادىمغا يەتتى. يېزىنىڭ بۇرۇنقى بوغالتىرى تۇردىنى تونۇيدىغانسەن؟ ئۇ

باشقىلارنىڭ رىزقىنى كۆپ يېگەچكە، باشقا يېرى توشىمۇ ئاشقازىنى توشاپ بولالماي، دوختۇر-لار

ئۇنىڭ ئاشقازىنى پۈتۈنلەي ئېلىۋەتكەن، ئاران بىر پىيالە ئوماچ ئىچەلەيتتى. ئۆزىنىڭ رىزقى شۇ

پېتى بولغاچقا ئاشقازىنى قايتىدىن كۆكلىدى، ھاراقىنى يەنە بۇرۇنقىدەكلا ئىچىپ، بىرەر كىلو

گۆشنى بىر يالماپلا تۈگۈتۈپ قويدۇ. دېمەك، ئۇ ھازىر ئۆزىنىڭ رىزقىنى يەپ ياشا-ۋاتىدۇ دېگەن

گەپ.

مانا بۇ ھەقىقەتنى ئەمەلىيەتتىن ئىزلىگەن ھالدا چىقارغان يەكۈن...

— يەنە خاتا گەپ قىلىپ قويۇپتىمەن، مۇشۇ ئېغىزىمنى زەھەي... ي، خاپا بولمىسلا... شۇنداق قىلىپ، ساشاڭجاڭ ئەللىك ياشنىڭ قارسىنى ئالغان، تولا كىسەلمەن بولۇپ بالدۇرلا بوۋاي سىياقىغا كىرىپ قالغان، شۇ كەمگىچە ھاراق ئەمەس تاماكنىمۇ ئاغزىغا ئېلىپ باقمىغان بەكراخۇنغا ئاچچىق ھاراقتىن ئىككى رۇمكا ئىچۈرۈۋەتتى. چىرايى مۇچتەك قىزارغان بەكرى شاڭجاڭغا يالۋېرىپ يۈرۈپ، قولىنى ئاپتاپتا پىشىپ قىزغۇچ رەڭگە كىرىپ قالغان ئەتىسىز كۆكسىگە ئېلىپ، ھەر «خۇش» دېگەندە تەرەت ئايغىنىڭ ئالدى-كەينىدىن كۆرۈنۈپ تۇرغان، توپىدا پىشىپ ئېتىنى پەرىق قىلغىلى بولماس بولۇپ كەتكەن تۈگە تاپىنىدەك پۇتلىرىنى ئارقىچىلاپ بىر قەدەم يۆتكەپ، مىڭ تەستە ئۆيىدىن چىقىپ كەتتى. بەكرىنىڭ ئوغلىغا توي خېتى ھەل قىلىش ئۈچۈن ئېلىپ كەلگەن ئوغلىقى مانا پىشىق گۆشكە ئايلىنىپ داستىخان ئۈستىگە چىقىپ زەھەردەك ئاچچىق ھاراق بىلەن ئارلىشىپ ئابلەت، ساشاڭجاڭ ۋە شوپۇر ئۈچىنىڭ ئاشقازىنىغا كىرىپ، ئۇلارنى قاڭسۇق كېكىرتىمەكتە.

— تۈرە ئورنىڭدىن! — خىيالى گۈلئايىشەمدىلا بولۇۋاتقان ساشاڭجاڭ بىردىنلا ئابلەتكە ۋارقىردى، — ماڭ، گۈلئايىشەمنى چاقىر! گۆش يېگەچ بىزگە سەي قورۇپ بەرسۇن!
— قېيىدىغاننىڭ خورجىنى يېرىم! سەينى مەن قورۇي، ئۇ ئەبگا بىلەن قالماي گۆشلىرىنى يېسىلە شاڭجاڭ. — دېدى پايخان سۆڭەكنى چاشقاندا كورتىلدىتىپ غاجلاۋاتقان ئابلەت.
— چاقىر دېگەندىكىن، چاقىر! — ۋارقىردى ساشاڭجاڭ ۋە قولىدىكى گۆشنى ئابلەتنىڭ ئالدىغا زەردە بىلەن تاشلىدى .

ساشاڭجاڭنىڭ ھەيۋىسىدىن خېلىلا چۈچۈگەن ئابلەت دەلدۈگۈنۈپ مېڭىپ، گۈلئايىشەم ياتقان ئۆيىنىڭ ئىشىك تۈۋىگە كېلىپ ياۋايىلارچە ۋارقىراشقا باشلىدى .
— بۇياققا چىق ... ئىشىكىنى ئاچ! ۋۇھ پاسكىنا ئىشىكىنى ئاچ دەيمەن! ...
— چىقمايمەن، نېمانچە سەت ۋارقىرايسىز! بالىلار قورقۇپ كېتىۋاتىدۇ، مېنى ئويلىمىسىڭىزمۇ، بالىلارنى ئويلاپ قويۇڭ، ئۇنداق سەتلىك قىلماڭ! يىغلىماڭلار، ئۇ سىلەرنىڭ داداڭلار...
— شاڭجاڭنىڭ ئالدىدا يۈزۈمنى پوق قىلماقچىمۇ سەن! چىق دەيمەن، ھېلى بىكا كېرىپ قالسام مىجىقىڭنى چىقىرىۋىتىمەن! ...

شاڭجاڭنىڭ كېرىۋېلىشىدىن ئەنسىرەپ گۈلئايىشەم ئىچىدىن زەنجىرلىۋالغان ئىشىكىنى ئەسە-بىلەشكەن ئابلەت زەردە بىلەن بىر قانچىنى تىپىپ سۇندۇرۇپ، ئۇ ياتقان ئۆيگە كىردى. ئابلەت ئامال بار ئۇلارنىڭ ئالدىدا يۈزىنى يورۇق قېلىش نىيىتىدە گۈلئايىشەمگە يالۋېرىپمۇ باقتى، ۋارقىراپمۇ باقتى، بىراق چىقىشقا زادىلا ئۈنئالمدى ۋە ئىككى بالىنىڭ نالە قىلىپ يىغلىغىنىغا پەرۋا قىلماي ئۇنىڭ چاچلىرىنى يۇلدى، دۇمبىسىگە بىر قانچىنى قاتتىق دەسسۈۋەتتى.
— يەنە خوتۇنۇڭنى سەمەتنىڭكىگە قېچىپتۇ دېمەيدىغانسەن؟ — دېدى سالپىيىپ ئىشىكتىن

كىرگەن ئابلەتنى كۆرۈپ ئەرۋاھى ئۇچقان ساشاڭجاڭ .

— مەن... ھاراق... ئىچمەن... ھاراق... — جىلچىلىكنىڭ ئاچچىقى بىلەن ھاراقنىڭ ئاچچىقى قوشۇلۇپ شىر كەيىپ بولغان ئابلەت باتارىيىسى ئاجىزلىغان ئۇنئالغۇدەك ئىنجىقلاپ تۇرۇپ شۇنداق دېگەچ سورۇندىكى ئەمدىلا ئاغزى ئېچىلغان بىر بوتۇلكا ھاراقنى ئېلىپ، گۈپۈلدىتىپ ئىچشكە باشلىدى. ئۇنىڭ سۆزىدىن گۈلئايىشەمنىڭ دېرىكىنى ئالالمىغان ساشاڭجاڭ قولىدىكى ئىستاكانىنى ئالدىدىكى ئۈستەلگە جاققىدە قويۇپ ئورنىدىن قوزغالدى .

— مەن ھازىر ئۇنىڭغا گۆش ئەكىرىپ بېرىپ، ئۆزۈم چاقىرىپ چىقىمەن، ئۆزۈم !

چالا كەيىپ بولغان ساشاڭجاڭ داستىخاندىن بىر پارچە گۆشنى ئېلىپ، ئۆردەكتەك ئىرغاڭشىپ ھويلىنىڭ ئوتتۇرسىغا كېلىپ شارقىتىپ تەرەت قىلدى. ھازىر ئۇنىڭ ھايۋانغا ئوخشىشىغا قۇيۇقلا كەملىك قىلغان ئىدى. ئۇنىڭ نىيىتى گۈلئايىشەمنى چاقىرىش ئەمەس بەلكى ئۆيدە بار-يوقلىقىنى، ياتقان جايىنى بىلىۋېلىش. چاقىرىمۇ چىقمايدىغانلىقى، گۆشنىمۇ ئالمايدىغانلىقى ئۇنىڭ كۆڭلىگە ئايان. ئاي نۇرىدا تىمسىقلاپ يۈرۈپ، ئابلەتنىڭ تايىقى زەربىسىدىن تېخىچە ئىتراۋاتقان گۈلئايىشەمنىڭ زەئىپ ئاۋازىنى ئاڭلاپ كۆڭلى تىنغان ساشاڭجاڭ قولىدىكى گۆشنى بۇلۇڭدىكى ئىتقا تاشلاپ بەردى ۋە قايتىپ كىرىپ، سورۇننى پىلانى بويىچە داۋاملاشتۇردى.

بۈگۈن كەيىپى تازا ئۇچۇپ، ھاراقنىڭ ئالاھىزەل يېرىمىنى ئىچكەن ئابلەت خۇرۇلداپ تىنىپ، ئۆينىڭ بىر بۇلۇڭىدا تولغۇشۇپ ياتتى. ساشاڭجاڭنىڭ سالاسى بىلەن كۆپرەك ئىچكەن شۇپۇرمۇ قۇسۇقغا بېشىنى چىلاپ ئۆلۈكتەك ياتتى. بۇ ئەھۋالنى كۆرگەن ساشاڭجاڭ چىراقنى ئاستا ئۆچۈرۈپ، خاتىرجەم ھالدا گۈلئايىشەم ياتقان ئۆي تەرەپكە قاراپ ماڭدى.

تىنچىق ئۆيدە كېيىمى بىلەنلا يوتقاننىڭ ئۈستىدە يېتىپ، ئەمدىلا كۆزى ئۇيقۇغا ئىلناشقان گۈلئايىشەم ساشاڭجاڭغا دەرىزىدىن چۈشكەن تولۇن ئايىنىڭ نۇرىدا مانا مەن دەپلا كۆرۈندى. ئۆمۈلەپ، شەپسىزلا ئۆيگە كىرگەن ساشاڭجاڭ ھەسرەتچى ئۇنىڭ ئۈستىگە ئۆزىنى ئاتتى. خاپىلىق دەستىدىن چۆچۈپلا ياتقان گۈلئايىشەم خۇددى ئۆينىڭ بىر تېمى ئۆرۈلۈپ ئۈستىگە چۈشكەندەك قاتتىق قۇرقۇپ كەتتى ۋە سارنىڭ پوكىنى ئاستىدىكى چۆچىدەك خېلى ئۇزۇن تېپىچە كىلدى، لېكىن يۈز نەچچە كىلوگرامدىن ئارتۇق كىلىدىغان لوق گۆشنىڭ بېسىمىدىن زادىلا بوشىنالمىدى. بىر ھازا جان-جەھلى بىلەن تىرىشىشتىن ھالسىزلىغان گۈلئايىشەمنىڭ پۇت-قوللىرى ئاستا-ئاستا ھەركەت قىلىشتىن توختىدى. ئىككى قولىدا گۈلئايىشەمنىڭ نازۇك بىلەكلىرىنى قارماپ تۇتۇپ، يۈزلىرىگە ئېغىز-بۇرۇنلىرىنى ھەدەپ سۈركەۋاتقان ساشاڭجاڭنىڭ ھېللا ھەلەپ يەپ كۆشەپ ياتقان قېرى كالىدەك ئېغىر تىن ئېلىپ پۇشۇلدىشىدىن بېسىم بىلەن چىقۇۋاتقان بەتبۇي نەپەسلىرى دىمىقىغا ھەر ئۇرۇلغاندا گۇيا ئاچچىق دورا ئىچكەندەك

سەسكەنگەن گۈلئايىشەم لەۋلىرىنى قاچۇرۇپ، بېشىنى توختىماي ئۇياق-بۇياققا بۇراشقا باشلىدى. دەل مۇشۇ چاغدا ساشاڭجاڭنىڭ موزايلىق ئېنەكنىڭ يېلىنىدەك ساڭگىلاپ كەتكەن كاچىتى گۈشلۈك گۈلئايىشەمنىڭ ئاغزىغا چىقىپ قالدى دە، زەردە بىلەن قاتتىق چىشلەۋەتتى. ئاغرىق ئازابغا چىدىيالمىغان ساشاڭجاڭ «ۋايجان، قوبۇۋەت قانجۇق!» دەپ ۋارقىراپ، ئىككى قولى بىلەن كاچىتنى قاماللىغان پېتى يانغا ئۆزىنى ئاتتى. ئۇنىڭدىن مىڭ تەستە قۇتۇلغان گۈلئايىشەم دەرھال ھويلىغا چىقىۋالدى. ئۆي ئىچىدىن يولۋاستەك يەنە ئېتىلىپ چىقىۋاتقان ساشاڭجاڭنى كۆرگەن گۈلئايىشەم يۈگۈرۈپ بېرىپ باغلاقتىكى ئىتنى يېشىۋەتتى. ئەمما نەتىجە گۈلئايىشەم ئويلىغاندەك بولمىدى. يات ئادەملەرنى كۆرسە يەۋىتىدىغاندەك خېرىس قىلىدىغان ئىت ئەكسىچە ساشاڭجاڭغا قاۋاپمۇ قويمىدى. بۇ ئۆيگە تولا كەلگەن ساشاڭجاڭنىڭ ئەمەل-تاجىنىڭ پايدىسىدىن كۆپ قېتىم سۆڭەك-شالتاقلىق بولۇپ، ئۇنىڭ بىلەن ئۆزلىشىشتە ئابلەت بىلەن پەرىقسىز بولۇپ كەتكەن ئىت ساشاڭجاڭنىڭ ئالدىغا كېلىپ زوڭزىيىپ ئولتۇرۇپ، ئۇزۇن تىلىنى چىقىرىپ، قۇيرۇقىنى ئۇنىڭ پۇتىغا سۇۋاپ خۇشامەت قىلىشقا باشلىدى. بۇ ھالنى كۆرگەن گۈلئايىشەمنىڭ دەرھال سىرىتقا قاراپ قېچىشىدىن چىققان ئاياغ تېشىنى ئاڭلاپلا ساشاڭجاڭ بىلەن ئىت خۇددى مۇسابىقىگە چۈشكەن ماھىرلاردەك، ئۇنىڭ ئارقىسىدىنلا پالاقشىپ يۈگۈردى. كۈچىنىپ ھەرىكەت قىلىشتىن دېمى كېسىلىپ، كۆزى قاراڭغۇلاشقان ساشاڭجاڭ دەرۋازا ئالدىدىكى كۆۋرۈككە قىلىنغان لاڭكازغا پۈتۈلۈشۈپ، تېخى لېيى قۇرۇمىغان ئېرىققا موللاق ئاتتى. تۈن تەڭدىن ئېشىپ كەتكەن بولسىمۇ، ئىككى رۇمكا ھازاق بىلەن كەيىپ بولۇپ، تېخىچە نۇمۇسنىڭ كۈچىدىن ئۆيگە كىرەلمەي يول بويىدىكى دوناي جىگدىنىڭ دالدىدا تۈگۈلۈپ ئولتۇرغان بەكراخۇننىڭ قولىدىكى ئوغلاقنىڭ تېرە-زاسۇسىدىكى قاننىڭ ھېدىنى ئالغان، ساشاڭجاڭنى يېڭىپ چىمپىيۇن بولغان ئىت ئەنسىز ھوۋلۇپ بەكراخۇنغا ئېتىلىدى.

ساشاڭجاڭنىڭ يىقىلىپ كەتكەنلىكىنى كۆرگەن بەكراخۇن قولىدىكى تېرە-زاسۇنى ئىتقا تاشلاپ بىرىپ، دەرھال يۈگۈرۈپ ئۇنىڭ قېشىغا باردى. ئېرىقنىڭ ئىچىدە نەچچە قېتىم يۇمۇلتىپمۇ ھېچ ئامال قىلالمىغان بەكراخۇن ئۆيگە كېرىپ، شوپۇرنى مىڭ تەستە ئويغۇتۇپ چىقتى. بەكراخۇننىڭ ياردىمىدە ساشاڭجاڭنى ئېرىقتىن چىقىرىۋالغان شوپۇر ئۇنى يېزا بازىرى تەرەپكە ئېلىپ مېڭىپ كەتتى.

تازا قورۇققانلىقىدىن ئەقلى-ھۇشىدىن ئاداشقىنى تاسلا قالغان گۈلئايىشەم تۈن يېرىم بولغاندا باشقىلارنىڭكىگە كىرىشىنى بىئەپ كۆردى، بولۇنغان سەتچىلىكنىڭ مەھەلسىگە يېيىلىپ كېتىشىدىن ئەنسىردى. ئۇزۇن ئويلىنىپ، ئاخىرى ئابلەت ئۇيقۇسىنى ئاچقىچە ئۆيگە كىرىۋېلىشنى پىلانلاپ يەنىلا ئۆزىنى چۈشىنىدىغان، ھەم ياشتا چوڭ ھەم ئەر-ئايال يالغۇزلا تۇرىدىغان سەمتاخۇننىڭ ئۆيىگە كىردى. بۇرۇنلا ساشاڭجاڭنىڭ ماشىنىسى ئابلەتنىڭ دەرۋازىسى ئالدىدا

كۆرگەن سەمتاخۇن پەرىزىدىكىدەك ئىشنىڭ ئاخىرى يۈز بەرگەنلىكىنى پەسلىگەچكە، گۈلئايىشەمدىن ئارتۇقچە گەپ سورىدى، گۈلئايىشەممۇ بۇ توغرىسىدا ئۇلارغا ھېچ نېمە دېمەيلا پاتەمخان بىلەن يېتىپ قالدى.

بۇرىدىن قۇتۇلغان توشقاندا ھېرقانلىقتىن بىر قانچە قېتىم جۆپلۈپ، چۈچۈگەن گۈلئايىشەم ئىختىيارسىز پاتەمخاننىڭ قولىنى مەھكەم تۇتۇۋالدى ۋە ھەر ھالدا كۆزى ئۇيقۇغا ماڭدى. ئۇنىڭ تولا يىغلاپ قىزارغان كۆزلىرىدىن سىرغىپ، سۈپسۈزۈك ئىككى مەڭزىنى سۆيۈپ ئۆتۈپ، كۆكۈرۈپ كەتكەن، بىلىنەر-بىلىنمەس تىترەۋاتقان ئويماق لەۋلىرىدە توختىغان ئىككى تامچە ياش دېرىزىدىن كېرىۋاتقان تولۇن ئاينىڭ نۇرىدا يالترىماقتا ئىدى.

5

ئابلەتنىڭ ئۆيىدە ئاخشامقى ئاۋاتلىقتىن ئەسەرمۇ قالمىغاندى. تۆكۈلگەن ھاراق ۋە ياندۇ-رۇلغان قۇسۇقلارنىڭ ھېدى ئۆينى قاپلىغان. پوستى پاكىز سويىۋىتىلگەن سۆگەت بادىرىسىدەك ئاقلانغان ئۆچنىڭ پايغان سۆڭەكلىرى گىلەم ئۈستىگە چېچىلغان. شالاپشىغان ئاۋاز بىلەن قوشۇلۇپ بۇرۇنغا يۇمشاق بىر نەرسىنىڭ تېگىۋاتقانلىقىدىن چۈچۈپ ئادەتتىكىدىن سەھەردىلا ئۇيقۇدىن ئويغانغان ئابلەت ھېلىلا پارتىلاپ كېتىدىغاندەك ئېغىرىشىپ، چىڭقىلىپ ئاغرىۋاتقان بېشىنى قاماللىدى، چىكىسىنى ئۇۋىلىدى. كېرىلىپ ئارقا-ئارقىدىن بىر قانچىنى ئەسنەپ، كۆزىنى ئۇلاپ ئەتراپىغا بىر قۇر نەزەر سالدى. ئېشىپ قالغان گۆش ۋە ئۇششاق سۆڭەك پارچىللىرىنى يەپ بولغان ئىت ئەمدى زوڭزىيىپ ئولتۇرۇپ، ئۇزۇن تىلىنى چىقىرىپ ئابلەتنىڭ كېچىچە ئېغىز-بۇرىنىنى چىلاپ ياتقان قۇسۇقنى ئىشتىھا بىلەن شالاپشىتىپ يالاۋاتاتتى.

ئابلەت ئۇرىدىن تۇرۇپ ھويلىغا چىقتى، ھويلىمۇ جىمجىت. كۈندە مۇشۇ ۋاقىتتا ھويلىنى تازىلاشقا ئادەتلەنگەن گۈلئايىشەمنىڭ سۈپۈرگە ئاۋازىمۇ ئاڭلانمىدى. گۈلئايىشەم ياتقان ئۆيگە كىرىپ، تاتلىق ئۇخلاۋاتقان ئىككى ئوغلىنى نوقۇشتۇرۇپ ئانىسىنى سۈرۈشتۈرۈپ يەنلا جاۋاپقا ئىرىشەلمىگەن ئابلەت پالاقشىپ يولغا چىقتى. گۈلئايىشەمنىڭ توششىغا قارماي سەمتاخۇن ئابلەتقا نەسەت قىلىپ قويۇش نىيىتىدە، ئۇنىڭ بىلەن بىللە كېلىۋاتاتتى. يىراقتىن كېلىۋاتقان سەمتاخۇن بىلەن گۈلئايىشەمنى كۆرۈپ ئەۋزەبى ئۇچقان، كېلىپ بولغىچە تاقەتسىزلەنگەن ئابلەت تىل سېلىپ ئۇلارنىڭ ئالدىغا ئوقتەك يۈگۈرۈپ باردى.

— ماۋۇ پاسكىنى، ئاخشام ئازراق پەش قىلىپ قويغانغا، ئەرز قىلىپ ئادەم تاپالمىغاندەك يەنە مۇشۇ قەلەندەرنىڭ ئۆيىگە كېرگىنىنى قارا!

ئەسەبىلەشكەن ئابلەت گۈلئايىشەمنىڭ بىلىكىدىن كاپىدە تۇتۇۋېلىپ، كاپىتىغا ئارقا-ئار-

قىدىن بىر قانچە شاپلاق سېلىۋەتتى. ئارىغا چۈشكەن سەمتاخۇننى مەيدىسىدىن ئىتتىرىپ، بېگىز بارمىقىنى ئۇنىڭغا قارتىپ سىلىكىپ، تىلغا ئالغۇسىز سۆزلەر بىلەن سەتلەشكە باشلىدى.

— ساڭا دەپ قوياي سەمەت، ماۋۇ خۇتۇننىچۇ مەن نىكاھلاپ ئالغان، سەن مېنىڭ قېيىنئاتام بولمىغاندىكىن ئارلاشما! ۋۇھ ئاناڭنى يالاڭتۇش...

— يېقىندىن بىرى ئادەم قىلمايدىغان ئىشلارنى قىلىپ، ھايۋان بولۇپ كەتتىڭمۇ بالام، ئەسلى-نەسلىنىڭنى ئۇنتۇپ، ئۇنچىلىك تۈزكۈرلۈك قىلىپ كەتمىسەڭمۇ بولاتتى!

— ھەي قېرىغىنىنى تۇيمايدىغان قىزغانچۇق ئەبگا، چىدىمغان بولساڭ تىرىك گۆرگىلا كىرىۋالساڭچۇ، بۇنچە جېنىڭنى قىيىنغىچە!...

ئابلەت ئېغىز-بۇرىنىدىن قان ئېقىۋاتقان گۈلئايىشەمنى باشىغىسى يوق ئۆچكىنى يىتىلىگەندەك پاتىڭدىن تۇتۇپ، ئاغزىدىن پوق ئاققۇزۇپ ھاقارەتلەپ، دۈشكۈلەپ ئۆيگە ئېلىپ ماڭدى.

— ئابلەت، سەن توغرا دەيسەن! مۇشۇنداق چاغداسەندەك ئەرزىمەس بىر ھايۋاننى بوي سۇندۇرالمىغان بۇ جاننىڭ نېمە كېرىكى! — ئۇ شۇنداق دېدى ۋە يانچۇقىدىن مۇخۇركا خالتىسىنى ئېلىپ، تىترەپ تۇرغان قوللىرىدا بىر تال تاماكا ئوراپ، ئارقا-ئارقىدىن كۈچەپ شوردى ۋە ئاچچىق ھەسرەتكە ياتقان ھالدا ئۆيى تەرەپكە ماڭدى.

ياقا يۇرۇتتىن بۇ يەرگە كېلىن بولۇپ كەلگەن گۈلئايىشەمنى مانا بۇ كۈنلەردە غېرىپىلىق باستى، رەھمەتلىك ئاتا-ئانىسىنى بەكمۇ سېغىدى. ئابلەتنىڭ ئۆزىگە قىلغانلىرىدىن كۆڭلى ئازار يېدى، يۈركى زېدە بولدى. مۇشۇ بىر نەچچە ئايدىن بىرى ئابلەت بىلەن ئاجرىشىپ كېتىشىنى نەچچە قېتىم خىيال قىلغان بولسىمۇ ئالدىدىكى ئوماق ئوغۇللىرىغا قاراپ بۇ نىيىتىدىن يانغان ئىدى. ھەتتا ئاشۇ كۈندىكى تاياق دەستىدىن ئۇ بىر ھەپىدەك يېتىپ قېلىپمۇ «ئابلەت بىر كۈنى تۈزۈلۈپ كېتەر» دەپ يەنە شۇ يۈرەك-پارىللىرىگە كۆزى قىيماي، ئۇنىڭ بىلەن چىداپ ئۆي تۇتۇش قارارىغىمۇ كەلگەن ئىدى. بىراق، مۇشۇ كۈنلەردە بىرى ئابلەت ھە دېسىلا گۈلئايىشەمنىڭ سەمتاخۇننىڭ ئۆيىدە قونغانلىقىنى، يەنە يۈزىنى داپتەك قىلىپ بىر قانچە قېتىم كەلگەن ساشاڭجاڭغا ئوچۇق چىراي ئاچمىغانلىقىنى باھانە قىلىپ تېخىمۇ ياۋۇزلىشىپ، گۈلدۈرمامادەك خۇيلىنىپ ئاغزىغا كەلگەننى دەپ ھاقارەتلىگىنىگە ماس ھالدا يامغۇردەك تاياق توقمىقىنىمۇ ئۈزۈپ قۇيماي كۈندۈزلىرى كومىتىپ مۇشتىلىسا، كېچىللىرى ئوغۇللىرىنىڭ ئويغۇنۇپ قالغانلىقىغىمۇ پەرۋا قىلماي قوپاللىق بىلەن ئۇنى يوتقىنىدىن سۇغۇرۇۋالاتتى. ئۇنىڭغا ئاشۇ دىشۋار-چىلىقلار ئاز كېلىۋاتقاندا، دادىسى بىلەن قۇرداش كېلىدىغان ساشاڭجاڭ ھەر قېتىم كەلگەندە ئۇنىڭ غورۇرى دەپسەندە بولۇپ، بۆرىگە ئۇچرىغان قوزىدەك قېچىپ يۈرۈپ ھالى قالمىدى، بىچارە بولدى، قاتتىق خورلۇق ھېس قىلدى. بالىللىرى، سەمتاخۇن ۋە مەھەلسىدىكىلەر ئالدىدا يۈزى سۆرۈن بولغان

گۈلئايىشەمنىڭ ئىچ - ئىچىدىن ئۆرتەپ چىقىۋاتقان نۇمۇس تۇيغۇسىدا يۈركى پۇچۇلانىدى، ساشاڭجاڭ بىلەن ئابلەتنىڭ خورلۇق كىشەنلىرىدە نازۇك تېنى ئازاپلىق تولغانىدى. بىر ياندا ئابلەتنىڭ قاتتىق زۇلۇمى، يەنە بىر ياندا شاڭجاڭنىڭ پەسكەشلەرچە ئىپىتىگە تاجاۋۇز قىلىش نىيىتى ئېلىپ كەلگەن ۋەھىمىدىن ئىبارەت ئىككى نائەھلىنىڭ ئارسىداقايىن - قىستاققا قېلىپ، تېخى ئوتتۇز ياشقىمۇ كىرمىگەن گۈلئايىشەم نىمجان بولۇپ قالدى. ئابلەتنىڭ مۇشۇ ھالىغا قاراپ ئۇنىڭغا ئىشەنچ قىلالىمىغان گۈلئايىشەم ئەينەن ئەھۋالىنى ئېيتىپ ئۇنىڭدەك ئەردىن پاناھلىق ئىزلەشنى راۋا كۆرمىدى، ئۆزى دۇچار بولۇۋاتقان ئاشۇ كۆڭۈلسىز - لىكلەرگە ئۇنىڭدەك ئەردىن خۇشاللىق تېپىشقا كۆزى يەتمىدى. مۇشۇنداق كېتىۋەرسە، ھامان بىر كۈنى ئابلەتنىڭ ئىپلاس قولىدا رەسۋا بولىدىغانلىقىنى جەزملەشتۈرگەن گۈلئايىشەم بۇ قېتىم قەتئىي ئاجرىشىش نىيىتىگە كەلدى.

كەچ كۈزنىڭ غۇر - غۇر شاملى يازنىڭ پىزغىرىم ئىسسىقلىرىنى، تىنچىق ھاۋاسىنى ئاللاقايىقلارغا ئۇچۇرۇپ، قەھرىتان قىش پەسلىنى چىللىماقتا. خېلى كۈنلەردىن بىرى چىقىۋاتقان سوغۇق شامال بۈگۈن ئاخشام تېخىمۇ كۈچۈيۈپ، نەلەردىندۇر قارا بۇلۇتلارنى ئەگەشتۈرۈپ كېلىشى بىلەن تەڭ قەھرىگە كېلىپ ھەيۋە بىلەن گۈلدۈرلىگەن، سۈرلۈك قاراڭغۇسى پۈتۈن تەبىئەتنى يۈتۈۋالغان ئاسماندىن قار ئارلاش يامغۇر يېغىشقا باشلىدى. گۈلئايىشەم يوتقىنىدىن يېرىم سۇغۇرۇلۇپ، ياستۇقىنىڭ تۈۋىدىكى ئۆيىنىڭ تۈۋرىكىگە ئورۇنلاشتۇرۇلغان ئۆچۈرگۈچ يىپىنى تېپىپ لامپىنى يورۇتتى، يېنىدا تاتلىق ئۇخلاۋاتقان ئىككى ئوغلىنىڭ توڭۇپ قالماسلىقى ئۈچۈن يوتقانلىرىنى قايتا تۈزەشتۈرۈپ، قوللىرىنى ئىچىگە سالدى، پۇتلىرىنى يۆگىدى، يوتقان يانلىرىنى ئىچىگە باسۇرۇپ قويدى. خېلىدىن بىرى گۈلئايىشەمنىڭ تۇرمۇشىدىكى ئارازچىلىقلاردىن تامقى ئازلاپ قالدى، ئۇيقۇسى قاچتى. ھەتتا بەزى كۈنلىرى ئاغزىغا بىر بۇردا نان سالماي كەچ قىلسا، كېچىللىرى كىرىپك قاقمايمۇ تاڭ ئاتقۇزدىغان بولۇۋالدى. مانا ھازىرمۇ تۈن يېرىم بولاي دېدى، ئوخشاشلا ئويچان كۆزىدە تېخىچە ئۇيقۇ يوق. ئۇدا نەچچە كۈندىكى ئۇيقۇسىزلىق، كۈندۈزدىكى خاپلىق ۋە ماغدۇرسىزلىق تۈپەيلى گۈلئايىشەمنىڭ پۈتۈن بەدىنى خۇددى ئۇرۇپ چېقىۋەتكەندەك سىرقىراپ ئاغرىيتتى، ئۇيان - بۇيان ئۆرۈلەتتى. كالىسىدا گادىرماچ خىياللار توختىماي چۆڭلەيتتى. بالىلارنىڭ يېنىدا بەھوزۇر ئۇخلاۋاتقان ئابلەتنىڭ ھاۋانىڭ گۈلدۈرلىشى بىلەن بەسلىشىپ تارتقان خورەك ئاۋازى گۈلئايىشەمنىڭ خىيالىنى بۆلدى ۋە بىردىنلا ئابلەت بىلەن توي قىلىشنىڭ ئالدى - كەينىدىكى غەمىسىز، خۇشال كۈنلەر كىنو لېنتىسىدەك ئۇنىڭ خىيال ئىكرانىدىن ئۆتۈشكە باشلىدى.

تەبىئەت يېشىللىققا تولغان، جىگدىلەر پۇراق بولغان ئاشۇ كۈنى ئاتا - ئانىسىدىن كىچىك قالغان، يىگىرمە بەش ياشلارنىڭ قارىسىنى ئېلىپمۇ، ئېگە - چاقىسىز سانىلىپ، تېخىچە بويتاق

يۈرگەن ئابلەت سەمتاخۇننىڭ ئاتىدا چىلىق قىلىشى بىلەن ئۇنىڭ ئات ھارۋىسىغا ئولتۇرۇپ، گۈلئايىشەملەرنىڭ ئۆيىگە ئەلچىلىككە كەلگەن ئىدى. سەمتاخۇن بىلەن گۈلئايىشەمنىڭ دادىسى بۇنىڭدىن ئون يىل بۇرۇن ناھىيىنىڭ غول ئۆستەڭنى چېپىش جەريانىدىكى بىر ئايلىق ھاششاردا تونۇشۇپ، يېقىن بۇرادەرلەردىن بولۇپ قالغانلار ئىدى. شۇندىن بىرى سەمتاخۇن گۈلئايىشەملەر- نىڭكىگە پات-پات كىلىپ تۇرغان، ئۇنىڭ تۈز-تاماقلىرىغىمۇ ئېغىز تەككەن ئىدى. بۇ قېتىم سەمتاخۇننىڭ بىر يىگىتنى باشلاپ كەلگەنلىدىن باشقىچە تۇيغۇدا بولۇپ، گەپ باشلانغۇچە قۇلقىنى دىڭ تۇتۇپ، ئۆي بىلەن ھويلىنىڭ ئارىلىقىدا قاتراپ يۈرگەن گۈلئايىشەم بېشىغا بادام دوپپا، ئۇچسىغا كانئۆي كۆپنەك كەيگەن، ئاق پىشماق، ئېگىز بوي، چىرايىدىن بىر خىل سەممىلىك، قورنۇش، خېجىللىق ئەكس ئىتىپ تۇرىدىغان ئابلەتنى چاي قويغۇچە يەر تېگىدىن قاراپلا ياقىتۇرۇپ قالغان، ئۆيىنىڭ دەرىزىسىدىن ماراپ تۇرۇپ ئۇنىڭغا زەن سالغان، دادىسى رەھمەتلىك بىلەن دېيىشكەن گەپلىرىنىمۇ ئوغۇرلۇقچە ئاڭلىغان ئىدى .

.....

— ھە بالام، ئاتا-ئاناڭ سالامەت تۇرغاندۇ ؟

— مېنىڭ ئاتا-ئانام يوق، ئۇلار بۇرۇنلا ...

.....

يېتىمچىلىكنىڭ دەردىنى كۆپ تارتقان ئابلەت گۈلئايىشەمنىڭ دادىسىغا گېپىنىڭ ئاخىرىنى دېيەلمەي، قوللىرىدا يۈزىنى قاماللاپ بۇقۇلداپ يىغلاپ كەتكەن ئىدى. ئابلەتنىڭ بۇ ھالىتى — بۇدۇرۇق پاقلىنىدەك شوخ، بوۋاقتەك غەمسىز، تولۇن ئايدەك تولغان، ئاقكۆڭۈل، دەرىزە تۈۋىدە، ئويىناق كۆزلىرىدە ئوغۇرلىقچە قاراۋاتقان گۈلئايىشەمنىڭ ھېسداشلىقىنى قوزغىغان، كۆڭلىنى ئىرتىكەن، يۈرەك تارىنى چەككەن، قەلبىنى لەرزىگە سالغان ئىدى... بىراق دادىسى رەھمەتلىكنىڭ « ئابلەت دېگەن ئۇ بالا ئۆزى يامان ئەمەستەك قىلغان بىلەن ئۇمۇ ساڭا ئوخشاش يېتىم ئىكەن، ئۆيىمۇ يىراقكەن...» دەپ توسۇشلىرى گۈلئايىشەمنى تەلتۆكۈس نىيىتىدىن ياندۇرالمىغان، ھەتتا دادىسى رەھمەتلىكنىڭ قوينىڭ قوزىسىدەك يۇۋاش ئابلەتنى «يېتىم» دەپ ئاتىشى ئانىسىدىن كىچىك قالغان گۈلئايىشەمنىڭ قولىغا سەت ئاڭلانغان، كۆڭلىگە كەلگەن ئىدى.

شۇنىڭدىن كېيىن گۈلئايىشەم كۆلدىن سۇ ئەكرىشىنى باھانە قىلىپ، ئۆيدىن چىقىپ ئابلەتنىڭ يولىغا قاراپ، ئۇنى زارقىپ كۈتىدىغان بولۇۋالغان. قىپقىزىل مەڭزىدە يۇلتۇزدەك زىناق پەيدا قىلىپ، باھار تەپتىدە ئېچىلغان قىزىل گۈلدەك دائىم كۈلۈپلا تۇرىدىغان گۈلئايىشەمنىڭ ئوتلۇق تەبەسسۇمىنى زادىلا ئېسىدىن چىقىرىلمىغان ئابلەت باشتا گۈلئايىشەمنىڭ دادىسىنىڭ كەلمەسلىك توغرىسىدا نەسەت قىلىپ يالۋېرىشىگە، كېيىن خاپا بولۇپ ھەيدەپ-قوغلاشلىرىغا ئۇچراپمۇ بولدى قىلمىغان ئىدى. بۇ ھالنى كۆرۈپ گۈلئايىشەمدىن ئەنسىرەپلا يۈرگەن دادىسى بىر

كۈنى كەچلىك تاماقتىن كېيىن بۇ ئىش توغرىسىدا ئېغىز ئېچىشقا مەجبۇر بولغان ئىدى. — بالام، ئاناڭ رەھمەتلىك بولسىدى، ماڭا بۇنچە خىجىلچىلىقمۇ بولماس ئىدى، — دەپ گەپ باشلىدى ئۇ لۆمىدە ياش تولغان كۆزلىرىنى گۈلئايىشەمگە تىكىپ، — ساڭا يامان ئۆگىنىپ قاپتىمەن، كۆزۈمدىرەك تۇرساڭمىكىن، قوشنىمىز داۋۇتخۇننىڭ بالىسى...

— ئاشۇ تۇراققىما! — دېدى شۇئان رەڭگى ئۆڭگەن گۈلئايىشەم دادىسىنىڭ گېپىنى بۆلۈپ، — ئۇنىڭ بىلەن خوشۇم يوق، ئادەمگە كۆزىنى پارقىتىپ قاراشنىلا بىلىدۇ ئۇ گومۇش! ...

گۈلئايىشەمنى گەپكە كىرگۈزۈشكە ئامالسىز قالغان، ئۇنىڭ پوق يەپ قويۇشىدىن، كۆزىدىن ئۇچۇپ كېتىشىدىن ئەنسىرىگەن رەھمەتلىك دادىسى نۇمۇسنى قايرىپ قويۇپ، كۈزدە بالىلارنىڭ بېشىنى چېتىپ قويساق دەپ تۇداخۇننىڭ ئۆيىگە كىرگەن، ھەتتا ئۇلارنىڭ توي چېپى ئۈچۈن ئېلىپ كىرگەن پاقلىنى بىلەن نەچچە قۇر كېيىملىك رەختلىرىنىمۇ قوبۇل قىلىپ بولغان ئىدى. ئاشۇ چاغلاردىكى ئىشلار گۈلئايىشەمنىڭ تۇنۇگۈنكىدەكلا ئېسىدە. تۇداخۇنلارنىڭ توي چېپى بەرگىنىگىمۇ، ئابلەتنىڭ بۇ مەھەلىگە ئاياغ باسمىغىنىغىمۇ مانا نەخ بىر ئاي بولدى. كۈز ئايلىرىنىڭ يېقىنلاپ كېلىۋاتقانلىقىدىن جىددىيلەشكەن گۈلئايىشەمنىڭ بۇ سۇ توشۇش بىلەنلا كەچ قىلىۋاتقان سەككىزىنچى كۈنى. ئۇ كۈنىمۇ دەل كۈندىكىگە ئوخشاش گۈلئايىشەم ئۆيىدىن ئانچە يىراق بولمىغان كۆلدىن ئەڭ ئاخىرقى قېتىملىق سۇنى ئېلىپ، پات-پات كەينىگە قاراپ قويۇپ، ئۆمۈدسىزلىك ئىچىدە دەرۋازا ئالدىغا كىلىپ ئەپكەشنى يەرگە قويدى. ئارقىغا ئۆرۈ-لۈپ، سېغىنىش ئوتى چاراسلاپ كۆيۈۋاتقان ئاتەش كۆزلىرىدە كۆل تەرەپكە يەنە بىر قېتىم بىچارىلەرچە تەلمۈرگەن گۈلئايىشەم تۈشۈش يول، تۈن پەردىسى ئەمدىلا يېيىلىشقا باشلىغان ئاسمانغا قاراپ ئېغىر خۇرسىندى.

— توخۇ يۈرەك، دادامدەك بىر قېرىدىن قورقۇپ، كەلمەسسەنمۇ زادى، — ئۆز-ئۆزىگە پىچىرلىدى ئۇ ۋە بىردىنلا بېشىنى تىز-تىز بۇراپ، ئويناق كۆزلىرىدە ئەتراپنى بىر قۇر كۈزەتكەندىن كېيىن، ئېلىپ كەلگەن سۇنى دەرۋازا ئالدىدىكى سۆڭەتلىككە تۆكۈپ، قۇرۇق چىلەك ئىلىنغان ئەپكەشنى دۇلىسىغا ئېلىپ، ئۆمۈتۈرلىق ئىچىدە يەنە كۆل تەرەپكە ماڭدى. قوياش پاتماستىنلا كۆكتە پەيدا بولغان تولۇن ئاي گوگۇمغا ئىمكان بەرمەي، گۈلئايىشەم ئۈچۈن سۈت رەڭ نۇرنى چاچماقتا. كۆل بويىغا كېلىپ يەنە ئۆمۈدسىزلەنگەن گۈلئايىشەم چىلەككە سۇ ئېلىپ ئەمدى كۆتۈرۈشكىلا سۇ يۈزىدە ئۆزى زارقىپ كۈتكەن كۆلەڭگە توساتتىن داۋالغۇنىدى، جىددىيلەشكەن گۈلئايىشەمنىڭ قولىدىن ئىختىيارسىز ئاجرىغان چىلەكتىكى سۇ تۆكۈلۈپ كەتتى ۋە كۆلگە چۈشۈپ-چىقىشتىكى ئاياغ ئىزىدىن ھاسىل بولغان پەلەمپەينىڭ تېپىلغاق بولۇشى بىلەن تەڭ سىرىلىپ كۆل لىۋىگە چۈشۈپ قالغان گۈلئايىشەم شۇئان خىجىللىق قاپلىغان كۆزىنى قولىدا توسۇپ، جايدىلا تۈگۈلۈپ ئولتۇرۋالدى، ئەمما ئارقىغا ئۆرۈلۈشكە جۈرئەت قىلالمىدى.

— گۈلئايىشەم، ئەھتىيات قىلىڭ! — دېدى ئابلەت ۋە دەرھال ئەپكەشنى كۆل ئىچىگە تاشلاپ، بارا-بارا چۆكۈپ لىق سۇ تولغان چېلەكنى خۇددى بېلىق ئىلغان قارماقنى تارتقانداك چەبدەسلىك بىلەن لىكىدە كۆل دامبىسىغا ئالدى. ئابلەتنىڭ تۇنجى قېتىم ئۆزىنىڭ ئىسمىنى ئاتا پۇنداق چاقىرىشى — گۈلئايىشەمنىڭ نازۇك قەلبىدە تاتلىق سىزىم، مۇھەببەتلىك ھېسلا-نى پەيدا قىلىپ، ھاياجان ئىلىكىدە پارتلاشقا ئاران تۇرغان ئىشقى پىلتىسىگە ئوت ياقىتى.

— قولىڭىزنى بىرىڭ، سىزنى تارتىۋالاي، — دېدى ئابلەت كۆل دامبىسىدىن تۆۋەنگىرەك چۈشۈپ، تېخىچە جايىدا تۈگۈلۈپ ئولتۇرغان گۈلئايىشەمگە قاراپ قولىنى سوزۇپ .

— ئۆزۈم چىقالايمەن — شۇنداق دەپ يامشىپ چىقىش ئۈچۈن قولىنى ئۇزىتىشقا يەنە كۆل ئىچىگە سېرىلىپ كېتىۋاتقان گۈلئايىشەمنىڭ قولىنى ئابلەت چاققانلىق بىلەن كاپىدە تۇتۇۋالدى . گۈلئايىشەمنىڭ پاختىدەك يۇمشاق ئالغانلىرىدىن تارقىغان ئوتلۇق ھارارەت ھاسىل قىلغان غايۋانە كۈچنىڭ قۇدىرىتىدە ئابلەت ئۇنى لىكىدە كۆتۈرۈپ كۆل دامبىسىغا ئېلىپ چىقتى ۋە تىپچە كىلىسىمۇ يەرگە قويغۇسى كەلمىدى. ئۇنىڭغا ئوتلۇق كۆزى بىلەن زەن سالىدى. قوينىدىكى ئېگىز بوي، بەدەن تېرىللىرى قاردەك ئاق، بىر جۈپ كۆكسى ئەتلەس كۆڭلىكىدىن ئىككى دانە سىلىق ئالمىدەك كۆتۈرۈلگەن، ھېلال ئايدەك چىرايلىق قاشلىرىنىڭ، تەكشى قويۇلغان مەجنۇنتالدىك قويۇق كىرىپكىرىنىڭ ئاستىدىكى شەھلا كۆزلىرى تولۇن ئاينىڭ سۈت رەڭ نۇردا پارلىغان ئاشۇ كۆل سۈيىدەك تىنىق ھەم پاكىز گۈلئايىشەم ئابلەتنىڭ يۈرەك-باغرىنى ئىرتىۋەتتى. بېلىقتەك پىلتىڭلىغان گۈلئايىشەم ئۇنىڭ قوينىدىن يۇلغۇنۇپ چىقىپ، ئالدىغا چۈشۈپ قالغان ئۇزۇن ھەم توم ئىككى تال ئۆرۈمە چېچىنى ئەپچىل ھەركىتى بىلەن مۇرىسىدىن ئارقىسىغا تاشلاپ، سۇ توشقۇزۇلغان چېلەكنى ئەپكەشكە ئىلىپ ئۆيىگە قاراپ ماڭدى.

— توختاپ تۇرۇڭ، سىزگە گېپىم بولغاچ ھاشاردىن قېچىپ كەلگەن ئىدىم... ئابلەتنىڭ تىترەڭگۈ ئاۋازى بىلەن چاقىرىشى — گۈلئايىشەمنىڭ ھۇجۇدىنى لەرزىگە سالىدى، ئارقىغا يېنىپ ئابلەت بىلەن شۇنداق ئوتتەك پاراڭلاشقۇسى، بۆرىنىڭكىدەك كەڭ گۈرەنلىرىگە بېشىنى قويۇپ قۇچقىدا ئولتۇرغۇسى، ھەتتا قىزلىق شەرم-ھايا ئۇنى توسۇپ تۇرمىغان بولسا شاۋقۇنلاپ تۇرغان مۇھەببەتلىك ھېس-ھاياجانلىرىنى جىنەستىدەك شىرىن لەۋلىرى بىلەن ئابلەتنىڭ يۈرىكىگە قويۇۋەتكۈسى بار ئىدى.

— ئەتە قوناقلىققا ئوتقا چىقىمەن — ئەمدىلا ئون قەدەمچە ئۇزۇن گۈلئايىشەم ئارقىغا خۇش تەبەسسۇم بىلەن قىيا بۇرۇلۇپ شۇنداق دەپلا يەنە يولىغا راۋان بولدى. چىرايلىق ئۇرۇۋالغان قاپقارا سۈمبۇل چاچلىرى ھەر چامىدىدا ئىنچىكە بىلىنىڭ تولغىنىشىغا ماسلىشىپ تەۋرىنىپ مېڭىۋاتقان گۈلئايىشەم خۇددى ئابلەتنىڭ يۈرىكىنى ئەپكەشكە ئىلىپ كېتىۋاتقانداك، ئۇ قانچە يىراقلاشقانسېرى ئۇنىڭغا تەلمۈرگەن ئوتلۇق كۆزلىرى شۇنچە غۇۋالىشىپ، تىنىدىن ئاجرىغان روھى گۈلئايىشەمگە

ئەگىشىپ كېتىپ بارغان ئابلەت بۇتتەك داڭ قېتىپ قالغان، گۈلئايىشەممۇ ئابلەت ھېلىلا كېلىپ ئىشكىنى چىكىدىغاندەك، دەرىزىدىن ماراۋاتقاندا تۇيغىدا بولۇپ، ياستۇقتىن بېشىنى كۆتۈرۈپ ئىشك- دەرىزىلەرگە پات - پات خۇمالاشقان كۆزلىرىنى تىككەن، ھەتتا ئابلەت ئۇنىڭ قۇلاق تۈۋىدە تۇرۇپ « گۈلئايىشەم » دەپ چاقىرۋاتقاندا زاهىر بولۇپ، كۆزلىرىنى ئېچىشقىمۇ جۈرئەت قىلالمىغان، خىجىللىقتىن يۈزلىرى قىزىرىپ كەتكەن ئىدى.

ۋوجۇدىنى چىرمىۋالغان شىرىن تۇيغۇ، تاتلىق سىزىم گۈلئايىشەمنى شۇ ئاخشى ئۇخلاتماي تۈننى تاڭغا ئۇلاشتۇرغان ئىدى ... مانا شۇنداق قىلىپ، گۈلئايىشەم دادىسى رەھمەتلىكنىڭ توسۇشلىرىغا پەرۋا قىلماي، ئۇنىڭ كۆز ئالدىدىلا ئابلەت بىلەن قېچىپ كەتكەن، ھەتتا دادىسى رەھمەتلىكىمۇ ئۇنىڭ بۇ ئىشدىن يۇرۇتتا بېشىنى كۆتۈرەلمەي، ئىزا- ئاھانەت دەستىدىن كېسەلمەن بولۇپ، ئۆرە بولالمايلا كۆز يۇمغان ئىدى. گۈلئايىشەم بىر يوقسۇل، يىتىم بىلەن ئۆي تۇتقان بولسىمۇ، ئۆزىنى بەختلىك، تەلەپلىك ھېسابلاپ يۈرگەن ۋە ئارقا- ئارقىدىن بۇ دۇنياغا كۆز ئاچقان ئىككى ئوغلى يىتىمچىلىكتە چوڭ بولغان ئەر- ئايال ئىككىسىنى ئالەمچە خۇشاللىققا چۈمدۈگەن ئىدى.

كېيىنكى كۈنلەردە توپىغا مىلىنىپ، ئېتىزلار دائىشلىدى. قىغ- شالتاققا مىلىنىپ چارۋا باقتى. تۆت تېمىدىن شامال ئۆتۈشۈپ تۇردىغان كونا ئۆيىنى يېڭىلىدى، گېلەم سالدى، تېراكتۇر ئالدى... شۇنداق قىلىپ گۈلئايىشەمنىڭ تىرىشچانلىقى بىلەن ئابلەت مەھەللىدىكى «بېيىش ئۈلگىسى» بولۇپ كۆزگە كۆرۈندى. مەھەللىدىكىلەرنىڭ ئىتىراپ قىلىشىغا، ھۆرمىتىگە ئىرىشكەن ئابلەت شۇ يىلى بۇ كەنتنىڭ سېكىرتارلىقىغا سايلاندى. «مانتا كۆرمىگەن قەلەندەر قاسقانغا دۈم چۈشۈپتۇ» دېگەندەك ئۇ سېكىرتار بولۇپ، بارا- بارا ئۆزىنىڭ ئەسلىنى ئۇنتۇپ، ئاستا- ئاستا خۇتون- باللىرى بىلەن كارى بولمايدىغان، باشقىلارنى كۆزگە ئىلمايدىغان بولۇۋالدى. ساشاڭجاڭغا يولۇققاندىن بىرى ئۇنىڭغا «ھەل قىلىش» جىنى چاپلىشىپ، ئادەم قېلىپىدىن چىقىپ، ھازىرقىدەك ئەھۋالغا كېلىپ قالغان ئىدى. تورۇسقا قاراپ ياتقان گۈلئايىشەم بىردىنلا بېشىنى بۇراپ، ئاچچىق ئەسلىملەرگە تولۇپ نەملەشكەن كۆزلىرىنى ئابلەتقا ئاغدۇرۇپ، ئۆز- ئۆزىگە سۇئال قويۇشقا باشلىدى. ئۇ راستىنلا ئاشۇ شىرىن ئەسلىملەرنى ئۇنتۇپ كەتكەندىمۇ؟ ئۇ مېنى كەمپۈتنىڭ شۈپكىنى، قوغۇننىڭ شاپىقىنى تاشلىغاندەك شۇنچە ئاسان خىيالىدىن سۇيۇرۇپ تاشلىغاندىمۇ؟ ياق، ياق! ئۇ ئۇنتۇمىدى، ئۇ ئېزىپ كېتىۋاتىدۇ، ئاشۇ ساشاڭجاڭ دېگەن ئادەم ئۇنى ئازدۇرۇۋاتىدۇ، ئۇ ھامان بىر كۈنى مېنى ئىزلەپ بارىدۇ، ئۇۋالقىدەكلا سېغىنىدۇ، ئاشۇ كۆل بويىدىكىدەك يەنە مېنى قايتا ئوتلۇق باغرىغا باسىدۇ، ئاشۇ ئۆستەڭ بويىدىكىدەك يەنە مېنى ئوتلۇق مېھرى بىلەن سەۋدايىلارچە سۆيىدۇ... شۇلارنى خىيال قىلىپ ئۆمۈدۋار ھېسلاغا چۈمگەن گۈلئايىشەم ئورنىدىن تۇرۇپ، كەچ كۈز سەھرىنىڭ سوغىقىدا تۈگۈ- لۈپ يېتىۋالغان ئابلەتنىڭ

يوتقانلىرىنى تۈزەشتۈرۈپ يۆگىدى، ئۇنىڭ بېشىدا بىر ھازا تۇرۇپ، قاش-كۆزلىرىگە ئۇزاق زەن سېلىپ، مىسكىنلىك تۆكۈلۈپ تۇردىغان كۆزلىرىگە ياش ئالدى.

ئەھ، خۇدا! ئالدىڭدا نېمە گۈناھىم بار بولغۇيتى، مېنى مۇشۇنداق ئازاپ-ئوقۇبەتكە دۇچار قىلغۇدەك! ئەھ، كېرەملىرى كەڭ، قۇدرىتى ئۇلۇغ ئاللا! مۇشۇ تاپتا ئابلەتنى ئۇيقۇدىن بۇرۇنقى نامرات، ساددا، ئاقكۆڭۈل ھالىتىدە ئويغاتساڭ نەقەدەر ياخشى بولاتتى. - ھە! ئەگەر شۇنداق بولسا، يەنە بىر نۆۋەت ئېتىزلاردا توپا-تۇمانغا بۇلغۇنۇشقا، قوتانلاردا قىغ-شالتاققا مىلىنىشقا رازى بولار ئىدىم. مەن ھازىر كېتىمەن دەۋاتىمەن، بىراق نەگىمۇ بارارمەن؟ مانا دادامنىڭ ئۇ ئالەمگە كەتكىنىگە كۆزنى يۇمۇپ-ئاقچۇچە يەتتە يىل بولۇپ كەتتى. ھازىر مېنىڭ بارسام بېشىمنى سىلاپ، ئەھۋالىمنى تىڭشايدىغان داداممۇ يوق. ئۇنىڭ ئۈستىگە ئابلەتقا ئىشەنچە قىلىپ دادامدىن قالغان يەر-زىمىنى سېتىپمۇ بولدۇم. بارلىقىمنى ئاتا، كەلگۈسىدە نى-نى ئارزۇ-ئارمانلارنى كۈتۈپ تەگكەن ئېرىمدىن ئىرىشكەن كۈنۈم مۇشۇ تۇرسا، يۇرتۇمنى ھەتتا بىچارە دادامنىمۇ يالغۇز تاشلاپ، يۈزۈمنى داپتەك قىلىپ قېچىپ كەتكەن مەندەك بىر بالىلىق ئايال قوشنىلارنىڭ ئۆيىدە قانچە ئۇزۇن تۇرالىسۇن؟ نېمىلا بولمىسۇن، قانداق قېيىنچىلىققا ئۇچۇرشىمدىن قەتئىينەزەر ئۆزۈمنىڭ ئىززىتىنى، ئادىمىلىكىنى قوغداپ قېلىش ئۈچۈن بولسىمۇ مەن بۇ قېتىم قەتئىي كەتمىسەم بولمايدۇ! مۇشۇلارنى خىيال قىلىپ يۈرىكى لەختە بولغان گۈلئايىشەم بىردىنلا ئىچى-ئىچىدىن ئۆرتەپ فونتاندەك ئېتىلىپ چىقىۋاتقان يىغىدىن ئۆزىنى توختىتالماي، قولىدا ئاغزىنى ئەتكىنىچە ھويلىغا چىقتى. كېچىچە چۈشكەن يېرىگە ئىز قالدۇرۇپ پاسىلداپ ھەيۋە بىلەن توختىماي ياققان يامغۇر ھازىر خېلى پەسكۇيغا چۈشۈپ سىم-سىم ياغماقتا. گۈلئايىشەم ھويلىنىڭ ئوتتۇرىسىغا كېلىپ، ئىككى قولىدا يۈزىنى قاماللاپ بۇقۇلداپ يىغلاپ، ئازاپ ئوتىدا پۇچىلىنىپ ئېچىشقان يۈرىكىنى يامغۇرغا سالدى. بۈگۈنكى بۇ سىم-سىم يامغۇر بىردەمدىلا ئۇنىڭ پۈتكۈل بەدىنىنى چىلىق-چىلىق ھۆل قىلغان بىلەن ئىلگىرىكى ئاشۇ يوقلاڭ يامغۇرلاردا دالدا قىلىپ تۇرغانچىلىكمۇ سىزىم ھاسىل قىلالىدى، ھەتتا گۈلئايىشەمنىڭ كۆيۈشۈپ كەتكەن يۈرىكىنى ئازراق بولسىمۇ سەگىتەلمىدى. ئۇ ئاشۇ چاغلاردىكىدەك سىم-سىم يامغۇرنىڭ يېغىشىنى، لەپ-لەپ قارلارنىڭ چۈشۈشىنى ئۇزۇندىن بىرى تىلىگەن، خۇيمۇ سېغىنغان ئىدى. قار ياكى يامغۇر ياغسا ئاشۇ چاغلاردىكى گۈزەل ئەسلىملەرنى، يەنى تولاتتىن شارقىراپ ياققان يامغۇردا ئابلەت بىلەن ئىككىسىنىڭ ئېتىزلىقتىن قول تۇتۇشۇپ، ئوغۇت خالتىسىنى دالدا قىلىشىپ ئۆيگە يۈگۈرۈشۈپ كىرگەن ۋاقىتلىرىنى، قار ياققان ۋاقىتلاردا ئابلەتنىڭ قولىنى تۇتۇپ شۇنچىلىك خاتىرجەم ھالدا شوتىغا يامىشىپ ئۆگزىگە چىققان، سۈپۈرگەن قارلىرىنى ئابلەتنىڭ تىشاڭ بىلەن ئارقا تەرەپكە تاشلىغان، شۇ جەريانلاردا ئەركىلىشىپ ئاپپاق قار ئۈستىدە پومداقلىشىپ ئويىنغان چاغلارنى يادىغا ئېلىپ روھى كۆتۈرۈلۈپ، ھوجۇدىنى بەخت تۇيغۇسى قاپلاپ، ۋاقىت ئارقىغا يېنىپ ئاشۇ چاغلارغا قايتىپ

قالغاندەك شۇنچىلىك تاتلىق ھاياجانلىق ھېسلاغا چۈمۈلەتتى. يېزىنچە بىر تامچىمۇ ياغماي بەكمۇ سېغىندۇرۇپ تەستە ياققان بۇ سىم-سىم يامغۇر ھازىر ئەكسىچە ئۇنى ئەلەملىك نىدا قىلدۇردى.

ھە...ي، ئاشۇ چاغلاردا بەختنىڭ يالقۇنلۇق ھارارىتىدە ئېرىگەن يۈرۈگۈم شۇ سۆيۈملۈك يامغۇر تامچىللىرىغا قوشۇلۇپ، ئاشىق-مەشۇقلارنىڭ گۈزەل ئەسلىملەرنى قالدۇرۇشى ئۈچۈنلا ئاسماندىن مىننەت-تاماسىز، سۈر-ھەيۋىسىز، غەمسىز تامچىسا ۋە ياكى پاكلىقنىڭ سېمۋولى سۈپىتىدە مەڭگۈ ئاشۇ ئاپپاق قارغا كۆمۈلۈپ، ھوجۇدۇمنى چىرمىغان ئاشۇ بەختنى قۇچاقلاپ بىردىنلا توڭلاپ كەتكەن بولسام شۇندىلا بۇ نازۇك كۆڭلۈم مۇشۇ ئازاپ-ئوقۇبەتلەرنى، دەرت-پىغانلارنى سەزمەس بولارمىدى، ھە! ؟

يامغۇردا بىر ھازا تۇرۇپ، ئىچ-ئىچىگە ئۆتۈشۈپ كەتكەن سوغۇق دەستىدىن پۈتۈن بەدىنى لاغىلداپ تىترىگەن گۈلئايىشەم يامغۇر سۈيى تامچىپ تۇرغان چاچلىرىنى، كېيىم-كېچەكلىرىنى سىقتى، مىسكىنلىككە تولۇپ ئېغىرلاشقان ھوجۇدىنى تەستە كۆتۈرۈپ تۇرغان جانسىز پۇتلىرىنى سۆرەپ ئاستا ئۆيگە كىردى. گۈلئايىشەم بىردە لايىدەك ئۇخلاۋاتقان ئابلەتكە، بىردە بىر-بىرىگە چاپلىشىپ ياتقان ئوماق بالىلارغا كۆز تىكىنىچە تامغا يۆلىنىپ بىر ھازا روھسىز ئولتۇردى. مانا خورازنىڭ چىللىشى بىلەن تەڭ تاڭ نۇرىدا بۇ ئۆي ئىچى سۇس يورۇشقا باشلىدى.

ئارىدىن بىر ھەپتىچە ۋاقىت ئۆتتى. گۈلئايىشەم ئابلەتنىڭ باشتا سۈر-ھەيۋە قىلىشى، كېيىن ئالداپ يالۋېرىشلىرىگە، ئېسىلىپ تىزلىنىشلىرىغا قارماي، ئەمدىلا مەكتەپ يېشىغا توشقان چوڭ ئوغلى نۇردۇن ئابلەتقا، كېچىك ئوغلى زوردۇن ئۆزىگە قالدغان بولۇپ ئاجراشتى. شۇ كۈنى گۈلئايىشەم ئۆزى ئون نەچچە يىل ئەجىز قىلىپ، جان كۆيدۈرۈپ تۇتقان ئۆيگە قايتىپ كېلىپلا ھويلا-ئاراملارغا ئۇزۇن زەن سېلىپ كۆزىگە ئىسسىق ياش ئالدى. ئۆيلەرنى ئەڭ ئاخىرقى قېتىم تازىلاپ، تۈزەشتۈرۈش جەريانىدا ئۆز قولى قىلغان يوتقان-كۆرپىللىرىگە، ئائىلە جابدۇقلىرىغا، تۆشۈك سەرەمجانلىرىغا قىيالىماي، مېھرى بىلەن سىلاپ-سۈرتۈپ رەتلىدى. ئابلەت بىلەن چوڭ ئوغلىنىڭ قىشلىق، يازلىق كېيىم-كېچەكلىرىنى تاراملاپ ئېقىپ تۇرغان كۆز-ياشلىرى قوشۇلغان سۇدا پاكىز يۇيۇپ دەماللاپ، ئىككى بوغچىغا ئايرىم-ئايرىم رەتلىك قاتلاپ چىگىپ جايلاشتۇردى. گۈلئايىشەمنى كۆرسە مەرەپ، سۇۋۇنۇپ كېتىدىغان قوي، كالىللىرىنىڭ قوتىنىغا كېرىپ ئاخىرقى قېتىم چۆپ-سامان سېلىپ، يۇڭلىرىنى سىلاپ تۇرۇپ خوشلۇشۇپ، ئىككى ئوغلىنى يىتىلەپ دەرۋازىدىن چىقتى.

— كەتمىسەڭ بولاتتى خوتۇن، دېدى خېلىلا سالپىيىپ ياۋاشلاپ قالغان، دەرۋازىسى ئالدىدىكى ئېرىقنىڭ دامبىسىدا بۇرنىنى تاتلاپ ئولتۇرغان ئابلەت.

— كەنتىنىڭ ئىشىدىن قول ئۈزۈڭ، ساشاڭجاڭ بىلەن ئالاقە قىلماڭ دېسەم گېپىمگە

كىرىمىدىكى شۇ، — دېدى كۆز ياشلىرى مارجانىدەك تۆكۈلۈپ تۇرغان گۈلئايىشەم.
— بۇندىن كېيىن ساشاڭجاڭ كەلگەندە تاماق ئەتمەسەڭغۇ بولا، كەتمىگىن چېنىم خوتۇن بولامدۇ؟— يالۋېرىشكە باشلىدى ئورنىدىن قوزغۇلۇپ گۈلئايىشەمنىڭ بىلىكىدىن تۇتۇۋالغان ئابلەت بىچارىلىك ئالامىتى ئەكس ئەتكەن كۆزلىرىنى ئۇنىڭغا تىكىپ، — بۇنداق قىلما، يۈر، ئۆيگە كىرىپ كېتەيلى، بۇندىن كېيىن سېنى ھەرگىز ئۇرمايمەن، كەتمىگىن...

— مەنمۇ كۆپ ئويلاندىم، ئەڭ ياخشىسى ئىككىمىزنىڭ ئاجرىشىپ كەتكىنىمىز تۈزۈۋەتكەن، رىزقىمىز مۇشۇنچىلىك قوشۇلغان ئوخشايدۇ بىزنىڭ. ھە راست، ئىككىلىگەن چۆچۈرە تۈگۈپ قويدۇم، قاينىتىپ يەسىز. قىش كېلىۋاتىدۇ، قېلىنراق كىيىنىپ، قورسىقىڭىزغا ئوبدانراق يەپ يۈرۈڭ... — مۇشۇلارنى دەۋىتىپ ئىچ ئىچىدىن قاپىلىپ كېلىۋاتقان يىغىسىنى توختىتالمىغان گۈلئايىشەم بۇقۇلداپ ياش تۆككىنىچە بوغچىسىنى قولغا ئالدى.

— ئۇنداق بولسا ئاز بولسىمۇ ماۋۇنى يېنىڭغا سېلىپ قوي، يولدا خىراجەت قىلارسەن — دېدى كۆز قارچۇغى نەملىشىپ قالغان ئابلەت سۇس تىترەۋاتقان لەۋلىرىنى سىدىرلىتىپ.

— خوش ئەمەسە، نۇردۇنغا ئوبدان قاراڭ، ئۆزىڭىزنى ئاسراڭ...

— قىيىلىنىپ قالغۇدەكلا بولساڭ ئىككىلەنمەي قايىتىپ كەل...

شۇنداق قىلىپ گۈلئايىشەم ئابلەت بىلەن چىرايلىقچە خوشلاشتى، ئۇ خۇددى بىر قانچە يىلدىن كېيىن يەنە قايتىپ كېلىدىغاندەك ئابلەتتىن ھېچ نەرسىنى تالاشمىدى. پەقەت ئۆزىنىڭ ۋە ئوغلىنىڭ كېيىم-كېچەكلىرىنى بوغچىلاپ، يېنىغا ئۆزى ساقلاپ يۈرگەن ئازراق پۇلنى ۋە ئابلەت ھېلى ئۇنىڭ بوغچىسىغا قىستۇرۇپ قويغان پۇلنىلا ئېلىۋالدى. ئابلەت بىلەن ئاخشام پۈتۈشكىنى بويىچە گۈلئايىشەم ئوغلى نۇردۇن بىلەن ئاخىرقى كېچىنى بىللە ئۆتكۈزۈۋېلىش ئۈچۈن ئىككى ئوغلىنى باشلاپ ئۆيدىن ئايرىلىپ، قونغا سەمتاخۇننىڭ ئۆيىگە كىردى.

دالان ئۆيىنىڭ تۆرىدە ئولتۇرۇۋالغان، بېشىدىكى شاپاق دوپپىسىنىڭ قۇلقىغا ئۇدۇللاشقان تەرىپىنى ئۈستى ئۆرۈۋېلىپ، ئاق تاۋاقتىكى پۇرقىراپ ھورى كۆتۈرۈلۈپ تۇرغان ياغ چۆپىنى ئىشتىھا بىلەن يەۋاتقان سەمتاخۇن كۆرگەن گۈلئايىشەم بىردىنلا ئۆزىنى تۇتۇۋالماي ئىسەدەپ يىغلاپ كەتتى. ئۇنىڭ بۇ ھالىدىن يەنە كۆڭۈلسىزلىكنىڭ ھېدىنى سەزگەن سەمتاخۇن قولىدىكى تاۋاقتىكى داستىخانغا قۇيۇپ گۈلئايىشەمنىڭ مىسكىنىلىك تىقىلغان، ياش بىلەن تەڭلا ساقىپ چۈشۈپ كىتىدىغاندەك لىغىرلاپ تۇرغان كۆزلىرىگە تىكىلىپ تۇرۇپ ئېغىز ئاچتى.

— يەنە شۇ ئابلەت دېگەن نائەھلى بوزەك قىلىغان ئۇخشىمامدۇ سىزنى؟

— مەن... مەن ئابلەت بىلەن ئاجرىشىپ كەتتىم سەمتىكا.

— مەندىن كېتىپتۇ، شۇچاغدا بۇ نائەھلىنى سىلەرنىڭكىگە ئېلىپ بېرىپ خاتا قىپتىمەن.

— ئۇنداق دېمىسە، سىلىمۇ كۆپ جاپا چەكتىلە. بىر ئۆتۈنۈشم بار ئىدى، توغرا كۆرەلمۇ؟
 — مەن سىزنى قىزىمدەك كۆرىمەن، تەكەللۇپ قىلماي، قېنى ئىيتىڭ.
 — كېيىنكى كۈنلەردە مۇشۇ ئوغلۇمغا كۆز-قۇلاق بولۇپ قويايلىمىكىن.
 — كۆز-قۇلاق بولمامدىغان، خاتىرجەم بولۇڭ قىزىم...

گۈلئايىشەم سەمتاخۇنلار بىلەن ئۇزۇن پاراڭلاشقاندىن كېيىن، ئىككى ئوغلىنى باغرىغا بېسىپ شۇ كېچىنى ئۆتكۈزدى. بىر ئوغلىدىن ئايرىلىپ قېلىشنى خىيال قىلىپ يۇم-يۇم يىغلىدى، يۈرەك باغرى ئىزلىدى. چوڭ ئوغلى ئويغىنىشتىن بۇرۇن يولغا چىقىۋېلىش نىيىتىدە تاڭ سۈزۈلۈشىگىلا چوڭ ئوغلى نۇدۇنغا، ئۆيىگە، مەھەلىگە كۆزى قىيىمغان ھالدا كۆز يېشى قىلىپ، سەمتاخۇن بىلەن پاتەمخاننىڭ ئۇزاقتىن-ئۇزاق ئامانلىق تىلەپ دۇئا قىلىپ ئۇزۇتۇشى بىلەن كىچىك ئوغلىنى يىتىلەپ، بوغچىسىنى قولىتۇقلاپ، سەمتاخۇننىڭ ئۆيىنىڭ ئالدىدىكى يان يولىدىن چوڭ يولغا چىققۇچە پات-پات ئارقىغا قاراپ قول پۇلاڭلىتىپ ماڭدى. بۇ يۇرۇتتا ئون نەچچە يىل تۇرۇپ، ھەر كۈنى قوشنا-قۇلۇمغا خۇش تەبەسسۇمى بىلەن چېلىقىپ تۇردىغان گۈلئايىشەم مانا بىر دەمدىلا يولنىڭ بىر چېتىدە تۇرغان سەمتاخۇن بىلەن پاتەمخاننىڭ، يۇرۇتداشلارنىڭ، كۆرۈش دائىرىسىدىن غايىپ بولدى...

6

ئۇدا بىر قانچە كۈن ياغقان قار بىلەن تەڭ ئابىلەتنىڭ كەڭرى قورۇسىدىكى ئاۋاتلىقلار ئاياغلاشتى. ئۆي ئىچىنى تىمتاسلىق، غېرىپلىق باستى. ھەر خىل مېۋە-چېۋە، گۈل-گىياھلار بىلەن كۆركەم كۆرۈنىدىغان ئۆيىنىڭ ئارقىسىدىكى بېغىمۇ خۇددى ھازا تۇتۇپ غەمكىن بولۇپ قالغان كىشىدەك تۇنۇلغان ئاسماندىن ياغقىلى ھەپتىچە بولۇپ قالغان قېلىن قارغا كۆمۈلۈپ، يېزىنچە چۆلدۈرلىشىپ سايىرىغان قۇشلىرىنىمۇ گۈلئايىشەم بىلەن تەڭ يىراقلارغا ئۇزاتتى. گۈلئايىشەمگە يامان ئۈگۈنۈپ قالغان توخۇلارمۇ كۈزدە چىقارغان چۆجلىرىنى ئارقىسىغا ئەگەشتۈرۈپ، ئۇنىڭدىن بىر ئۇچۇم دان ياكى نەمدەلگەن كېپەك تەمە قىلىشىپ، شىللىسىنى ئۇرۇشۇپ ئىشىك تۈۋىدە ئۇزۇن چۇرۇقلىشىپ ئىلاجىسىزلىقتىن يەنە كاتەكلىرىگە قايتىشتى.

نۇردۇنمۇ ئۇدا بىر نەچچە كۈن ئەتگىنى، كەچتە ئانىسىنى سېغىنىپ ئۆيلەردىن، قوتانلاردىن ھويلا-ئاراملاردىن ئۇنى ئىزلەپ يۈرۈپمۇ تاپالمىدى، چاقىرىپ يۈرۈپمۇ ئاڭلىتالمىدى. ئابىلەت گۈلئايىشەمدىن ئايرىلغاندىن بېرى ھە دېسلا بازارغا بېرىپ چىلاشقۇچە ئىچىپ، ئۆيىگە كەچ كىرگەندە مەس پېتى كېلىدىغان، ھەتتا بەزىدە مۇشۇ قەھرىتان قىش كۈنلىرىدە نۇردۇننى يالغۇز تاشلاپ قويۇپ كەلمەيدىغان بولۇۋالدى. ئابىلەت كەچ قالغان كۈنلىرى مەكتەپتىن قايتىپ كېلىپ،

دەرۋازا ئالدىدا تۈگۈلۈپ ئولتۇرغان نۇردۇننى سەمتاخۇن ئۆيىگە ئەكىرىپ، ئىسسىق تاماق بىرىپ، ئامال بار ئابلەت كېلىشتىن ئىلگىرى ئۆزىنىڭ ئۆيىگە ماڭغۇزاتتى - دە، يولنىڭ بىر چىتىدە خېلى ئۇزۇن كۈزۈتۈپ تۇراتتى. ئەگەر ئابلەت يەنە كەلمىسە ئۇنى ئۆيىگە ئەكىرىپ قوندۇرۇپ، ئەتىگىنى ناشتىلىق بىرىپ، يېنىغا بىر، ئىككى يۈەن پۇل سېلىپ قويۇپ مەكتەپكە يولغا سالاتتى. بۇ جەريانلاردا سەمتاخۇن قاتتىق ئېھتىيات قىلاتتى. چۈنكى، نۇردۇننىڭ ئۇنىڭ ئۆيىگە كىرگەنلىكىنى ئابلەت بىلىپلا قالسا ئۇنى ئۇرۇپ، زۇلۇم قىلاتتى.

... ھەر كۈنى مەكتەپتىن قايتىشقا بەلگە بىردىغان قوڭغۇراق مانا بۈگۈن يەنە ئوخشاش ۋاقىتتا چېلىندى. بالىلار دەرسخانىدىن بوغچىللىرىنى يۈدۈشۈپ، خۇددى باھار كېلىپ ھاۋا ئىللىغاندا ھەسەل ھەرىللىرى ھەرە ساندۇقىدىن ئوخچۇپ چىققاندا، ئاغزىدىن ئوغۇز سۈتى ئېقىپ تۇردىغان قوزىلارنىڭ ئانىسىنىڭ كەينىدىن ئەركىلەپ، قىيغىنىپ سەكرىگەندەك خۇشال ھالدا ئويناقتىن چىقىۋاتقان بالىلار مەكتەپ دەۋازاسى ئالدىدا ساقلانغان ئاتا-ئانىللىرىغا ئەركىلىشىپ ئۆزىنى ئېتىشماقتا، بوپۇنلىرىغا گىرە سېلىشىپ سۆيۈشمەكتە ... ئەمما نۇردۇن بۈگۈنمۇ ھەر كۈندىكىگە ئوخشاش مەكتەپ دەۋازىسىدىن ھەممە بالىلارنىڭ كەينىدەك چىقتى. ئۇ ھەسەل ھەرىسەدەك ئوخچىيالىمدى، قوزا بولۇپ قىيغىنىپ سەكرىيەلمىدى، بىرەرسىنىڭ بوپۇنغا گىرە سېلىپمۇ سۆيەلمىدى. ئۇ پەقەت ئانىسىدىن ئېزىپ قالغان بوتلاققەك ئىختىيارسىز بېشىنى تىز-تىز بۇراپ، گۈلئايىشەمنى ئىزلىدى ئاندىن يولنىڭ چېتىدە بوپۇننى قىسقان ھالدا ياندىكى ماگىزىنلاردىن ئاتا-ئانىلارنىڭ ساۋاقداشلىرىغا بىر نەرسىلەرنى ئېلىپ بېرىۋاتقانلىقىغا بىچارىلىك ئەكس ئەتكەن كۆزلىرىدە زەن سالىدى دە، سەمتاخۇن ئەتىگەن بەرگەن پۇلنى دەرھال ئىسىگە ئېلىپ، ئازراق كەمپۈت سېتىۋېلىپ يولدا يىگەچ ماڭدى...

كۈنلەر مۇشۇ تەرىقىدە ئۆتمەكتە. يېڭى يىلمۇ كىردى، گۈلئايىشەم كەتكىلى مانا تۆت ئايچە بولۇپ قالدى. جاندىن ئۆتكىدەك قەھرىتان سوغۇقتىكى تۆت ئاي ئابلەتقا خۇددى تۆت يىلدەك بىلىنىپ كەتتى. بۇ جەرياندا ئابلەت گۈلئايىشەمنى بىر قېتىم ئىزلەپ بېرىپمۇ، خېلى سۈرۈشتۈرۈپمۇ دېرىكىنى ئالالمىدى. گۈلئايىشەم كەتكەندىن بىرى دەۋازا بىلەن ئۆيىنىڭ ئىشىكى ئارقىدا بىر چىغىر يول ھاسىل بولغان، ئۆيلەر بىرەر قېتىممۇ تازلانمىغان، قاچىلارنىڭ ھەممىسى چاي يۇقى پېتى تۆشۈكتە چېچىلغان، مەشىنىڭ ئالدىدىكى كۈلمۈ تاغدەك دۆۋلەنگەن، قويغىنى قويغان، تۇتقىنى تۇتقان يەرگىلا تاشلانغان. گۈلئايىشەم كەتكەن كۈنى ئاخشى سېلىنىپ، تاھا-زىرغىچە بىرەر قېتىممۇ يىغىلماي پۈرلۈشۈپ كىرلەشكەن يوتقان ئىچىدە تۈگۈلۈپ، كۈن نەيزە بويى ئۆرلىگەن بولسىمۇ، تېخىچە غەپلەت ئۇيقىسىدا ئۇخلاۋاتقان ئابلەت ئۇلىنىش مۇزىكىسى تەڭشەلمىگەن يانفۇننىڭ سەت جىرگىلىشى بىلەن چۆچۈپ ئويغاندى. تۆپە-تۆپىگە نەچچە قېتىم يېغىپ دۆۋلەنگەن ھويلىدىكى قېلىن قارنىڭ نۇر قايتۇرۇشى بىلەن تېخىمۇ كۈچلەنگەن قوياش

نۇرنىڭ دېرىزىدىن چۈشۈشى تەسىرىدە كۆزىنى ئاچالمىغان ئابلەت يوتقاننىڭ ئايىقىغا تاشلانغان شىمنى سىلاپ يۈرۈپ تەستە تېپىپ، يانچۇقىدىن تېلىفوننى ئېلىپ قۇلىقىغا تۇتتى.

— ۋەي، كېم بۇ؟

— ھازىر مەندىن باشقا كىممۇ ئىزدەر سەن ئەبگانى!

— ھوي، ئاللا شاڭجاڭ قانداقراق تۇردىلا؟ دېققەت قىلمايلا تېلىفوننى ئېلىۋېتىپتەن ئەمەسمۇ. خاپا بولماي قويۋەتسەن، سېلىنى چىقىمدار قىلماي مەن قايتۇراي.

— بولدى، بولدى. يېقىندىن بىرى قىيىنلىپ، ئىتنىڭ كۈنىنى كۆرۈۋېتىپمۇ نوچىلىقىنى قارا. ماڭا سېنىڭچۇ مانا مۇشۇ يېرىڭ يارايدۇ!

— يەنىلا مېنى سىلى ئوبدان چۈشىنىلا جۇمۇ شاڭجاڭ، ھى، ھى، ھى...

— تۇرمۇش مەسلەڭنى ھەل قىلىپ، بېشىڭنى ئوڭشاپ قوياي دەپ تېلىفون ئېلىشىم. تېزراق كەل، تومۇچۇقتىن بىرنى تەييار قىلىپ قويدۇم، ئەمدىلا ئۇچۇرما بولغان دېگەن.

— ھى، ھى، ھى، مەن ئۈچۈن كۆپ ئاۋارە بولۇپلا، رەھمەت سىلىگە...

— قۇرۇق رەھمىتىڭنى قويۇپ، ناھىيە بازىرىدىكى ھېلىقى بىز دائىم باردىغان «قوش يۈرەك» ئارامگاھىغا كەلگىن...

يالىغۇزلۇق، غېرىپىلىق باسقان، قەھرىتان سوغۇقتا ئىسسىقسىز قالغان، ئۇنىڭ ئۈستىگە مەھەلسىدىكىلەر مۇسوغۇق نەزىرى بىلەن قاراۋاتقان مۇشۇنداق پەيتتە ساشاڭجاڭنىڭ ئابلەتكە كۆيۈنۈپ تېلىفون قىلىشى بۇ ئۆمرىدە ئاتا مېھرى نىسپ بولمىغان ئابلەتنىڭ قەلبىدە بىر خىل ئاتىلىق كۆيۈنۈش، ئىللىق سىزىم پەيدا قىلىپ، ئۇنى قاتتىق تەسىرلەندۈردى. ۋۇجۇدىنى يىغا تۇتقاندا بولۇپ ھاياجانلىق ئىسسىق بىر خىل مېھىر تەپتى تومۇرلىرىدىن شور قىلىپ ئۆتتى.

ئابلەت بىر ھەپتىدىن بىرى قىردۇرماي قاغىنىڭ چاڭگىسىدەك بولۇپ كەتكەن ساقلىنىپ پاكىز ئالدى. گۈلئايىشەم كېتىشىنىڭ ئالدىدا يۇيۇپ، دەزماللاپ قويغان ئەڭ ئاخىرقى بىر قۇر كېيىمنى كەيدى. نەچچە كۈن ياققان قاردا كۆمۈلۈپ قار بوۋايغا ئوخشاپ قالغان موتوسېكىلنى تەستە ئوت ئالدۇرۇپ يولغا چىقىپ، تاتلىق خىياللار ئېلىكىدە سۆڭەكتىن ئۆتكىدەك سوغۇقنىمۇ ئۇنتۇغان ئابلەت رېستوران ئالدىغا قانداق كېلىپ قالغانلىقىنى بىلمەيلا قالدى.

— ھوي بويىتاق، مانا، مانا، بىز بۇياقتا، - دېدى بولۇڭدىراق جوزىغا جايلاشقان ساشاڭجاڭ ئورنىدىن تۇرۇپ، ئەمدىلا ئىشىكتىن كىرگەن ئابلەتنى قولدا شەرەتلەپ.

تېخى كەچ بولمىغاچقىمىكىن، رېستوراندا ئادەملەر شالاڭ، پەقەت بەش-ئالتە جوزىدىلا ئادەملەر ئولتۇراتتى. زالىنىڭ دېرىزە پەردىلىرى چۈشۈرۈلگەن، سۇس چىراغ يۇرۇقىدا، يىنىك مۇزىكىدىن ھوزۇر ئالغۇچ كۆڭۈل سىرلىرىنى دېيىشكەچ قەدەھ سوقۇشتۇرۇپ ئىچىۋاتقانلارمۇ، ھورى كۆتۈرۈلۈپ تۇرغان يېڭلا چىقىرىلغان قورۇملارنى ئىشتىھا بىلەن يەۋاتقانلارمۇ، ھېلىلا كىرىپ

سەي تىزىملىكىنى ۋاراقلاپ، قورۇما ۋە ئىچىملىكلەرنى مۇلازىمەتچىلەرگە بۇيرۇتۇۋاتقانلارمۇ... بار ئىدى. ساشاڭجاڭلار ئورۇن ئالغان جۈزىدا ئاللا بۇرۇن ئىچىشىش باشلانغان، ئابلەتكە تونۇش ئىككى ئەر كىشى ۋە ناتونۇش ئۈچ ئايىك كىشى ئولتۇراتتى. ئابلەت ئۇلار بىلەن بىر قۇر سالاملاشقاندىن كېيىن بوش ئورۇندۇققا جايلاشتى.

— مانا بۇ مەن ھېلى گېپىنى قىلغان بوستان كەنتىنىڭ سېكىرتارى ئابلەت — دېدى ساشاڭجاڭ ئابلەتنى تونۇشتۇرۇپ. ئاقىدىنلا ھەر ئىككى ئەر ئارىسىدا بىردىن ئولتۇرغان ئاياللارنى ئابلەتكە تونۇشتۇرۇپ كېلىپ، ئۇنىڭ يېنىدىكى ئورۇندۇققا ئولتۇرغان قىرىق ياشنىڭ قارىسىنى ئالغان سوزۇنچاق يۈز، قاڭشارلىق، ئورۇقراق، زىلۋا بەدەن ئايالىنى ماختاپراق تونۇشتۇرۇپ، ئابلەتكە بەلگە بەردى. ئاسىيە ئىسىملىك ئايالنىڭ شۇ ئىكەنلىكىنى پەملىگەن ئابلەت قانچە جىددىيلەشكەنسىرى ئايال ئابلەت تەرەپكە شۇنچە سىغىدىلىپ، سوغۇقتىمۇ پەقەت پايپاقلا تارتىۋالغان يوتىسىنى ئۇنىڭ يوتىسىغا چاپلاپ، ئورۇندۇق ئاستىدىن پۇتىنى پات-پات دەسسەپ قوياتتى. ساشاڭجاڭنىڭ قولىدىكى رومكا بىر نەچچە قېتىم ئايلىنىدۇرۇلۇپ، سورۇن تۈزۈشتىكى مەقسەتمۇ ئوتتۇرغا قويۇلدى. ھېلىدىن بىرى ئابلەتنىڭ كەڭ گۈرەنلىرىگە، توم قاشلىرى ئاستىدىكى پىيالىدەك چوڭ كۆزلىرىگە زەن سېلىپ رازىمەنلىك ئالامىتى ئەكس ئىتىپ خۇمالاشقان ئاسىيەنىڭ نۇرى قاچقان قىزغۇچ كۆزلىرى بىردىنلا ئۇنىڭ بېشىغا كېيىۋالغان شەپكىسىنىڭ گىر-ۋەكلىرى ئاستىدىكى مەزگىلسىز ئاقارغان چېكە چاچلىرىدا توختاپ ساشاڭجاڭ تەرەپكە ئاغدى ۋە ئېگەكلىرىنى ئويىنۇتۇپ ئەركىلەپ تۇرۇپ ئوتتۇرغا گەپ تاشلىدى.

— قارىسلا ساشاڭجاڭ، چاچلىرى ئاقىرىپ كېتىپتۇ ئەمەسمۇ، ماڭا سايە بولغۇچىلىكى يوقمۇ نېمە بۇ بايقۇشنىڭ، ئەڭ ياخشى سانائۇرىيەگە تاشلاپ بىرىپلا قۇتۇلسلا بولغۇدەك بۇ تۇققانلىرىنى. — قوناقنىڭمۇچۇ پۈپكى ئاقارغاندا مەدىكى قاتىدۇ ئەمەسمۇ خېنىم. — سۈيىگە قانمىغان قوناقنىڭمۇ دان تۇتماي تۇرۇپلا قۇلاقلىرى سالپىيىپ، پۈپكى ئاقىرىۋا. لىدىغىنىنى ئاڭلىماپتىنكەنلا دە جېنىم شاڭجاڭ.

— قوللىرى ئەپلىك بولغاندىكىن ئۆزلىرى سۇغۇرۇپ، ئوغۇتلاپ پەرۋىش قىلۋالالا خېنىم. — ۋاي شاڭجاڭ، تېخى نادانكەنلا ئەمەسمۇ! كۆكىگە سالمىغان ئوغۇتنىڭ يىلتىزغا بارغىنى نەدە كۆرگەن سىلى، بىزچۇ ۋاقتى ئۆتكەندە ئوغۇتلاپ سىكە دان بولۇپ قالغان قوناقلىرىنى كۆپ كۆرگەن، سويىقىنى سويماي تۇرۇپلا مىچ-مىچ سۈيىنى چىقىرىۋەتكەن بىز... — ئەمما دوستۇم ئاسىيەگە ئەمدىلا دان تۇتقان يۇمران قوناقلا بولسا، مۇشۇ قوياش تەپتى يالقۇنچاپ تۇردىغان مېھرىلىك باغرىغا چۆكۈپ شۇنداق بىر تەرەپلىك ھارارىتىگە بەرداشلىق بېرەلمەي پاسىلداپ ئېتىلىپ، بىردەمدىلا ئاقۋالداق چۈرۈچ بولۇپ كېتەتتى-دە...، — سورۇندىكىلەرنىڭ تېتىقسىز يۇمۇر، كۈلكە-چاقچاقلار بىلەن مانا بىردەمنىڭ ئارلىقىدا بىر

قانچە بوتۇلكا قۇرۇق قىلىنىپ بولدى. شوخ مۇزىكىلىق ناخشىلارغا بىر قانچە رەت ئۇسۇلمۇ ئويىنلدى. ناخشىچى قىزنىڭ ئېلان قىلىشى بىلەن زال ئىچىدە يېقىملىق تانسا مۇزىكىسى ياڭرىدى. ئۇسۇل ئويىنغاندا ئاندا-ساندا قوللىرى تىگىشىپ، چاچلىرى سۇۋۇشۇپ ئابلەتنىڭ يۈرىكىنى زەرەتلەپ توك تەپكەندەك سىزىم پەيدا قىلغان قوللار مانا ئەمدى جۈپلەشتى. ئاسىيەنىڭ ئىنچىكە بىلىدىن تارقىغان كۈچلۈك سىزىم ئابلەتنىڭ ئالغان تومۇرلىرى ئارقىلىق يۈرىكىگە تۇتۇشۇپ، خۇددى قومۇش پۈپكىگە ئۇچىرغان يالقۇندەك ئۇنىڭ نازۇك سەزگۈ-نېرىپلىرىغا گۈپپىدە ئوت كەتتى. ھاراقنىڭ كەيپىگە قوشۇلۇپ ئاسىيەنىڭ بەدىنىدىن كېلىۋاتقان كۈچلۈك ئەتىر پۇرقى بىلەن تېخىمۇ مەست بولغان ئابلەت ئوڭ قولى بىلەن ئۇنىڭ ئىنچىكە بەللىرىنى تېخىمۇ قورۇپ، ھەدەپ ئالدىغا تارتىشقا باشلىدى. ئابلەتنىڭ بۆرىنىڭ پەنجىسىدەك كۈچلۈك قوللىرىدا شۇنداق بىر قورۇلۇشقا تەقەززا بولۇپ تۇرغان ئاسىيەگىمۇ بۇ ھەرىكەت تازا خوش ياقتى بولغاي، ئۇمۇ تارتىشمايلا ئابلەت تەرەپكە سىلجىدى. مانا ئەمدى مۇرىسىگە بېشىنى قويۇشى بىلەن ئۆزىنى يوقاتقان ئابلەتنىڭ بارماقلىرى ئىختىيارسىز ئاسىيەنىڭ چاچلىرىنى يەڭگىل سىلماقتا. قېشىنى ئىنچىكە ياسالغان بۇرۇتتەك قىرقىپ پىشانىسىگە ئېچىقۇۋالغان يۈزىنى ھاكىلغان تامدەك قىلىۋالغان، قىزارتۇۋالغان گۆشىسىز لەۋلىرى ئارسىدىكى تاماكا چىكىشتىن سېسىپ كەتكەن كۈلرەڭ چىشلىرىدىن ئىپلاسىق پۇراپ تۇردىغان بىر بەڭگى ئايال مانا ھازىر خوتۇننىڭ قەدرى يەتكىچە ئۆتۈلگەن ئابلەتقا خۇددى ئاسماندىكى ئايىنى قويىنغا ئېلىپ ئەركىلىتىپ ئويىناپ، كۆكتە بىللە پەرۋاز قىلىۋاتقان دەك تۇيغۇ بەرمەكتە ئىدى...

ئاردىن بىر ئايچە ۋاقىت ئۆتتى. بىر قانچە قېتىملىق ئولتۇرۇشلاردا ئابلەت تاماكىنى ئاغزىغا ئېلىشىغا ئاسىيەنىڭ چاقماقنى يېقىپ بىرىشلىرى، ئاچچىق ھاراق كانىيىدىن ئۆتۈپ بولۇشىغا قىزىل چايىنى ئولتۇتۇپ قويۇشلىرى، مۇزىكا باشلىنىشى بىلەنلا ئۇنىڭ بىلەن بېقىشىپ ئادەمنىڭ زوقىنى كەلتۈرگىدەك نەپىس ھەرىكەتلىرى بىلەن ئۇسۇل ئويناشلىرى، تانسىغا چۈشكەندە بولسا ئاشۇ ئىنچىكە بەللىرىنىڭ، تولغان ساغرىللىرىنىڭ ئۇنىڭ ئالقانلىرىدا شۇنچىلىك يەڭگىل تەۋرىنىشلىرى، ئايرىم خانىلەردە ئۇچراشقاندا ئۇنىڭغا نازلىق بېقىپ، ئەركىلەپ قۇچىقىغا چىقىۋېلىشلىرى، بولۇپمۇ ئاسىيەنىڭ ھەر قېتىمقى سورۇندا ئولتۇرۇشتىن بۇرۇن بەدىنىگە لىققىدە كەلگەن، تۈگمىللىرى ئىككى پىشىنى ئاران ئۇلاشتۇرۇپ تۇرغان كالتە چاپىنىنى سالغاندا كوپتىسىنى تىشۋەتكۈدەك دىڭگىيىپ ئابلەتقا خىرىس قىلىپ، كۆزىدىن ئوت چىقىرىۋېتىدىغان بىر جۈپ كۆكسى ئۇنىڭ خىيالىغا كەلسىلا شەيتانلىرى ئۇنى پۇۋلەپ ھازىرلا ئاسىيەنى ئەكىلىۋېلىشقا قىستايتتى. ئەمما ئاسىيەنىڭ ئاشۇ سورۇنلاردا خۇددى كونا بەڭگىلەردەك تاماكىنى پۇرقۇرتۇپ چىكىشلىرىنى، تەڭلەنگەن ھاراقلىرىنى پوش دېمەي ئاللا قانداق قوشاقلىرىنى توقۇپ ئىچىشلىرىنى، سورۇندىكى دادىسى دېمەتلىك كىشىلەر بىلەن پاسىل ئايرىماي سېرىق يۇمۇرلارغا ھەمجۈر بولۇپ ۋالاقشىپ كۈلۈشلىرىنى ھەم ئۇلار بىلەن بەدەنلىرى تېگىشىپ كەتكۈدەك دەرىجىدە يېقىنلىشىپ،

قۇلاق يېقىشىپ ئاللانېمىلەرنىدۇر دېيىشىپ، ئابلەتقا قاراپ پىخىلداپ مەسخىرلىك ھېجىيىشلىرىنى كۆڭلىگە تازا سىغدۇرالمىدى.

ئاسىيەنىڭ يۈرۈش-تۇرۇشى، گەپ-سۆزلىرىدىكى بۇ غەيرى ئالامەتلەرگە قاراپ ئابلەتنىڭ ئۇنى كۆندۈرۈۋېلىشقا كۆزى يەتمىدى، شۇ سەۋەپلىك ئۇنى خۇنۇن قىلىشتا بىر قارارغا كېلەلمىدى. ئەمما ئۇ بۇ قېتىمقى پۇرسەتنى قولدىن بېرىپ قويسا مۇشۇ ھالى، بۇ يېشىدا مەڭگۈ خوتۇنلۇق بولالماي قېلىشىدىنمۇ سەل ئەنسىردى. قانداق قىلىشنى بىلەلمەي ئارسالدا بولۇپ تۇرغان ئابلەت بۇ مەھەللىدە تۈزۈكرەك مەسلىھەت ئالغۇ-دەك ئادىمىنىڭمۇ تايىنى يوق بولۇۋاتقان مۇشۇ پەيتتە يەنىلا ساشاڭجاڭنى ئېسىگە ئېلىپ، ئۇنىڭ قېشىغا بېرىپ بىرەر رۇمكىدىن ئىچىشكە چ يۈز تۇرانە مەسلىھەت ئېلىپ يېقىشنى كۆڭلىگە يۈكۈپ، ئۇنىڭغا تېلىفۇن قىلدى.

— ۋەي، ساشاڭجاڭ ئاخشامقى سورۇننىڭ ھاردۇقى چىقىپ قاپتىمۇ؟— بۇ توغرىسىدا قانداق گەپ باشلىشىنى بىلەلمەي گاڭگىرغان ئابلەت شۇنداق دەپ ئېغىز ئاچتى، — ھە راست، ئاخشام ماشىنىللىرىنىڭ ئارقىسىغا بىر يارتا گۆشنى سېلىپ قويۇپ دەپ قۇيۇشنى ئۇنتۇپتىمەن، — ۋاقتىدا توڭلاتقۇللىرىغا سېلىۋالسا، پۇراپ قالمىسۇن يەنە— گۆش سېلىپ قۇيغانلىقىنى شوپۇرغا تاپلاپ قويغان بولسىمۇ خۇشامەت يۈزىدىن ئابلەت بۇ گەپلەرنىمۇ قوشۇپ قويدى. — توڭلاتقۇنىڭ بوش يىرى قالمىغاچقا گۆشۈڭنى شوپۇرغا بېرىۋەتتىم. ئاڭلىسام ئاخشام ئاسىيە بىلەن بولغان ئىشىڭنى بىر ياقلىق قىلماي تۇرۇپلا كېتىپ قاپسەن، بۇ راستمۇ؟

— بۇ گەپلەرنى سېلىنىڭ يانلىرىغا بېرىپ دېيىشەي دەپ شۇ...

— ھازىر مەن ئالدىراش، دەيدىغاننى مۇشۇ تېلىفۇندىلا دە!

— مەن... مەن... شۇ ھېلىقى ئاسىيە دېگەن ئايالنى كۆڭلۈمگە تازا سىغدۇرالمىۋاتىمەن،

كېيىن تىزگىنلىيەلمەسمىكىن دەپ شۇ...

— بۇنىڭدىن ئەنسىرەپ كەتمە! ئەگەر گېپىڭگە كىرمىسە، مېنىڭ ئىسمىمنى چىقارساڭلا

قورۇققىنىدىن ئۈستىخانلىرى ئۈگە-ئۈگىللىرىدىن ئاجراپ لاسسىدە بوشىشىپ كېتىدۇ ئۇنىڭ.

— مەن... شۇ... يەنە ئويلىنىپ باقاي ئەمەسمە...

— مەن سېنىڭ ئىشىڭ توغرىلىق ئۇنىڭغا ۋەدە بېرىپ بولدۇم، شۇڭا تولا تىلىڭنى چاينىماي

ئىشىڭنى مۇشۇ ھەپتە ئىچىدىلا پۈتتۈر!

— ۋەي، ۋەي، ساشاڭجاڭ مەن...

«زادى قانداق قىلسام بولار؟— دېدى تېلىفۇننى قۇلىقىدىن ئۈزگەن ئابلەت ئۆز-ئۆزىگە سۇئال

قويۇپ، — بۇنچىلىك دەرىجىدە كۆڭۈل بۆلۈۋاتقان ساشاڭجاڭنى توپىدىن كېيىنمۇ يەنە ئاۋارە قىلىپ»

خوتۇنۇم مېنى خاپا قىلىۋاتىدۇ، گەپ قىلىپ قويسىڭىز “ دېگىلى بولاتتىمۇ؟ ئۇنىڭ ئۈستىگە بۇ

ئۆزىنى ئەر چاغلایدىغان كىشىنىڭ قىلىدىغان گېپىمۇ ئەمەس دە. ھەي گۈلئايىشەم، ھەي

گۈلئايىشەم، ئازراق پەش قىلىپ قويغىنىمغا ئادەمنى مۇشۇنداقمۇ تاشلاپ كېتەمسەن دەيمەن؟ مانا ئەمدى يا ئىزلەپ تاپقىلى بولمىسا، نەلەردىمۇ يۈرۈيدىغانسەن، ھە...» دەپمىسۇمۇ مۇشۇ كۈنلەردە ھە دېسلا خېيالىغا گۈلئايىشەم كىرىۋالغان ئابلەت ئاسىيەنى ئۇنىڭ بىلەن كۆپ قېتىم سېلىشتۇرما قىلدى. كۈنلەرنىڭ بىرىدە ئۇ ئۆيگە كېلىپ قالدىغاندەكلا تۇيغۇدا بولۇپ ئۇنى بىر مەزگىل ساقلاپ بېقىپ، كەلمسە ئىزلەپ تېپىپ ياندۇرۇپ كېلىشنى ئويلىدى. ئابلەت ئاخىرى مۇشۇ خىيالىنى مۇقۇملاشتۇرۇپ، بىر نەچچە كۈن ئۆيىدىن سىرتقىمۇ چىقمىدى، شۇ ئارىدا ساشاڭجاڭ ۋە ئاسىيەلەرنىڭ تېلىفۇندا ئالدىرتىشلىرىغا «ياق» دېمەي، «ئويلىنىپ باقاي» دەپمۇ ئۇلاردىن خېلى دەككىسىنى ئاڭلىغان ئابلەت ھەتتا تېلىفۇنىنىمۇ ئىتتۈۋەتتى...

بۈگۈن كۈندىكىگە قارىغاندا خېلى سەھەردىلا ئورنىدىن تۇرۇپ كەتكەن ئابلەت نۇردۇنغا تۇنجى قېتىم ناشتلىق بىرىپ مەكتەپكە يولغا سالغاندىن كېيىن، كېچىچە قىلغان خىيالى بويىچە گۈلئايىشەمنى قانداقلا بولمىسۇن يەنە بىر قېتىم ئىزلەپ بېقىشنى نىيەت قىلىپ، مۇتۇسكىلىتنىڭ زەنجىر، چۈرۈكلىرىنى پۈتۈن دېققىتى بىلەن ياغلاپ، يولغا چىقىشقا تەييارلىق قىلىۋاتاتتى. گۈلئايىشەم كېتىپ ئابلەتنىڭ بازىرى قاچقاندىن بىرى قېچىلمىغان دەرۋازىسىنى ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ ئۇنىڭ ئىسمىنى چاقىرىپ، كالتە ھۆتەل بىلەن توخۇ شاپاق چوقۇغاندەك توكشىتىپ بوش چىكىشى ئابلەتنىڭ دېققىتىنى بۆلدى. ئىمام ئاخۇنۇم ساشاڭجاڭغا يەرلىك قوچقاردىن پىشىق، خام بولۇپ ئۈچنى يىگۈزگەندىن كېيىن «ئىگىسىدىن كەلسە، بەندىدە ئامال يوق» دېگەن ئەقىدىدە چىڭ تۇرۇپ، كېسەلمەن ئايالىنى دوختۇر يۈزى كۆرسەتمەي ھەپتە ئىچىدىلا يولغا سېلىپ، رەھمەتلىكنىڭ ئانىسىدىن قالغان ئالتۇن ھالقىسىنى قۇلقىدىن سۇغۇرۇۋېلىپ سۇ قىلىپ، بۇنىڭغا رەھمەتلىكنىڭ ئۇنى ئەرمەگە يولغا سالماق دەپ بۇ ئالەملىكىدە مىڭ بىر جاپادا تىرناقداپ يىققان ئازغىنە دەسمايسىنى قوشۇپ «ھاجىم» بولۇپ كەلگەن بولسىمۇ، ئوخشاشلا ئۇنىڭ جامائەت ئالدىدىكى ئابىرۇبى مەزىنىگە قارىغاندا تۇتۇق بولۇپلا قالماي توي-تۆكۈن، نەزەر-چىراقتىكى بازىرى بۇرۇنقىدەكلا سۇنۇق بۇلۇۋاتاتتى. شۇ سەۋەپتىن ئىمام ئاخۇنۇم ئۇزۇن يىل ئولتۇرغان مېھراپتىكى ئورنىنى مەزىنىگە تارۇتقۇزۇپ قويماسلىق ئۈچۈن توخۇ-كەپتەر، ئوغلاق-سەكىلىرى بىلەن ساشاڭجاڭنى سەمىرىتىپ، ئۇنىڭ ئاشۇ يوغان قورسىقىنىڭ دالدىسىدا بوران تەگمەي، تاھازىرغىچە سەپ ئالدىدا ھاسسىنى تىرەپ بەرجەس تۇرۇۋاتاتتى.

— بىر ياققا جابدۇۋاتامسەن نېمە؟ — سوردى سالام-سائەتتىن كېيىن سۇپىنىڭ لىۋىنىگە سېلىنغان كۆرپىگە جايلاشقان ئىمام ئاخۇنۇم ھويىنىڭ ئوتتۇرىسىغا دىيەكلەنگەن مۇتۇسكىلىتىغا قاراپ.

— گۈلئايىشەمنى ئىزلەپ باقايلىمىكىن دەپ شۇ — دېدى ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ يېنىدىن ئورۇن ئالغان ئابلەت ئۇيقۇسىزلىقتىن قىزىرىپ پىلدىرلاپ قالغان كۆزلىرىنى ئۇنىڭغا تىكىپ.

– ئۇ كەتكىلىمۇ بەش-ئالتە ئايچە بولۇپ قالدغۇ دەيمەن، ھەي ئەخمەق بالام، تۆشۈك مارجاننىڭ يەردە قالغىنىنى سەن نەدە كۆرگەن، ياسىن كىراكەشتىن ئاڭلىشىمچە گۈلئايىشەم شەھەردىكى بىرى بىلەن كوچىدا قولىتۇقلىشىپ يۈرگىدەك، بولدى ئۇنى ئىزلىمەيلا قوي.

– ئۇنداقمۇ ئەمەستۇ ھاجىمكا؟ ياق، ئۇنداق ئىشنى ئۇ ھەرگىز قىلمايدۇ.

– ساقال ئەستاخپۇرۇللاغا يەتكەندە ساڭا يالغان سۆزلەپ نېمە قىلىمەن، ئۇنىڭ ئۈستىگە ھە دېسىلا سەن بىلەن قېرىشقان دەك ئاشۇ سەمتاخۇن دېگەن قېرى كۆكتۆش بىلەن ئىش-پەش تارتىشىپ يۈرگەن ئايال سېنىڭچە ئۇنداق ئىشنى قىلماسمۇ؟ سەن ئەڭ ياخشى ساشاڭجاڭ تونۇشتۇرغان ئاشۇ ئايال بىلەن بېشىڭنى قېتىۋال .

– ئۇ ئايال تاپتىن چىققان دەك تۇرىدۇ ھاجىمكا، كېيىن خاپا قىلارمىكىن دەيمەن شۇ.

– كونىلاردا «خوتۇن ئالساڭ بۇزۇق ئال، تۈزۈۋېلىشكە ئۈزۈڭدىن» دەيدىغان ھېكمەتلىك گەپ بار. بۇ دېگىنى «بۇزۇقنى تۈزۈپ، ئىمانغا كەلتۈرەلسەڭ ساۋاپ تاپسەن» دېگەنلىكتۇر. بەك بولمىسا بىر تۇمار پۈتۈپ بىرىمەن، شۇنىڭ بىلەن سىزنىڭدىن چىقماستىن بولۇپ كېتىدۇ.

– ئاشۇ ئايالنى ئوڭشىغىلى بولارمۇ زادى ھاجىمكا؟

– ئىككىلەنسەڭ تەييار خوتۇننى قولدىن كەتكۈزۈپ قويسەن، ئۇنىڭ ئۈستىگە بۇ بېشىڭدا لايىقىدا بىرى چىقىمۇ تەس، ئاڭلىشىمچە ئۇ ئايال شىڭجاڭنىڭ تۇغىنى كېلىمىش، بىر چالمايدا ئىككى پاختەك سوقالايدىغان بۇنداق پۇرسەت ھەر كىمگە نىسبەتەن بولۇپمۇ جۇمۇ...

ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ «گۈلئايىشەم شەھەردىكى بىرى بىلەن كوچىدا قولىتۇقلىشىپ يۈرگىدەك، ئاشۇ سەمتاخۇن دېگەن قېرى كۆكتۆش بىلەن ئىش-پەش تارتىشىپ يۈرگەن ئايال سېنىڭچە ئۇنداق ئىشنى قىلماسمۇ؟» دېگەن گەپلىرىدىن ئابلەت بىردىنلا گاراڭ بولۇپ قالدى.

گۈلئايىشەمنىڭ بىر قانچە قېتىم كېچىدە سەمتاخۇننىڭ ئۆيىدە قونۇپ چىققانلىقىدىن ئۇ پەقەت گۇمانلانمىغان، ھازىرغىچە «يامانلاپ چىقۇۋالدى» دەپلا چۈشەنگەن ئىدى. ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ ئىككىسىنىڭ خۇپپانە ئىشلىرىنى كۆرۈپ قالغاندەكلا دېگەن گەپلىرى ئۇنى گۈلئايىشەمنى ئىزلەش نىيىتىدىن ياندۇرۇپ قويدى.

ساشاڭجاڭنىڭ ئالدىرتىشى، ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ نەسەت قىلىشى بىلەن بۇ ئىشقا تەۋەككۈل قىلغان ئابلەت ئالدىراپ تىنەپلا گۈلئايىشەم بىر قوللۇق بېقىپ ئەي قىلغان، يىلىغايەتتە-سەككىز پاقان تۆللەپ بىرىدىغان ساغلىقلارنى قوزىللىرى بىلەن قوشۇپ بازاردا ئېلىشىغا سېتىپ، تويۇق ئالتۇن-جابدۇق، كېيىم-كېچەك سېتىۋېلىپ خېلى داغدۇغا بىلەن، يات يەردىن بۇ يەرگە كېلىپ بەزىمىخانلاردا يۈرگەن ئاسىيەنى شۇ ھەپتەسىلا ئۆيىگە ئەكىلىۋالدى.

يىراق-يېقىندىكىلەرنى ئۇزۇتۇپ، بۈگۈن ئەتىگەندىن ھازىرغىچە ئۆيىنىڭ بۇلۇڭىدا چىداپ ئولتۇرۇشقا مەجبۇر قىلغان بېشىدىكى شايى ياغلىقتىن ۋە ئارقىسىدىكى سىرتىمىسىنى ئاداشلىرىنىڭ ياردىمىدە خېلى تەستە ئەتكەن ئۇزۇن توي كۆڭلىكىدىن بوشۇنۇپ، بەدىنىگە

چىپىدە كەلگەن، بىر قاراشتىنلا ئۇنىڭ ھەممە ئەزالىرىنىڭ تولۇق ئىكەنلىكىنى باشقىلارغا ئىسپاتلاپ تۇردىغان يەنە شۇ كېيىمنى كېيىپ، چايناۋاتقىلى خېلى بولغان سېغىزنى پاسلىدىتىپ ئاتقىنىچە ئەمدىلا ئۇھ دەپ ئاشخانا ئۆيگە كىرگەن ئاسىيە ئۆيىنىڭ بۇلۇڭىدا دەپتەر-كىتابلىرىنى يېيىپ ئولتۇرغان نۇردۇننى كۆرۈپلا ئۆيىنى بېشىغا كەيدى.

— ھېلىقى كۈنى مېنىڭ بالام يوق دەۋاتتىڭىز، بۇ بالا بولماي نېمە؟

— بۇ بالىنى مەن، قوشنىلارنىڭ ئۆيىگە ...

— ئاغزىڭنى يۇم، ۋۇھ ئالدامچى! نەچچە قېتىم دادا دەپ چاقىردىڭۇ؟

— بۇنىڭغا ئامالم بار، بىر ئىككى كۈنگىچە ...

— ياق، ھازىرلا يا ماۋۇ ھاراملىقنى كۆزۈمدىن يوقاتىمەن يا مېنى كەتكىلى قوي! خانئاچاڭنى بالا

باققۇچى كۆرۈپ قالدىڭمۇ! ...

ھېلىقى كۈنى ئەقلىدىن ئادىشىپ، ئۆز بالىسىدىن تانغان ئابلەت نۇردۇننى باش مەھەللىدىكى تاغسىنىڭكىگە ئاپىرىپ، ئۇلارنى بىر مەزگىل بولسىمۇ نۇردۇنغا قاراپ قويۇشقا ئاران دېگەندە كۆندۈرۈپ، نۇردۇننىڭ يىغلاپ ئەگىشىشلىرىگە، پۇتلىرىغا ئېسىلىشلىرىغا پەرۋا قىلماي باققىلى بىر نەۋەتتى. شۇنىڭدىن كېيىن نۇردۇن مەكتەپتىن قايتىشىدا بىر قانچە قېتىم بۇ ئۆيگە كەلگەن بولسىمۇ ئاسىيە ئۇنىڭ بوغچىللىرىنى ھولا تېمىدىن ھالىقتىپ يولغا تاشلاپ، سەت تىللاپ دۈشكۈلەپ ھەيدىۋەتتى. نېملا بولمىسۇن خوتۇنلۇق بولۇپ كۆڭلى تەسكىن تاپقان ئابلەت قىشىنىڭ ئاخىرقى ئايلىرىدىكى جاندىن ئۆتكىدەك سوغۇقىنى، ئۇزۇن كېچىنى تۇيمايلاسا-سالامەت يازغا ئۇلىشىۋالدى. ياز كېلىپ تەبىئەتتىكى بارلىق جانلىقلارنىڭ قىشلىق ئۇيقۇ-دىن ئويغۇنىشى بىلەن تەڭ ئابلەتنىڭ ھويلىسىدىكى ئاۋاتلىقلار بارا-بارا ئەسلىگە كېلىشكە باشلىدى. «قېيىنچىلىق» لىرىنى ھەل قىلدۇردىغانلارنىڭ كۆپىيىشى بىلەن ساشاڭجاڭمۇ پات-پات ئۇنىڭ ئۆيىگە كېلىپ، سېخىلىق بىلەن ئاچقان داستىخانغا داخىل بولۇپ تۇردى. بۇ جەريانلاردا ئابلەت پەقەت ساشاڭجاڭنىڭ ئۆيىگە كەلگىنىنى بىلىپ، قانداق ۋاقىتتا كېتىپ قالغانلىقىنى تۇيمايدىغان ئادىتىنى ئىزچىل ساقلاپ، قىلچىمۇ ئۆزگەرتىمىدى. ئەمما ساشاڭجاڭنىڭ ئابلەتكە تۇتقان پوزىتسىيىسىدىكى ئۆزگىرىش ناھايىتى گەۋدىلىك.

ھازىر ساشاڭجاڭنىڭ ئابلەتكە قىلغان مۇئامىلىسى سىلىق، سۈر-ھەيۋىسىز. ساشاڭجاڭنىڭ قەلبىدىكى ئورنىنىڭ، ئىززەت-ھۆرمىتىنىڭ بۇنىچىلىك دەرىجىدە قەدىرلەنگەنلىكىدىن ئابلەت ئالەمچە خۇشال. بۇ خۇشاللىق ئاسىيەنىڭ مېھمان دوستلىقىدىن كەلگەنلىكى ئېنىق. ئابلەت بۇنى تۇيۇپ قالدى. چۈنكى ساشاڭجاڭنىڭ كېلىدىغانلىق خەۋىرى قوللىنىغان يەتسىلا ئاسىيەنىڭ گۈللەقەلىرى ئېچىلىپ، ئالدىراشلىق بىلەن يۈيۈنۈپ-تارنىپ، بىر نەچچە سائەت ئەينەك ئالدىدىن كەتمەي ئىسكەتنى ئوڭشايدۇ. ئاچچىق قىلىپ بىر نەچچە تەخسە قورۇما قورۇيدۇ. ئابلەت

ئاسىيەنىڭ بۇ ئېسىل خىسلىتىدىن تولمۇ سۆيۈندۈ، ئۇنىڭدىن شۇنچىلىك رازى. بۇرۇنقىدەك يۇقىرىغا قارىسا ساشاڭجاڭنىڭ غەزەپ ئوتى چاچراپ تۇردىغان يۇمۇق كۆزلىرىنىڭ سەت ئايلىشىدىن ئەندىكىسە، تۆۋەنگە قارىسا گۈلئايىشەمنىڭ ھە دېسلا ياش قۇيۇلۇپ تۇردىغان، مىسكىنىلىك تىقىلغان كۆزلىرىنى رايىغا قارتمىغانلىقىدىن قوللىرى قىچشىپ، ئىچى ئامبۇرنىڭ ئاغزىدىكى سىمدەك سىقىلىشتىن ئابلەت مانا ھازىر تەل تۆكۈس قۇتۇلدى. مانا ھازىر ئابلەتنىڭ ھەر قېتىم سالغان داستىخنى كۆڭۈل ئازادلىكى بىلەن ئاخىرلىشىۋاتىدۇ. ھازىر ئابلەت ھەر ئەتىگىنى خۇتۇننى يېنىدىن تاپالمىسىمۇ، ھەر ھالدا سەمتاخۇننىڭ ئۆيىدىن ئىزلىمەيدىغان بولدى. كۈنلەرنىڭ ئۆتۈشىگە ئەگىشىپ، ئابلەتنىڭ ھاجەتمەنلىرى سالغان داستىخانغا ساشاڭجاڭدىن باشقا، بىر-بىرىدىن ئېسىل ماشىنىلاردا نە نەلەردىن كەلگەن ئاسىيەنىڭ تاختىدەك ئورۇق پاخما باش ئاداشلىرى، كۆتەكتەك سېمىز ئايپاڭ باش ئۆلپەتلىرىمۇ داخىل بولۇپ، ھەر نۆۋىتىدە ئابلەتنىڭ ئىناۋىتىنى بىر گەزدىن يۇقىرى كۆتۈردى. ئۇنىڭ ئۈستىگە ئاسىيەنىڭ تارشىدەك قورسىقنىڭ خۇددى قېيىپ قالغان سۆڭەك بادىرىسىدەك بىردىنلا قىيا كۆتۈرۈلۈپ قالغانلىقىنى توساتتىن بايقاپ قالغان ئابلەت ھازىر قەۋەتلا خۇشال. ئەمما ئايغى ئۈزۈلمەيۋاتقان «ھەل قىلىش» لارغا كۈندۈزلىرى داستىخان راسلاش ھەلەكچىلىكىدە بولۇپ ۋاقىتنىڭ قانداق ئۆتۈپ كەتكەنلىكىنى تۇپمايلا كەچ قىلغان، كەچلىرى بولسا ساشاڭجاڭنىڭ ئۆلچىمى بويىچە قانغۇچە ئىچىپ قانداق ۋاقىتتا يېتىپ قالغانلىقىنى تۇپمايلا تاڭ ئاتقۇزۋاتقان ئابلەت بۇ مۆجىزىنىڭ قانداق ۋاقىتتا يۈز بەرگەنلىكىنى خېلى ئويلىنىپمۇ ئېسىگە ئالالمىدى. قانداقلا بولمىسۇن بۇنداق رايىش، يۈزلۈك، ئېسىل ئايالدىن ئەۋلات قالدۇرۇپ ئۇنىڭ قاننىنى بوغۇشلىۋالغانلىقىدىن بېشى كۆككە يەتتى...

7

كۈزلۈك يىغىم ئاخىرلاشقاندىن كېيىن يىللىق ئىشلەپچىقىرىش خىزمەتلىرىدە نەتىجىسى كۆرۈنەرلىك بولۇپ باھالىنىپ، يېزىلىق ھۆكۈمەتنىڭ كۆرسىتىشى بىلەن ناھىيىدە ئېچىلغان ئىككى كۈنلۈك «ئىلغارلارنى تەقدىرلەش» چوڭ يىغىنغا قاتنىشىپ، خېلىلا كەچ ئۆيگە قايتىپ كېلىۋاتقان ئابلەت چوڭ يولدىن ئۆيى تەرەپكە باردىغان توغرا يولغا قايرىلىشىغا مۇتوسكىلىتنىڭ چىراق نۇرى ئۇنىڭ دەرۋازىسى ئالدىدا توختىتىلغان ساشاڭجاڭنىڭ ماشىنىسىنىڭ ئارقىسىغا چاپلانغان زاپاس چاقىغا چۈشتى.

— قارمامدىغان بۇ ئادەمنى، ھېلى تېخى يىغىن زالىنىڭ ئالدىقى رىتىدە ئولتۇراتتى، بۈگۈن ئەجەپ مېنى خەۋەرلەندۈرمەيلا بىزنىڭ ئۆيگە كېلىپ قاپتىغۇ؟ باردىغانلىقىنى تىنىپلا قويسا

بىزنىڭ بوغالتىرغا ئورۇنلاشتۇرۇپ تۈزۈكرەك تەييارلىق قىلاتتىم ئەمەسمۇ، ھەي...
 بۈگۈنكى يىغىندا خىزمەتلىرى مۇئەييەنلەشتۈرۈلۈپ، ھاكىمنىڭ ئالاھىدە تىلغا ئېلىشىغا
 مۇبەسسەر بولغان ئابلەت تىل بىلەن تەسۋىرلىگۈسىز خۇشاللىق ئىلىكىدە كېلىۋېتىپ مۇشۇلارنى
 ئويلاپ كۆڭلى بىر ئاز غەش بولدى. ئاسىيەنىڭ مېھمان كۈتۈشتىكى ماھىرلىقى، ئۆزىنىڭ ئۆيدە
 يوقلىنى چاندۇرمايدىغانلىقىنى كۆڭلىدىن ئۆتكۈزۈپ بېقىپمۇ تازا خاتىرجەم بولالمىغان ئابلەت
 مۇتۇسكىلىتنىڭ سۈرئىتىنى سەل تىزلەتتى. مۇتۇسكىلىتنىڭ سەت ھۆركىشى بىلەن تەڭ ئاۋازنى
 ئاڭلىيالمىي قېلىشىدىن ئەنسىرەپ، قۇلىقىغا يېقىنراق بولغان مەيدە يانچۇقىغا سېلىۋالغان يانفۇنى
 بىردىنلا چۇرقراپ ئۇنى چۈچۈتۈۋەتتى. ساشاڭجاڭ ئۇنىڭ ئۆيىگە كەلگەن، ئۆزىنىڭ ئىناۋىتىمۇ تاغ
 بىلەن بوي تالىشىۋاتقان، ھەرقانداق دەرىتمەنىڭ ھاجىتىنى تېرە تۆپىسىدىلا ھەل قىلالايدىغان
 بۇنداق مۇھىم پەيتتە تېلىفۇننى ئالمىسا بولمايتتى.

— ۋەي، ئابلەتمۇ سىز، قانداقراق ئەھۋالڭىز؟

— ھەئە، مەن شۇ، — دېدى بىر ئايال كىشىنىڭ ئاۋازىنى كۈچلۈك شاۋقۇندا خىرە-شىرە
 ئاڭلىغان ئابلەت مۇتۇسكىلىتنىڭ ئوتىنى ئۆچۈرگەچ. — بۈگۈن كۈن غەرىپتىن چىقتىمۇ نېمە،
 مېنى «سىز» لەپ يېقىملىق سۆزلەپ ئەھۋال سوراپ كەتتىڭا خوتۇن؟ مانا، مانا دەرۋازا ئالدىغا
 كېلەي دېدىم، ساشاڭجاڭنى ئوبدانراق كۈتكەچ تۇر، ھازىرلا ئۆيىگە كىرىمەن.

— تېخىچە ساشاڭجاڭ، ساشاڭجاڭ دەپ، ھازىرمۇ مەسلا يۈرۈۋېتىپسىز دە، بۇ مەن...

— گۈللىشىم! بۇ راستىنلا سەنمۇ؟ قەيەرلەردە، نېمە ئىشلارنى قىلىپ يۈرۈۋىدىغانسەن، سېنى
 ئىزلەپ بامىغان يېرىم قالمىدى مېنىڭ.

— مەن ھازىر كۆز يەتكۈسىز سالا-سالا كېۋەز ئېتىزلىرى بار يىراق يەردە، ھامامنىڭ
 مەھەلسىدىكى قىزلار بىلەن پاختا تىرىۋاتىمەن.

— تازا قىينالغانسەن ھە، قىش كەلگىلىۋاتىدۇ، مۇشۇ سوغۇقتا ھازىرمۇ تىرىۋاتامسەن؟

— بۈگۈن كەچ تۈگىتىپ ھېسابات قىلدۇق، مۇشۇ ئۈچ ئاي ئىچىدە ئالتە توننىدەك پاختا
 تىرىپتىمەن، كىلوسى بىر يېرىم كويىدىن، توققۇز مىڭ كويىدەك پۇل بوپتۇ، نۇردۇننى بەك سېغىنىپ
 كەتتىم، شۇڭا بالىنى ئېلىپ كەلسىڭىز بىر نەچچە يىل مۇشۇ يەردە پۇل تاپساق، يا بولمىسا شۇ
 سېكىرتارلىقنى تاشلىسىڭىز يېنىڭىزغا كەتسەممىكىن دەپ...

— مەن... مەن ئۇنداق قىلالمايمەن، ھازىر مېنىڭ خوتۇنۇم ھەم ئۇنىڭدىن بىر ئوغلۇم
 بار، سەنمۇ لايىقىدا بىرەر ئادەم ئۇچىرسا بېشىڭنى ئوڭشىۋال...

— مەن... سىز... سىزنى بۇنداق تىزلا ئۆيلىنىۋالا دەپ ئويلىماپتىمەن، بۇندىن كېيىن
 ئايالىڭىزنى چوقۇم قەدىرىلەڭ، ئۇنى ئۇرماڭ، ھېلىقى ساشاڭجاڭ دېگەن بەكمۇ نۇمۇسىز ئادەم،
 ئۇنىڭدىن كۆپرەك ئېھتىيات قىلارسىز، ياز يورۇغاندا دادامنىڭ كونا جايىغا تۇرغۇدەك ماكان

قىلىۋېلىپلا نۇردۇننى يېنىمغا ئەكىلىۋالمايمەن، شۇنىڭغىچە ئۇنىڭغا ياخشىراق قاراپ قويارسىز... قۇلۇقىغا چىڭ چاپلىغان يانفۇنىدا گۈلئايىشەمنىڭ يېقىملىق ئاۋازى ئۈزۈلۈشى بىلەن تەڭ ئابلەت بىر خىل نادامەت ئىلىكىدە چۇڭقۇر ئۇھ تارتتى. ئىسسىق ھەم ئۇزۇن بىر تىنىق ئۇنىڭ ئېچىشىۋاتقان يۈرىكىنىڭ ئەڭ چۇڭقۇر جايلىرىدىن سۇغۇرۇلۇپ كەچ كۈز شامىلى بىلەن يىراقلارغا ئۇچۇپ كەتتى. ئۇ توپا يەردىلا ئولتۇرۇپ بىر تال تاماكنى چىكىپ بولۇپ، ئىشتىنىڭ توپىنى قاققاچ ئۆرە بولۇپ مۇتۇسكىلىتىنى مىنىدى. ئۆيىنىڭ ئالدىغا كىلىپ، رولىنى ئۆي تەرەپكە قايرىپلا دەۋرۋازغا يۆلىنىپ تىرىقنى تاتلىغان پېتى يىغلاپ ئولتۇرغان، سەمتاخۇن مىڭ قېتىم يالۋېرىپمۇ ئۆيگە ئەكىرەلمىگەن نۇردۇننى كۆرۈپ ئابلەتنىڭ ئەۋھى ئۇچتى ۋە مۇتۇسكىلىتىدىن چۈشمەي تۇرۇپلا ئۇنىڭغا كايىشقا باشلىدى.

— بۇنچە كېچىدە بۇ يەردە نېمە بار ساڭا؟ مېنى زادى خاتىرجەم ياشغىلى قويايمسەن-يوق؟ ئاناڭ شۇنچە تالاشسا بەرمەپتىكەنمەن، مانا ئەمدى، ھە...ي، سېنى قانداق قىلسام بۇلار؟
— دادا، مېنى كەتكۈزۋەتمىگىن بولامدۇ؟ ئۇلارنىڭكىگە ئەمدى بارمايمەن دادا... — دېدى نۇردۇن ۋە ئۆمۈلەپ بېرىپلا ئابلەتنىڭ پۇتىغا ئېسىلىپ ھۆڭرەپ يىغلاشقا باشلىدى.

— كېيىن سېنى چوقۇم ئەكىلىۋالمايمەن ئوبدان بالام، يىغلىما ھە — بەزىلگەنسىرى تېخىمۇ چىڭقىلىپ يىغلاۋاتقان نۇردۇننىڭ ئاغزىنى ئابلەت كاپىدە تۇتۇۋالدى ۋە ئاسىيەنىڭ ئاڭلاپ قېلىشىدىن ئەنسىرەپ، بىردىنلا بېشىنى بۇراپ دېققىتىنى دەۋرۋازا ئىچىگە ئاغدۇردى. تېخى بوغۇز سېلىنىمىغان قوتاندىكى قويلارنىڭ سوزۇپ مەرەشلىرىدىن، ھويلىنىڭ بۇلۇڭىغا باغلاقلىق ئىتنىڭ خىرقىغان ئاۋازىدىن باشقا ھېچ بىر تېۋىش ئاڭلانمىدى.

— كىلە بالام، مۇتۇسكىلىتقا مىنگىن، مەن سېنى بازارغا ئاپىرىمەن — دېدى ئابلەت نۇردۇننى ئامال قىلىپ تاغىسىنىڭ ئۆيىگە ئاپىرىپ قويۇش نىيىتىدە.
— مۇشۇنداق كېچىدىمۇ بازار بولامدۇ، دادا؟ — ھەيرانلىق ئىلىكىدە سورىدى دادىسىنىڭ مۇئامىلىسىدىن ئىللىقلىق ھىس قىلغان نۇردۇن.

— شۇنداق، كەچتىمۇ بازار بولىدۇ، ھېلىقى چاغدىمۇ كەچتە ساڭا بازاردىن گۆش ئېلىپ بەرگەن ئىدىمغۇ؟ — دېدى ئابلەت ئىلگىرى ئانچە-مۇنچە كەچتە تاماق ئېلىپ بەرگەن چاغلىرىنى نۇردۇننىڭ ئىسىگە سېلىپ.

— شۇ چاغدىكىدەك ئانامۇ، ئۇكامۇ بىز بىلەن بىللە تاماق يەمدۇ؟ — دېدى نۇردۇن ئابلەتنىڭ سۆزلىرىدىن ئۈمۈد ئۇچقۇنلىرى پەيدا بولغان قاپقارا كۆزلىرىنى مۆلدۈرلىتىپ.

— ھەئە، تېزاق بارمىساق ئۇلار يەنە كېتىپ قالمىسۇن — ئابلەت شۇنداق دېيىشى بىلەنلا نۇردۇن يۈگۈرۈپ بېرىپ مۇتۇسكىلىتنىڭ ئارقىسىغا يامىشىپ ئۈستىگە چىقتى. نۇردۇننى مىڭ تەستە ئامالداپ دەۋرۋازا ئالدىدىن ئايرىلىشقا ئۇناتقان ئابلەت مۇتۇسكىلىتنى ئوت ئالدۇرۇش

ئۈچۈن شۇنداق تېپەي دەپ تۇرشىغا، ھويلا ئىچىدىن ئاسىيەنىڭ ساشاڭجاڭغا باشقىچە تەلەپپۇزدا خېلىلا چىڭقىلىپ، تەھدىت ئارلاش قىلغان گەپلىرى ئۇنىڭ قولىغا كىرىپ ھەيرانلىق ئىلكىدە داڭ قېتىپ تۇرۇپ قالدى.

— توختىسىلا، مۇشۇنداقلا كېتىمەن دەپ خام خىيال قىلمىسىلا! بۇ قەلەندەرنىڭ ئۆيىگە ئەكىلىپ قويغانغىلا ئىككىمىزنىڭ ئوتتۇرىسىدىكى ھېساب-كىتاب ئاخىرلاشمايدۇ تېخى!
— ئابلەتنىڭمۇ كېلىدىغان ۋاقتى بولدى، ماۋۋى خىراجەت قىلىپ تۇرۇڭ، مەن يەنە كېلىمەن. گەپنىڭ ئورامىدىن بىرەر شۇملۇقنىڭ ھېدىنى سىزىپ جىددىيلەشكەن ئابلەت مۇتۇسكىلىنى جايغىلا دىيەكلەپ، دەرۋازىنىڭ تۈۋىگە كېلىپ يۇچۇقىدىن ماربىدى. ئىچ كېيىم بىلەن ھويلىنىڭ ئوتتۇرىسىدا تۇرغان ئاسىيە ۋە ئۇنىڭغا بىر سىقىم پۇلىنى تەڭلەپ تۇرغان ساشاڭجاڭ پىشايۋانغا ئېسىلغان لامپىنىڭ يۇرۇقىدا ئابلەتقا ئېنىق كۆرۈندى ئەمما بۈگۈن شۇپۇر ھېچ كۆرۈنمەيتتى.

— مېنى ئالداپ بۇ قەلەندەرنىڭكىدە يەنە قانچىلىك تۇرغۇزماقچى سېلى؟ بالىمۇ سالامەت تۇغۇلدى، ھېلىمۇ چىدىدىم، بىر يىل بولاي دېدى مانا.

— ئۆز ۋاقتىدا بالىنى ئالدۇرۇشنىڭ دېسەم ئۇنماي تۇرۇۋالدىڭىز شۇ.
— ئاغزىلىرىنىڭ دىمى شۇ بالىدا سىلىنىڭ، ماڭا تاشلاپ بىرەرمىكىن دەپ ئەنسىرمىسە، ئۇنداق قىلسامغۇ ئۇنىڭ جېنىنى غىققىدە ئېلىپ ئاسانلا قۇتۇلما مەندىن .
— نېمىلەرنى دەيدىغانسىز، سىزنى بالا باقمەن دەپ جاپادا قالمىسۇن دەپ، شۇ...
— مېنى جاپا تارتىمىسۇن دېسە ھازىرلا ماۋۋى يالاڭتۇشنىڭكىدىن ئېلىپ كەتسە .
— بالىنىڭ ئايغى چىققۇچە بولسىمۇ تۇرۇپ تۇرۇڭ، مەن ئۆسكەندىن كېيىن ناھىيىدىن ئېسىل ئۆي ئېلىپ بىرىمەن، ھازىر قولۇم قىسقىلىق قىلۋاتىدۇ، ئازراق چىداڭ، ھە.
— ياق، ياق، مىنىڭ بۈگۈن سېلى بىلەنچۈ كەتكىنىم كەتكەن، — ئاسىيە ناز ئارلاش باتناپ شۇنداق دېدى ۋە ساشاڭجاڭنىڭ كۆتەكتەك توم بويىغا گىرە سېلىپ، نەچچە غېرىچچە ئالدىغا دومىساغان قورسىقىغا چاپلاندى.

— ماقۇل، ماقۇل، بۈگۈن كېچە كەتمىسەمغۇ بولا جېنىم، ئەمما بۇندىن كېيىن قالايمىقان گەپ قىلىپ ئادەمگە قورققان سالماڭ جۇمۇ. ئالدى بىلەن ئابلەتنى ھازىرلا بىر يەرگە بېرىشقا ئورۇنلاشتۇراي، ئاندىن خاتىرجەم بولۇپ ئىككىمىز...

ساشاڭجاڭ ئۆزىگە چىڭگىلەكتەك ياماشقان ئاسىيەنىڭ تال چىۋىقتەك ئىنچىكە بىلىنى بىر قولىدا تۇتۇپ، يەنە بىر قولىدا يان يانچۇقىدىكى يانفوننى قولىغا ئالدى. بىر كۆزىنى قىسىپ، دەرۋازىنىڭ قىلىچىغا نىختىلىپ پاقىنىڭكىدەك پولىتۇپۇپ چىققان يەنە بىر كۆزىدە ئۇلارنىڭ ھەرىكىتىگە زەن سېلىۋاتقان ئابلەت تېلىفوننىڭ دەل ئۆزىگە ئۇرۇلىدىغانلىقىنى پەمىلەپ،

پاقالچىقىغا مەھكەم ئېسىلىۋالغان نۇردۇننى يىتىلەپ، يولىنىڭ ئۇ قاسنىقىغا ئۆتۈۋالدى ۋە يانفۇننى ئېلىپ دەرھال ئېتىۋېتىشكە ئۇرۇندى، بىراق ئۆلگۈرلەمدى. مانا ھازىر ساشاڭجاڭنىڭ نۇمۇرى ئابىلەتنىڭ يانفۇننىڭ ئېكرانىدا لىپىلدىماقتا. يانفۇننى ئېتىۋېتىلگەن بولسىدى بىر يوللۇق بولاتتى ئەمما ھازىر ئابىلەتكە يانفۇننى ئالماسلىقتىن ئۆزىگە چارە يوق ئىدى .

— ماقۇل، ماقۇل، ئورۇنلىرىغا دېجورنىلىكتە تۇرۇۋېتەي، ھە راست بۈگۈن... ۋەي... ۋەي... ھېچبىر تەييارلىقسىزلا تۇرغان، ئۇنىڭسىزمۇ ساشاڭجاڭنىڭ ئاۋازىنى ئاڭلىسا جاھاننىڭ بارلىق شاۋقۇن-سۈرەنلىرىنى ئۇنتۇپ، ئارتۇقچە ئويلاشمايلا «ماقۇل» دەپ كۆنۈكۈپ كەتكەن ئابىلەت كونا ئادىتى بويىچە شۇنداق دېدى. ئەمما ھەر قېتىمقىغا ئوخشاش ئابىلەتنىڭ ئارقىغا ئۇلاپ خىزمەتلەرنى دوكلات قىلىپ ئاۋارە قىلىشنى تۇيۇپ قالغان ساشاڭجاڭ ئۇنىڭ گېپى تۈگمەستىنلا تىلىفۇننى ئۈزۈۋەتتى. يانفۇننى قۇلىقىدىن ئايرىشىغىلا دەرۋازا ئالدىغا سۇس شاڭ چىقىرىپ قىزغۇچ يورۇپ تۇرغان لامپۇچكىنىڭ «لاپ» قىلىپ ئۆچۈشى بىلەن تەڭ ھاياجانلىق ھېسسىياتى پەسەيگەن ئابىلەت بىردىنلا ئۆزىگە كېلىپ، دېققىتىنى ھويلا ئاغدۇردى ۋە كاللىسىدىن چاقماق تىزلىكىدە نۇرغۇنلىغان زىددىيەتلىك خىياللار ئەگىپ ئۆتتى.

ئۆي ئىچىگە باستۇرۇپ كىرىش كېرەكمۇ؟ ياق ياق، ئىككىسىنىڭ گېپى بىردەك قىلىدۇ، قاغا قاغىنىڭ كۆزىنى چوقۇمايدۇ ئەمەسمۇ. ياق ياق! بۇنداقلا بولدى قىلسام بولمايدۇ، مەنمۇ ئانام شۈمەك سالغان ئەر بولغاندىكىن... مەن نېمىشقا ئۇنداق قىلغۇدەكمەن، ئاشۇ بۇزۇق پاسكىنىنى دەپمۇ؟

بۇنچە زور قۇربانلىق بېرىپ قەھرىمانلىق كۆرسىتىشىمگە ئۇ ئەرزىمىگىدەك. شۇنداق، مەن نېمىگە ئالدىرايمەن، ئەتە تاڭ ئاتسا ھېساپ ئالساممۇ كېچىكمەيمەنغۇ بۇ تاپتىن چىققان بۇزۇقتىن.

ياق، بۇمۇ بولمىغىدەك، ئەگەر ئۇ بۇزۇق چاۋىسىنى چىتقا يېيىپ، قارا قۇشقاچتەك شۇنداق بىر ۋىچىلداپ سۆزلەپ كەتسە، «ئابىلەتنىڭ ئۆيىدە قاچان بىر ماجرا بولار» دەپ ئاران تۇرغانلار مەسخىرلىك ھېجىشىپ تاماششا كۆرۈپ كەتسە، بولۇپمۇ ھېلىقى سەمەتنىڭ بېشى كۆككە يېتىدۇ. ئۇ قەلەندەرنىڭ كۆپچىلىكىنىڭ ئالدىداشالدىمىنى چېچىپ ساقاللىرىنى تىترىتىپ بىلەرمەنلىك قىلىپ: «مەن دېمىدىمۇ، زادى...» دەپ باشلايدىغان ئاشۇ تېتىقىسىز گەپلىرىنى ئاڭلاپ خەلقى ئالەم ئالدىدا مات بولۇپ يەنە ياشغۇچە ئۆلگىنىم تۈزۈك مېنىڭ! ئۇنداقتا قانداق قىلسام بولار زادى؟ ھە... توغرا، توغرا، «قول سۇنسا يەڭ ئىچىدە» ئەمەسمۇ. مەندەك بىر ئەركەكنى يەر بىلەن يەكسەن بۇلۇشتىن ساقلىيالايدىغان بۇنداق ئۇلۇغ گەپنى قايسى ئەقىللىق كىشى دېگەن بولغۇپتى ھە! مېنىڭ ئالدىدا تىلى تۇتۇلىدىغان ئىشلىرى ئۆتۈلىدۇ تېخى بۇ بۇزۇقنىڭ. كۈنلەر تېخى ئۇزۇن بولغاندىكىن پۇرسەت كۈتۈش كېرەك، مانا بۇ كاۋاپمۇ، زىخىمۇ كۆيمەيدىغان ئەڭ

ياخشى چاره، ئەڭ ياخشى شۇنداق قىلاي...

ئاسىيەنى بىر تەرەپ قىلىش توغرىسىدا مۇشۇنداق خۇلاسى چىقىرىپ، چار سېلىۋاتقان «ئەرلىك غورۇرى» ھەر ھالدا تەسكىن تاپقان ئابلەت شامال يۆلىنىشىگە قاراپ زوڭزىيىپ ئولتۇرۇپ، بېشىنى چېتىغا تىقىپ، قولىغا ئالغىلى خېلى بولۇپ قالغان تاماكىسىغا تەستە ئوت ياقىتى.

سېتىۋاتقان ئاخىرقى كۈنلىرى توختىماي چىقىۋاتقان كەچ كۈزنىڭ ئاچچىق شامىلى ئەتىگەندىن بىرى خېلى جانلىنىپ، خۇددى بۇ مەھەلدىكى بولۇمىسىزلىقلارغا نارازى بولۇۋاتقاندەك، يېزىنچە سۈيىگە قانمىغان دەل-دەرەخلەردىكى سېرىق ياپراقلىرىنى شاخلىرىدىن رەھىمسىزلىككە چىقىپ چۈشۈرۈپ، ناپاك قەدەملەر ئىز قالدۇرغان ئانا زىمىنىڭ يۈزىدىكى قۇم-توپىلارنى، ئەخلەت-چاۋارلارنى جان-جەھلى بىلەن ئۇچۇرۇپ قۇيۇن ھاسىل قىلىپ، كىشىلەرنىڭ كۆزلىرىگە، ھويلا-ئاراملىرىغا، ئېرىق-كۆللەرگە تىقماقتا. شامالنىڭ كۈچىيىشى بىلەن ھېلىدىن بىرى بىر نەچچە قېتىم بىلىنەر-بىلىنمەس تامچىلاپ قويۇپ توختاپ قالغان مۇزدەك سوغۇق يامغۇرمۇ مانا ھازىر بىردىنلا جانلىنىپ، شالاڭ ئەمما ئادەمنىڭ يۈز-كۆزلىرىگە چۈشسە ئاغرىتقۇدەك دەرىجىدە بېسىم بىلەن دانە-دانە بولۇپ پاسىلداپ يېغىشقا باشلىدى. چاپىنىڭ بىر پېشىدە بېشىنى ئورۇۋالغان ئابلەت غەزەپ بىلەن چىقىۋاتقان شامالغا ياندىشىپ چۈشۈۋاتقان مۇزدەك سوغۇق يامغۇردىن ئەندىكىپ يۈزىنى ئۆزىنىڭ قورسىقىغا چاپلاپ، يوتىسىغا چىڭ ئېسىلىۋالغان نۇردۇننى يىتىلەپ، دالدىلىنىش ئۈچۈن دەرۋازىنىڭ تۈۋىگە كېلىپ جايلاشتى.

— دادا، مەن بەك توڭۇپ كېتىۋاتىمەن، ئۆيگە كىرىپ كېتەيلىچۇ؟— ياندىراق ئولتۇرغان نۇردۇن شۇنداق دېدى ۋە ئۆمۈلەپ بېرىپلا ئابلەتنىڭ قوينىغا كىرىۋالدى.

ئادىمىلىكىنىڭ، غورۇرنىڭ دەپسەندە بولۇۋاتقانلىقىنى ھەر ھالدا ئازراق بولسىمۇ ھېس قىلغان ئابلەت ئىختىيارسىز نۇرۇننىڭ بېشىنى سىلىدى، قولىنى نۇردۇننىڭ قولىغا قولىنىڭ قولىغا ئۆتكۈزۈپ ئۇنى تېخىمۇ چىڭ باغرىغا باستى.

— دادا، غىدىقىمنى كەلتۈرۈۋەتتىڭىز،— ۋىلىقلاپ كۈلۈپ، ئەركىلەپ تولغانغان نۇردۇن شۇنداق دەپلا بېشىنى كۆتۈرۈپ يۇمران لەۋلىرى بىلەن ئابلەتنىڭ ئەمدىلا يىلتىزدىن قومۇرۇلۇپ چىقىشقا باشلىغان يىرىك ساقال قاپلىغان مەڭزىگە سۆيۈپ قويدى ۋە قىزىل نىلۇن رەختتە ياسالغان، ئابلەت بۈگۈنكى چوڭ يىغىندا چاپىنىڭ ئوڭ كۆكرەك تەرىپىگە تاقىغان گۈلگە كۆزى چۈشكەن نۇردۇن قىزىقىنىپ سوردى.

— بۇ گۈلنى نېمىشقا تاقىۋالدىڭىز؟ ماڭا بىرىڭا مەن ئوينىمەن.

— ياق، بۇنى ئوينىساڭ بولمايدۇ— ئابلەت شۇنداق دەپ گۈلنى يۇلۇپ ئېلىپ، غەزەپ بىلەن چىقىۋاتقان بورانغا قارىتىپ ئېتىۋەتتى ۋە نۇردۇننىڭ مەيدىسىگە سوزۇلغان يۇمران قوللىرىنى قوينىغا سېلىۋالدى. ئابلەتنىڭ قوينىدا بىر ھازا ئۇنىسىز ياتقان نۇردۇن بىردىنلا ئىشكىنى كۆتۈرۈپ

ھەيرانلىققا تولغان قوي كۆزلىرىدە ئابلەتقا قاراپ يەنە ئېغىز ئاچتى.

— دادا، نېمىشقا ئۆيگە كىرىپ كەتمەيمىز؟ ئۇيغۇم كىلىپ كەتتى، كىرىپ كېتەيلىچۇ؟

— دەرۋازىغا قۇلپا سېلىقلىق ئىكەن، مەندە ئاچقۇچى يوق، جىم يېتىپ ئۇخلا ھە.

— ئاچقۇچىنى ئېلىۋېلىپ سىزنىمۇ ئۆيگە كىرگۈزمەپتۇ دە ئۇ ئاچاش، ئۇنداق بولسا ئىككىمىز

سەمتاخۇن تاغامنىڭ ئۆيىگە كىرىپ ئۇخلايلى ماقۇلمۇ دادا، ماقۇل دەڭە؟

— ئۇنىڭ گېپىگە ھەرگىز قۇلاق سالما! ئاپاڭنىچۇ شۇ قېرى كەتكۈزۈۋەتتى، ئۇقتۇڭمۇ؟

— ئۇقتۇم دادا، بۇندىن كېيىن سىزنىڭ گېپىڭىزگىلا كىرىمەن، ئاپامنى كەتكۈزۈۋەتكەن ئۇ

قېرىنىڭ گېپىگە ھەرگىز كىرمەيمەن .

— ھە، ئەمدى مېنىڭ بالامغا ئوخشىدىڭ .

— ئاپام بىلەن ئۇكام قاچان كېلىدىغاندۇ؟ ئۇلارنى مېنىڭ بەك كۆرگۈم كەلدى، سىزنىڭ

كۆرگۈڭىز كەلمىدىمۇ دادا! ...؟

ئۇنى - بۇنى سۇراپ بېقىپ تۈزۈك جاۋاپقا ئېرىشەلمىگەن نۇردۇن ئابلەتنىڭ قۇيىدا تاتلىق

ئۇيغۇغا كەتتى. ئەمما نۇردۇننىڭ ئەڭ ئاخىرىدا سورىغان سۇئالى ئابلەتنى بىردىنلا تەگسىز خىياللار

قاينىمغا چۈمدۈردى. ئابلەتنىڭ ئەسلىدە گۈلئايىشەم بىلەن ھەرگىزمۇ ئاجراشقۇسى يوق ئىدى،

ئاجراشماقچى بولۇشقان كۈنلەردە ئۇ گۈلئايىشەمگە كۆپ يالۋۇرغان، ناماقۇل بولغان بولسىمۇ، يەنىلا

كېتىپ قالغان گۈلئايىشەمنى «سەمتاخۇننىڭ كەينىگە كىرىپ مېنى تاشلاپ كەتتى» دەپ

چۈشىنىدۇ. ئۇنىڭدىن ھازىرغىچە ئاغرىنىدۇ، شۇ تۈپەيلى سەمتاخۇنغا ئۆچمەنلىك نەزرى بىلەن

قارايدۇ. ئۆزىگە كەلگەن كېلىشمەسلىكلەرنىڭ ھەممىنى سەمتاخۇندىن كۆرىدۇ. ئۆمرىدە ئاتا

مېھرى كۆرمەي نامراتلىقلىق، يېتىمچىلىكتە قىيىنلىق چوڭ بولغان ئابلەت ئاتىدارچىلىق قىلىپ

بېشىنى سىلغاندەك قىياپەتكە كىرىۋالغان ساشاڭجاڭنى تا ھازىرغىچە نىجاتچىم، پاناگاھىم دەپ

يۈرگەن. ئەمما بۈگۈنكى بۇ ھالدىن ئۇ چۈچۈدى. گۈلئايىشەم بىلەن بىللە باشتىن كەچۈرگەن

ئاشۇ گۈزەل مىنۇتلارنى ئابلەت پەقەت ھازىرلا خىيال قىلغىنى يوق. گۈلئايىشەم كەتكەندىن بىرى

كۆپ قېتىم خىيال قىلغان. ئابلەتنىڭ دىلى چىكىلگەن، غېرىپلىق باسقان، يالغۇز قالغان چاغلىرىدا

ئۇنى ئەسلەپ كۆزلىرىگە ئىسسىق ياش ئالغان ۋاقىتلىرىمۇ بولغان، ئۇنىڭ بىلەن ئۆزلىشىۋېلىش

نىيىتىدە ئۇنىڭ تۇرغان جايىنى باشقىلاردىن سۇرۇشتۇرۇپمۇ دېرىكىنى ئالالمىغان ئىدى. ئابلەتنىڭ

يۈرەك قېتىدىكى ئۆچمەس ئەسلىمىلەرنىڭ شاھىدى بولغان گۈلئايىشەم ئاشۇ چاغلاردا كەيىگەن

ئەتلەس كۆڭلىكىنى ئەستەرىلىك قىلىپ ئەتكەن كونا كۆرىنى ئىزدەپ تېپىپ ئاستىغا سېلىپمۇ

يانتقان. ئاسىيە كېلىشنىڭ ئالدىنقى كۈنى ئۇ كۆرىنى چىرايلىق قاتلاپ ئۆگزە بويى تىزىلغان

يوتقان - كۆرىپلەرنىڭ ئەڭ ئاستىغا جايلاشتۇرغان. مانا ھازىرمۇ ئۇنىڭ خىيال كەپتىرى ئاشۇ

ياشلىق مەزگىلىدىكى ئەتلەس كۆڭلەك ئىچىگە يۇشۇرۇنغان ھەم تاتلىق ھەم گۈزەل ئەسلىمىلەرگە

قاراپ قانات قاقماقتا.

...ئاشۇ چاغ دەل جاھان كۆكچىلىككە تولغان، مېۋە-چېۋىلەر مەي باغلاپ پىشقان، ئېتىزلىقتىكى قوناق مايسىللىرى يېرىم مېتىرچە ئۆسكەن ياز پەسلى ئىدى. دادىسىنىڭ نازارتى ئاستىدا قالغان گۈلئايىشەمنىڭ كەينىدىن پايلاپ يۈرگەن ئابلەت مانا بۈگۈنمۇ سەھەردىلا گۈلئايىشەمنىڭ چىقىشىنى كۈتۈپ، سۇغۇرۇش ئېرىقى ئىچىدە مەيدىسىنى نەم يەرگە يېقىپ ياتتى. ئۇ تۈنۈگۈن چۈشتىمۇ مۇشۇ قوناقلىققا دادىسى بىلەن بىللە كەلگەن گۈلئايىشەمنىڭ ئارقىسىدىن ئەگىشىپ كېلىپ، دەل مۇشۇ ئېرىق ئىچىدە تا ئۇلار ئۆيىگە قايتتۇچە چاپلىشىپ ياتقان ۋە گۈلئايىشەمنىڭ دادىسى بىلەن دېيىشكەن گەپلىرىنىمۇ ئوغۇرلۇقچە ئاڭلىغان، ئەمما بۈگۈن يەنە قوناقلىققا چىقىش-چىقماسلىق توغرىسىدىكى ئۇچۇرغا ئىرىشەلمىگەن ئىدى.

— ھە... ي، ئۇ بۈگۈن چىقمايمۇ قالارمۇ، چىقسىمۇ شۇ دادىسى بىللە چىقسا... قىر ئۈستىگە قېلىن تىكىلگەن ئاپتاپپەرەسلەرنىڭ ئاراشلىرىدىن كۆزىنى قوناقلىققا تىككىنىچە ئېرىق ئىچىدە دۇم يېتىۋالغان ئابلەت شۇ خىياللارنى قىلىپ بىردىنلا ئەندىكىپ كەتتى.

— ياق، ياق، ئۇ چوقۇم چىقىدۇ، دادىسى بىلەن چىقسىمۇ مەيلى، ئۇنى كۆرۈپ ياتساممۇ ھېساب، - ئۆزىگە ئىشەنچ بىلەن خىتاپ قىلغان ئابلەت يان باغرى قويۇق ئۆسكەن ئوت-چۆپلەر بىلەن قاپلانغان ئېرىق ئىچىدە ئاستا ئۆمۈلەپ ئالدى تەرەپكە سىلجىشقا باشلىدى. ئەمدىلا ئون نەچچە قەدەمچە يىراقلىققا ئۇزىغان ئابلەت بىردىنلا سالپايغان گۈللىرى، قارداپ سولاشقان يۇپۇرماقلىرى تاڭ شەبىنىدە نەملەشكەن ئېرىق ئاستىغا چاپلىشىپ ياتقان، تېخى تۈزۈك دان تۇتماي تۇرۇپلا قومۇرۇپ تاشلانغان ئاپتاپپەرەس شېخنىڭ تۈۋىگە كىلىپ توختاپ قالدى. ئۇ توشقاننىڭ تېۋىشىنى ئالغان قارچۇغىدەك بىردە ئېرىق ئاستىدىكى ئىزلارغا، بىردە يېرىمىدىن كۆپرەك يېرى پاكىز ئوتالغان قوناقلىق ئىچىگە ۋە ئەتراپقا چاققانلىق بىلەن بىر قۇر كۆز يۈگۈرتۈپ چىققاندىن كېيىن ئۆز-ئۆزىگە پىچىرىلدى.

— دەل مۇشۇ يەر شۇ، ئۇدۇلدىكىسى گۈلئايىشەملەرنىڭ قوناقلىقى.

ئاشۇ كۈنى گۈلئايىشەم ئوت قاچىلانغان خالىتىنى يۈدۈپ دادىسىغا ئەگىشىپ ئۆيىگە مېڭىش ئۈچۈن ئارقىغا ئۆرۈلۈشىگىلا، ھوجۇدىدا چەكسىز زارىقىش ئوتى چاراسلاپ كۆيۈۋاتقان ئابلەت ئختىيارسىز ئېرىق قىرىدىن بېشىنى چىقىرىشتا تايىنىش ئۈچۈن قولىدا چىڭ تۇتۇۋالغان كەتمەن سېپى توملۇقتىكى ئاپتاپپەرەسنىڭ شېخنى بىر كۈچەپلا يىلتىزى بىلەن قومۇرۇپ تاشلىغان، شۇ چاغدا «شاراق» قىلغان ئاۋازنى ئاڭلىغان گۈلئايىشەم مېڭىۋېتىپ ئارقىغا بىر قانچە قېتىم يېنىش-يېنىشلاپ قاراپ كەتكەن ئىدى.

— شۇ ۋاقىتتا ئۇ مېنى راستىنلا كۆرگەن بولغىمىدى؟ شۇنداق، شۇنداق، تۈنۈگۈن ئۇ چوقۇم مېنىڭ كەلگەنلىكىمنى تۇيدى، ئاپتاپپەرەسنىڭ شارىلىدىغان ئاۋازىنى ئاڭلاپ ئارقىغا قايرىلىپ،

ئاشۇ خۇما كۆزلىرىدە مەن تەرەپكە خېلى ئۇزۇن زەن سالىدى ئەمەسمۇ؟ ئابلەت شۇ كۈنى بولۇنغان ئىشلارنى بىر قۇر ئەسكە ئېلىپ ئۆزىنىڭ خىيالىنى دەلىلەپ سەل خاتىرجەم بولدى. بىردىنلا ئېتىز قىردىكى بولۇق ئۆسكەن ئاپتاپپەرەسلەرنىڭ شالدىرىلىشىدىن چۈچۈگەن قوناقلىق ئىچىگە تۆكۈلگەن قىغ دۆۋىسىنىڭ ئۈستىگە توپلىشىۋالغان بىر توپ قۇچقاچلارنىڭ ۋىچىرلىشىپ پۇررىدە كۆككە كۆتۈرۈلۈشى بىلەن تەڭ خىيالى بۆلۈنگەن ئابلەت بېشىنى كۆتۈرۈپ ئاسماندىكى قۇچقاچلارنى ئەمەس بەلكى تېقىمىغىچە ساڭگىلىغان ئىككى تال ئۆرۈمە چىچى ئەتلەس كۆڭلىكى ئۈستىدە باش ھەرىكىتىگە ماس يىنىك تەۋرىنىۋاتقان قىر بېشىدىكى گۈلئايىشەمنى كۆردى. ئىككى قېشىنى سانجاق-سانجاق ئاپتاپپەرەسلەر قاپلىغان ئېرىق ئىچىدە دۈم بولۇپ، قويۇق ھەم بويۇق ئۆسكەن چۈجگۈنلەر ئارسىغا بېشىنى تىقىپ ياتقان ئابلەت ئىككى قولىنى تىزغا تىزىپ ئىگشىپ تۇرۇپ بىردە ئارقىسى تەرەپكە بىردە ئېرىق ئىچىگە جىددى تۈس ئالغان خۇما كۆزلىرىدە زەن سېلىۋاتقان گۈلئايىشەمنىڭ بۇ ھەرىكەتلىرىدىن سەل ھايجانلاندى. «ئۇچۇقۇم مېنى ئىزلەۋاتىدۇ» دېگەن تۇيغۇدا بولۇۋاتقان ئابلەت «مەن بۇ يەردە» دېمەكچى بولۇپ بېشىنى سەل كۆتۈرۈپ، ئاغزىنى ئۆمەللىتىشىگىلا گۈلئايىشەمنىڭ ھەم جاراڭلىق ھەم ئىنچىكە ئاۋازى ئابلەتنىڭ ئانىسىغا زارىققان قۇش بالىسىدەك چوڭ ئۆمۈد بىلەن يوغان ئېچىلغان ئاغزىنى دەرھال يۇمدۇرۇپ، ئۇنى نەم ئېرىقنىڭ ئاستىغا قايتىدىن چاپلاشتۇرۇپ قويدى.

— دادا، ھوي دادا، ئاخشام ئالغان ئوتلىرىم قوناقلىق ئىچىدە قالدىمىكىن قاراغىچ كىلىڭە.

بۇ گۈلئايىشەمنىڭ ئابلەتنىڭ ئۆزىنى ئىزلەپ بۇ يەرگە كېلىپ يەنە دادىسىدىن كۆڭۈل ئازارى تارتىپ قېلىشىدىن ئەنسىرەپ بەرگەن سىگنالى ئىدى.

دېمەك، تۈنۈگۈن كەچتە قوناقلىقتىكى «شاراق» قىلغان ئاۋازىدىن كېيىن ئەس-يادى ئابلەتتىلا قالغان، تاڭنىڭ ئېتىشىنى ئۇيقۇسىز كۈتكەن، قوناقلىققا كەلگۈچە ياشىنىپ قەدىمى قىسقراپ قالغان دادىسىنى ئارقىسىدا قالدۇرۇپ، ئېرىق ئىچىگە زەن سېلىپ ماڭغان گۈلئايىشەم خېلى يىراقتىنلا ئابلەتنىڭ بادام نۇسخىسى چۈشۈرۈلگەن ئاق شاپاق دوپپىسىنى كۆرۈپ قالغان ئىدى.

گۈلئايىشەمنىڭ دادىسىنىڭ خۇرۇم قونجۇلۇق ئۆتۈكىنىڭ غىچىلىدىغان ئاۋازى ئۆزى تەرەپكە بارا-بارا يېقىنلىشىپ كېلىشى بىلەن تەڭ ئابلەت ھەتتا تىنىق ئېلىشىمۇ توختاتتى، بىردىنلا يۈركى گۈپۈلدەپ سېلىپ كەتتى. ئېرىق ئىچىدە ئۆلۈكتەك بىر ھازا چىڭ چاپلىشىپ ياتقان ئابلەت قوناقلىق ئىچىدە شار-شار قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ دىمىقىغا قىغ ھېدى ئۇرۇلغاندىنلا ئوڭدىسىغا بولدى ۋە بىر ھازا ھەسرەپ تىن ئالدى. ئاندىن ئېرىق قىرى تەرەپكە سۈرۈلۈپ ئىككى ئاپتاپپەرەسنىڭ تۈپ ئارقىدىكى يۇچۇقتىن قوناقلىق ئىچىگە زەن سالىدى. دۇتلانغان تونۇرنىڭ تەپتى كېلىۋاتقان قوناقلىقنىڭ ئوتاپ پاكىزلانغان باش تەرىپىدەك گۈلئايىشەمنىڭ دادىسى

پومزەك-پومزەك قىلىپ تۆكۈلگەن قىغنى ئارا بىلەن چېچىۋاتاتتى. گۈلئايىشەم بولسا ئەمدىلا يېرىم مېتىرچە ئۆسكەن يۇمران قوناق مايسىللىرى ئارسىدىكى خۇددى تېرىپ قويغاندەكلا قويۇق ئۈنگەن، قوناق مايسىللىرى بىلەن تەڭلىشەي دەپ قالغان ئوتلارنى ئوتغۇچ بىلەن ئېلىۋاتاتتى.

خېلىدىن بىرى بىرىدە گۈلئايىشەمنىڭ، بىردە ئۇنىڭ دادىسىنىڭ ھەرىكىتىگە پۈتۈن دېققىتى بىلەن كۆزىتىۋاتقان ئابلەتنىڭ تەشەنلىق تىقلىغان ئەنسىز كۆزلىرى بىردىنلا گۈلئايىشەمنىڭ ئاشۇ ئوت يېنىپ تۇرغان ئاتەش كۆزلىرى بىلەن ئۇچۇرۇشۇپ قالدى. پىشانىسى لاي يۇقى، خۇددى ئانىسىنىڭ كېلىشىنى كۈتۈپ ئۈۋىسىدىن بېشىنى قىيا چىقىرىۋالغان بۆجەندەك بىچا-رىلەرچە ئۆزىگە تەلمۈرۈپ تۇرغان ئابلەتنىڭ بۇ ھالىتىنى كۆرگەن گۈلئايىشەم قولىنىڭ دۈمبىسىدە ئاغزىنى توسۇپ پىسىگدە كۈلۈندى، ئۇنىڭ يۈزىگە گۈپىدە ئوت كەتتى. گۈلئايىشەمنىڭ كۈلگەندە ئىككى مەڭزىدىن چىققان چىرايلىق بىر جۈپ زىناقلىرى ئىچىگە چۆكۈپ كەتكەن ئابلەتنىڭ خىيالىنى بىردىنلا گۈلئايىشەمنىڭ ئوت يىلتىزغا ئوتغۇچنى ھەر ئۇرۇشىغا ئىككى تەرىپىگە سىلىق چايقىلىۋاتقان ئەتلەس كۆڭلىكى ئىچىدىكى بىر جۈپ كۆكسى تارتىۋېلىپ ئۇنى تېخىمۇ ساراڭ قىلۋەتتى. ھاياجانلىق ھېسسىياتى تېشىغا تىپىپ، بىردىنلا پۈتۈن بەدىنىنى سوغۇق تەر قاپلاپ جاقىلداپ تىترەپ كەتكەن ئابلەتنىڭ ئىچ- ئىچىدىن سۇغۇرلۇپ بېسىم بىلەن ئېغىز-بۇرىنىدىن تەڭ چىقىۋاتقان ھاياجانلىق ھاسىراتلىرىدىن ھېلى ئۇ پىشانىسىدە بېسىپ ئېرىق ئاستىغا چاپلىۋەتكەن ئوت-چۆپلەرنىڭ يۇمران قۇلاقلىرى يىنىك تەۋرىنىپ ياتقان ئىزىدىن ئۆرە بولماقتا ئىدى. ئۆزىنىڭ قەيەردە ئىكەنلىكىنى، گۈلئايىشەمنىڭ دادىسىنى پۈتۈنلەي ئىسىدىن چىقارغان، پۈتۈن ئەس-خىيالى گۈلئايىشەمدىلا قالغان ئابلەت ئولجىسىغا ئېتىلغان يولۋاستەك ئېرىق ئىچىدىن يۇلغۇنۇپ چىقىپ، ئولتۇرغان ئورنىدىن ئۆرە بولۇپ ھاڭبېقىپ بۇتتەك قېتىپ قالغان گۈلئايىشەمنىڭ قولىدىكى ئوتغۇچنى ئېلىپ ئىرغىتىپ تاشلىدى ۋە بىر قولىدا ئۇنىڭ ئىنچىكە بىلىدىن تۇتۇپ يەنە بىر قولىنى يوتىسىدىن ئۆتكۈزۈپ لىككىدە كۆ-تۈرۈپ ئەمدىلا تىزىغىچە ئۆسكەن يۇمران قوناق مايسىللىرىنى پاراسلىتىپ دەسسەگەن پېتى قوناقلىقنىڭ جەنۇبىدىكى ئۆزىنىڭ يۇرتىغا تۇتۇشىدىن كۆز يەتكۈسىز چۆل جەزىرە تەرەپكە قاراپ جېنىنىڭ بارىچە يۈگۈرۈپ قاچتى. مۇشۇ بىر نەچچە ئايدىن بىرى ئارقىسىدىنلا يۈرگەن دادىسىنى ئابلەتنى كۆرسىلا ئىسىدىن چىقىرىپ قويدىغان، ھەتتا ئىختىيارسىز ئابلەتنى خىيال قىلغان ۋاقىتلىرىدا دادىسى يېنىدا ئولتۇرسىمۇ ھەسرەتلىك نىدا قىلىپ ئاۋازىنى تېشىغا چىقىرىپ سالىدىغان بولۇپ قالغان گۈلئايىشەم ھازىرمۇ بىچارە دادىسىنىڭ ئارقىسىدىن ھەسرەت قوغلاشلىرىغا، يالۋېرىپ تۇۋلاشلىرىغا، پەريات چىكىپ ئۆزىنى كاپاتلاشلىرىغا قىلچىمۇ ئىرەن قىلمىدى. ئابلەتنىڭ تىۋىشلىرىغا شۇنچە سەزگۈر بولۇپ كەتكەن گۈلئايىشەمنىڭ قۇلاقلىرىغا دادىسىنىڭ ئون سەككىز يىللىق تۇنۇش ئاۋازلىرى كىرىپمۇ سالمىدى. ئابلەتنى ئىزلەپ بۇلۇڭ-پۇچقاقلارغىچە زەن سېلىپ تۇردىغان قارچۇغىنىڭ.

كىدەك چاققان پىيالىدەك چوڭ قاپقارا كۆزلىرىنىڭ بىر بۇلىڭغا بولسىمۇ دادىسىنىڭ ئاشۇ بىچارە سىماسى ئېلىنىپمۇ قالمىدى. ئىككى قولىدا ئابلەتنىڭ كۆتەكتەك توم بويىغا گىرە سېلىۋالغان، ھېجران ئوتىدا يۈركى پۇچلانغان گۈلئايىشەمنىڭ خۇمالاشقان ئوتلۇق كۆزى ئابلەتنىڭ شورداپ گەز باغلىغان توم لەۋلىرىگە تىكىلگەن، قۇلاقلىرى بولسا ئۇنىڭ تەر تەپچىرەپ ھۆل بولۇپ كەتكەن كىگىزدەك كەڭ ھەم يۇڭلۇق مەيدىسىگە مەھكەم چاپلانغان بولۇپ گۈپۈلدەپ سېلىۋاتقان يۈركىنى تىگىشماقتا ئىدى. شۇ يۈگۈرگەنچە ئۇلار بىردەم ئابلەت گۈلئايىشەمنى كۆتۈرۈپ ھاپاش قىلىپ، بىردەم قول تۇتۇشۇپ دېگۈدەك ئون نەچچە كىلومىتىرچە مېڭىپ، كېيىنكى يېزىغا سۇ بارىدىغان غول ئۆستەڭنىڭ مۇشۇ چۆلدىن ئۆتىدىغان بۆلىكىگە كېلىپ توختىدى. ھارارىتى ۋايىغا يەتكەن قۇياش تەپتى پۈتۈن جاھانغا ئوت پۇر كۈۋاتقان تومۇز ئىسسىقتا تەرلەپ پىشىپ كەتكەن گۈلئايىشەم ھەسرگىنىچە ئۆستەڭ لىۋىگە كېلىپ ئولتۇرۇپ، تىمىتاس ئېقىۋاتقان سۈزۈك سۇدىن چاڭگاللاپ بىر قانچە يۇتۇم ئىچتى، ئاندىن ئەتلەس كۆڭلىكىنىڭ ئۈستۈنكى توپچىسىنى يىشىپ تەردىن بەدىنىگە چاپلىشىپ كەتكەن كۆڭلىكىنىڭ ياقىسىنى ئىككى قولىدا ئالدى تەرەپكە تارتىپ تۇرۇپ، ئىچىگە قارىتىپ پۈۋىدى. ئۆستەڭ قىرىدا تۇرۇپ قولىنىڭ دۈمبىسىدە پىشانە تەرلىرىنى سۈر-تىۋاتقان ئابلەت مۇشۇ قىسقىغىنە ۋاقىت ئىچىدە ئۇنىڭ قىيا كۆرۈنۈپ قالغان سۈتتەك ئاق باغىر-داقسىز كۆكسىگە، قىزارغان مەڭزىگە، ئەمدىلا ئېچىلىشقا تەمشەلگەن گۈل بەرگۈسىدەك يۇمران لەۋلىرىگە، شەھلا كۆزلىرىگە سايە تاشلاپ تۇرغان تال-تال كىرىپكىلىرىگە، تال-چۈپۈكتەك بوي بەستىگە خۇيمۇ ياراشقان ئەتلەس كۆڭلىكى ئۈستىدە سويلىنىپ ياتقان قاپقارا ھەم ئۇزۇن بىر جۈپ ئۆرۈمە چاچلىرىغا قەدەر بىر ھازا ئاچكۆزلەرچە توپماي قارىدى ۋە كۆڭلىكىنىڭ ئارقا پىشىنى ئىتىكىگە يىغىپ پومزەك قىلىپ قۇچىقىغا ئېلىۋېلىپ، تىزىغىچە تۈرۈلگەن گۈللۈك ئىشتىندىن ئاجرىغان سۈتتەك ئاق، يېلىق قاسرىقىدەك سىلىق ۋە يۇمران پاقالچاقلىرىنى سۈزۈك سۇغا چىلاپ، ئۆستەڭ لىۋىدىكى قۇيۇق چۈجگۈنلەر ئۈستىدە بىر خىل شىرىن تۇيغۇدا تىپىرلاۋاتقان يۈركىنى شەرمى-ھايا بىلەن ئاران بېسىقۇرۇپ، ئۇن-تىنىسىز ئولتۇرۇۋالغان گۈلئايىشەمگە زەن سېلىۋاتقان ئابلەت جىمجىتلىقنى بۇزۇپ ئېغىز ئاچتى.

— قاراڭ گۈلئايىشەم، كېچە شۇنداق تاتلىق ھەم قىزىقارلىق بىر چۈش كۆرۈپتىمەن.

— چۈشكىزدە نېمىنى كۆرۈپسىز؟

— خوتۇنۇمنى.

— ھە؟! نەدىكى خوتۇنىڭىز ئۇ مەن بىلمەيدىغان؟

— ئۇ ئالدىمدا پۈتىنى ئۆستەڭگە چىلاپ ئولتۇرمامدۇ ئەنە، شۇ خوتۇنۇمنى چۈشەپتىمەن.

— ۋىيەي ماۋۇ يۈزى قېلىنى، خوتۇنىڭىزنى تېپىپ خوتۇن دەپ، نەخ گەپنى قىلىپ، سىزنى

چۈشەپتىمەنلا دەڭا. ھە، قانداق چۈشەپسىز؟

— ئورۇنۇمدا قىيىالغاچ تۇرغۇدەكسىز، ئاندىن... قالغىنىنى ئېغىزىمدىن چىقىرالمىمەن.

— قېلىن بولغاندىكىن ئەمدى ئاخىرغىچە قېلىنلىق قىلىپ دەپ بېقىڭە قېنى، ئاندىن نېمە بولدى؟— يەنە نېمە ئىشلارنىڭ بولغانلىقىنى ئوتتەك بىلگۈسى كەلگەن گۈلئايىشەم شۇنداق دەپلا ۋىللىدە ئوت ئالغان يۈزىنى يانغا بۇراپ ئىتىكىدە يېپىۋالدى .

— دېدىم ھە ئەمسە — چۆل جەزىرىدە ھىچ بىر ئادەم زاتى بولمىسىمۇ ئۇپاق-بۇياققا بىر قۇر زەن سېلىۋەتكەن ئابلەت گۈلئايىشەمنىڭ قۇلقى تۈۋىگە كېلىپ بوش كۇسۇرلدى،

— ئۇنىڭدىن كېيىن ئىككىمىز...، بىردىنلا سىزنىڭ يۇمران لەۋلىرىڭىزنىڭ ئۈستىگە، ئاپئاق يۈزلىرىڭىزگە قاپقارا ساقال-بۇرۇت پەيدا بولۇپ ئەر كىشىگە ئۆزگىرىپ قېلىۋاتقۇدەكسىز، چۆچۈپ ئويغانسام، يۇتقىنىمنىڭ قاپ ئۇتتۇرسىدا، قورسۇقۇمغا يۇمران تۈكلىرىنى چاپلاپ، بېشىنى مەيدەمگە قويۇپ ئوماق مۆشۈكۈم بەھوزۇر ئۇخلىغىلى تۇرۇپتۇ ئەمەسمۇ. ئابلەتنىڭ بۇ گەپلىرىدىن گۈلئايىشەم بىر ھازا ئۆزىنى توختىتالماي تېلىقپ كۈلۈپ كەتتى.

— سىزنى مەنمۇ خوتۇنۇم دېگەندىكىن، سىزمۇ مېنى ئېرىم دەڭ، بولمىسا مۇشۇ ئۈستەڭگە ئىتتىرۋېتىمەن، مانا ئىتتىرۋەتتىم ئەمسە — گۈلئايىشەمنىڭ ئىككى قولى تۇتۇقۇدىن چىڭ تۇتۇپ ھەدەپ ئۈستەڭ ئىچىگە ئىتتىرۋاتقان ئابلەت شۇنداق دېدى ھەم ئۇنىڭ تىزىغىچە تۇرۇۋالغان گۈللۈك ئىشتىنىنى بىرەر غېرىچچە سۇغا چىلاشتۇرۇۋېتىپمۇ بولدى قىلمىدى.

— ماقۇل، ماقۇل، بولدى ئىتتىرمەڭ جېنىم ئېرىم، — ئابلەتنىڭ ئىشتىنىنىڭ پۇشقىقىغا مەھكەم ئېسىلىۋالغان گۈلئايىشەم شۇنداق دېدى ۋە سۇدىن پۇتىنى چىقىرىۋالدى.

گۈلئايىشەم ئۈستەڭ قىرىدىن ئەمدىلا ئۆرە بولۇپ ئارقىسىغا ئۆرۈلىشىگىلا ھوجۇدىدا تاتلىق ھاياجان غەلىيان كۆتۈرۈۋاتقان ئابلەت ئۇنىڭ تالى مەجنۇن بەللىرىنى قارماپلا تۇتۇۋالدى ۋە توم، پىرىك لەۋلىرىنى ئۇنىڭ سەدەپتەك پارقراق قوي چىشلىرىنى يېپىپ تۇرغان نىپىز، سۇس تىترەۋاتقان ئويماق لەۋلىرىگە باستى. بەللىرىدىن سۈرۈلۈپ بارا-بارا گۈلئايىشەمنىڭ باش تەرىپىگە يۆتكەلگەن، تومۇرلىرىغا قان تولۇپ شۇخىدەك قاتقان توم بارماقلىرىنى ئۇنىڭ قۇندۇزدەك قاپقارا قويۇق چاچلىرىنىڭ قانلىرىغا پاتۇرۇپ، ئىككى ئالقىنىدا ئۇنىڭ قۇلقى قوشۇش بېشىدىن مەھكەم قارماپ كالىسىنى ھېلىلا سۇندۇرۇۋالدىغاندەك كەينىگە قايرىۋالغان ئابلەت خۇددى ئېچىرقىغان بۆرىنىڭ پوكىنى ئاستىدىكى قوي قوزىسىنى سىلكىپ قاساپ يۈتكىنىدەك چوڭ ئېچىلغان ئاغزىنى ئۇنىڭ يۇمران لەۋلىرىگە، قىزغۇچ مەڭزىگە، سۈتتەك ئاق بويۇنلىرىغا نۆۋەت بىلەن تىز-تىز يۆتكەپ، پۈتۈن ئىشتىياقى بىلەن يالماپ-يالماپ سۆيمەكتە ئىدى. ئابلەتنىڭ قوپال ئەمما ئوتلۇق سۆيۈشلىرى ئاتا قىلغان مۇھەببەتنىڭ شىرىن لەززىتىدە نازۇك سەزگۈ نىرىپلىرى پۈتۈنلەي ھۇشسىزلانغان گۈلئايىشەمنىڭ يىتىلگەن بىر جۈپ كۆكسى ئابلەتنىڭ قانتىق ئەمما ھارارەتلىك باغرىدا ئىچ-ئىچىدىن كۆيۈشۈپ ئېرىمەكتە ئىدى. كۈچلۈك ھېسىيات ئوتلىرىنىڭ ھارارىتىدە

گۈلئايىشەمنىڭ بارا-بارا قورۇلۇۋاتقان ئىككى مۇرىسى ئارىسىدىكى توختاۋسىز تىپىرلاۋاتقان ئەتلەس كۆڭلەك ئىچىدىكى كۆكرەك قەپزىنىڭ ھاياجانلىق تۈگۈلۈشىگە ئەگىشىپ، ئابلەتنىڭ جىگدە كۆتۈكىدەك توم بويىغا گىرە سېلىپ، ئاپتاپتا قارداپ ئېتىلغان، ياغ تەپچىرەپ تۇردىغان گەدىنىنى چۇڭقۇر مېھرى بىلەن سىلاۋاتقان گۈلئايىشەمنىڭ سۇس تىترە-ۋاتقان نازۇك بارماقلىرى ئابلەتنىڭ مۇرىسىدىن ئاستا-ئاستا سىرغىپ يۇڭلۇق مەيدىسىنى سىپاپ ئۆتۈپ بىردىنلا تۆۋەنگە ساڭگىلىدى. ئۇنىڭ ئۆز كونتۇرۇللىقىنى يۇقاتقان نازۇك جىسمى بولسا قىلدەك تولغۇنۇپ، ئاستا-ئاستا ئۆستەك قىرغا قىيىسايدى... ئابلەتنىڭ پايپاقسىزلا پۇتغا سېپىۋالغان كونا ئايىغىدىن ھەر چامدىغاندا چىقىپ قالدىغان تىلىم-تىلىم بولۇپ كەتكەن تاپىنى ئايىغ ئېغىزى بىلەن خېلى چوڭ بوشلۇق ھاسىل قىلغان، چىڭ تىرەلگەن ئايىغ ئۇچى ئۆستەك دامبىسى ئۈستىدىكى قۇمىسالى توپا ئاستىغا يېتىپ كەتكەن بولۇپ، ھەر مەدىرلىغاندا چەم ئاستىدىكى ئۇششاق قۇمىسالى توپىلار سىرلىپ ئۆستەكنىڭ يان باغرىدىكى ئوت-چۆپلەرنىڭ ئارىلىرىدىن دولقۇنسىمان يول ھاسىل قىلىپ، ھېچبىر تىۋىشىسىزلا ئۆستەك ئىچىگە سىرغىپ چۈشۈپ، سۈپسۈزۈك ئېقىن سۇنىڭ ئالقانچىلىك يېرىنى لايىشتىماقتا ئىدى...

شۇ چاغدىلا بىلىپ-بىلمەي مۇقەددەس داستىخانغا بىمەھەل قول ئۇزاتقان ئابلەت ئۇنىڭدىكى خاسىيەتلىك ناننى پەرىز-پەتھەسىزلا ئۈشتۈپ قويغان، پەقەت بىر دەملىك كونتۇرۇللىقىنى يوقۇتۇش تۈپەيلىلا ئۇلار يېڭى بىر جاننى دۇنياغا ئاپرىدە قىلىش بەدىلىگە گۈلئايىشەمنىڭ ئاشۇ قارا يىللارنىڭ بوران-چاپقۇنلىرىدا مۇدۈرۈپ يۈرۈپ، مىڭ جاپادا يېڭى زامانغا ئۆلىشىپ ئەمدىلا كۈننىڭ سېرىقىنى كۆرۈشكە مۇيەسسەر بولغان بىچارە دادىسىنىڭ جېنىغا زامىن بولغان ئىدى...

8

سەھەردىلا ئۇيقۇسى ئېچىلىپ كەتكەن، ئۆزىنىڭ قانداق بولۇپ كەننى ئىشخانىسىدىكى ئۆستەلنىڭ ئۈستىدە ئۇخلاپ قالغانلىقىدىن ھەيران بولۇپ تۇرۇشقا، تاملاردىكى رەسىم-سىخىملارغا، ئىشىك-دەرىزىلەرگە بىر قۇر زەن سالغان نۇردۇن ئۈستىگە يېپىلغان دادىسىنىڭ خۇرۇم چاپىنىنى ئېچىپ ئۈستەل ئۈستىدىن سىرلىپ پەسكە چۈشتى ۋە ئورۇندۇقتا ئولتۇرۇپ بېشىنى ئۈستەل ئۈستىگە قويۇپ سۇس خورەك تارتىپ ئۇخلاۋاتقان ئابلەتنى نوقۇشتۇرۇپ ئويغاتتى. ئابلەت تاشتەك ئېغىرلىشىپ كەتكەن بېشىنى ئۈستەل ئۈستىدىن كۆتۈرۈشى بىلەن تەڭ كۆڭلى سەل ئېلىشقاندەك بولۇپ قولاقلرى پاشا كىرىۋالغاندەك غوڭۇلدىدى. تۈنۈگۈن يىغىندىن كېيىن ئۆلپەتلىرىنىڭ ئۇنى تەبرىكلەش يۈزىدىن يېزا بازىرىدىكى پاتەم بوتكىنىڭ زەي پۇراپ

تۇرىدىغان ئايرىم خانىسىدە ئويۇشتۇرغان سورۇندا كىسلاتادەك ئاچچىق ھاراقنى تويغۇچە ئىچكىنى ئىسىدە، ئۇنىڭدىن باشقا «تەقدىرلىنىش» خۇشاللىقىدا يۇمۇلماي قالغان ئاغزىغا شۇ بىر كۈنگە تەۋە بىر نەرسە سالغىنى ئۇنىڭ ھېچ ئىسىدە يوق. شۇ سەۋەپتىن پۈتۈن بەدىنى قۇرۇغاندەك بولۇپ، ھوجۇدىنى چەكسىز چاڭقاقلىق قاپلىغان ئابلەت قوقاق بېسىپ زاغرا ناندەك يېرىلىپ، شەلۋەرلەپ كەتكەن لەۋلىرىنى يالدى. خۇددى ئۇچىغا نەم توپا قاپلانغان ئېغىر خالتا چىگىلىپ ئۆگزىدىن يەرگە سىرىلدۇرۇلغان ئارغامچىدەك ئابلەتنىڭ ئۈستەلدىن ئۆرە بولۇشىغا تىكلەنگەن ئۈچەي-باغرى بىردىنلا چىڭقىلىپ ھېلىلا ئۈزۈلۈپ كېتىدىغاندەك تولغۇنۇپ، دۈمبىسىگە چاپلىشىپ قالغان قورسىقىنى مۇجۇپ ئاغرىتىشقا باشلىدى. بۇنىڭغا تاماكا خۇمارى قوشۇلۇپ ئۇنى تېخىمۇ قىيىنغىلى تۇردى. ئۇ قىزىرىپ ئىشىشىغان كۆزلىرىنى ئۇۋلاپ تۇرۇپ ئىشخانىنىڭ بۇلۇڭ-پۇچقاقلرىغا، ئىشخانا ئوتتۇرىسىغا قۇرۇلغان مەشنىڭ ئالدى-كەينىگە زەن سالدى. بىردىنلا مەشنىڭ ئالدىغا دۆۋلەنگەن چالا كۆيگەن كۆمۈر كۈلىنىڭ ئارىسىدا قىيا كۆرۈنۈپ قالغان توم ئورالغان تاماكا قالدۇقىغا كۆزى چۈشۈپ مەشنىڭ ئالدىغا كېلىپ زوڭزىيىپ ئولتۇرۇپ تاماكا قالدۇقىنى كۈل ئارىسىدىن ئاۋايلاپ سۇغۇرۇۋالدى ۋە قولىغا ئادىنئالا ئېلىۋالغان چاقمىقىنى ئوت ئالدۇرۇپ ئاغزىدىن ئاران كۆرۈنۈپ تۇرغان تاماكا قالدۇقىنى چوغلىدى دە، ئۇنىڭ بىر بۇرجىكىنى باش بارمىقى بىلەن كۆرسەتكۈچ بارمىقىنىڭ ئارىسىغا چىڭ قىستۇرۇپ، تىرناقلىرى كۆيگەنگە قەدەر قوۋزىقىنى تۇلدۇرۇپ تۇلدۇرۇپ بىر قانچىنى سۈمۈرۈۋالدى. كەنىت ھويلىسىنىڭ ئوتتۇرىسىغا تىكلەنگەن ئېگىز سىتولىغا ئورۇنلاشتۇرۇلغان ئىككى جۈپ كانىدىن يەرلىك رادىئو ئۇزۇللىرى تارقاتقان تۈنۈگۈنكى يىغىننىڭ مەزمۇنلىرى قاتارىدا ئۆزىنىڭ نام-شەرىپى تىلغا ئېلىنىپ لىپىدە ئۆتۈپ كەتكەن ئاۋازلارنىڭ قوللىقىغا كىرىشى بىلەن تەڭ ئىچىگە كۈچەپ تارتىپ تېشىغا چىقىرىشنى ئۇنۇتقان كۈچلۈك تاماكا ئىسى ئۇنىڭ بوغۇزىغا كەپلىشىپ قېلىپ خۇددى كانىدىن بىرسى چىڭ سىتۇرۇلغاندەك ئۇنى بىر ھازا بوغۇنۇقتۇرۇپ قويدى. ئابلەت خارلىداپ ھۆتەلگىنىچە ئىشخانا سىرتىغا چىقتى. قويۇق تاماكا ئىسىغا تويۇنغان قاغا تۇخۇمى چوڭلىقىدىكى قاپقارا شىلمىشىق توپچە ئۇنىڭ توم لەۋلىرى ئارىسىدىن بېسىم بىلەن چىقىپ قار ئۈستىدە بىرنەچچە غېرىچچە دومۇلاپ غايىپ بولغاندىلا قېقىلىپ خارلىداشتىن توختاپ ئۆزىگە كەلگەن ئابلەت بۈگۈن دەم ئېلىش كۈنى بولغاچقا مەكتەپكە بارماي، نېرىراقتا قارنى پومزەك قىلىپ ئارىسىغا ئۇششاق تاياقچە قىستۇرۇپ چوكا مۇز قىلىپ يەۋاتقان نۇردۇننى چاقىردى. ئۇنى بۇ قېتىم چوقۇم ئۆيىدە ئېلىپ قېلىش نىيىتىدە مۇتۇسكىلىتنىڭ ئارقىسىغا مىندۈرۈپ، دەرۋازىسى ئالدىغا كېلىپ مۇتۇسكىلىتنى دىيەكلىدى ۋە نەمخۇش يەردىكى سىزىپ قويغاندەكلا ئېنىق چىققان ماشىنا چاقىنىڭ ئىزىغا زەن سالغاچ تېخىچە ئىچىدىن زەنجىرلەنگەن دەرۋازا تۈۋىگە كېلىپ دەرۋازا قانتىنى زەردە بىلەن قاقتى.

— كېم بۇ دەرۋازىنى ئۆلگۈدەك مۇشتىلىغان! — ئۆي ئىچىدىن ئاسىيەنىڭ چىرقىراق ئاۋازى

ئاڭلاندى . ئابلەت ئۇنىڭ ساپما كەشىنى شىپىرلاتقىنىچە دەرۋازا تۈۋىگە يېقىنلاپ كېلىۋاتقانلىقىنى سىزىپ تېخىمۇ ئەزۋەيلىدى .

— يەنە كېم بولسا بولاتتى ساڭا! مەن، بۇ ئۆيىنىڭ غوجىسى ئابلەت، ئاچە دەرۋازىنى!
— مانا، مانا! بىردەم ساقلىغانغا ئۆلەمدىكىنا، — دەرۋازا تۈۋىگە كىلىپ قالغان ئاسىيە چىڭقالدى ۋە «سەن تاز دېگۈچە مەن تاز دەۋالاي» دېگەندەك غۇدراپ تىللاشقا باشلىدى،
— ۋېيىيەي، نېمانداق سەت ۋارقىرايدىغاندۇ ما بېشىنى يەيدىغان ساراڭ ئادەمنىڭ قوۋرۇ-غىسىنى ئىگىپ! كېچىچە تېزەك پۇراپ يۈرۈپ كالىسى ئېلىشىپ قالدۇمۇ نېمە بۇ قەلەندەرنىڭ! يائاللا، قايسى بولغۇيتى بۇ ئەبگا قۇلۇپنىڭ ئاچقۇچى...

— يۇملاق بۇرغا شەكىللىك، ئاشۇ ئۇزۇنراقى شۇ! ئاخشام سالغاندا قاراڭغۇدا پەرىق قىلالمىغانمىدىڭ؟ قۇۋلىقنى قارا بۇ بۇزۇقنىڭ، — ئابلەت كېچىچە ئىچىگە قاپسىلىۋېلىپ، يۈرىكىنى ئېچىشتۇرۇۋاتقان زەھەرنى دەرۋازا قىلىچىدىن ئاسىيەگە چاچرىتىپ ۋارقىردى.
— ئەجەپ قىزىقچى جۇمۇ سىز، - نازلىنىشقا باشلىدى ئابلەتنىڭ بۇ گېپىدىن ئۇنىڭ ئاخشامقى ئىشلارنى تويۇپ قالغانلىقىنى سەزگەن ئاسىيە دەرۋازىنى ئېچىپلا تۈتۈندەك چېھرىگە شۇئان كۈلكە يۈگۈرتۈپ، قاراڭ، قاراڭ، تۇتۇلۇپ كەتكىنىڭىزنى، كېم كېلەتتى شۇ ساشاڭجاڭ كەپتىكەن سىزنى ئىزلەپ، ئاخشام سىز كەلمىگەندىن كىيىن كېتىپ قالدى، سىزدىن بەك ئەنسىردىم جۇمۇ، بۇ يامغۇردا نەلەردىمۇ يۈرگەنسىز جېنىم .

— مېنى كېلىپ قالارمىكىن دەپ ئەنسىرگەنسەن تايىنلىق! بۇياققا ئۆتە تولا گەپ يورغىلاتماي! — دەرۋازا قانتىنى قىيا ئېچىپ تۇرغان ئاسىيەنى دولىسىدىن ئىتتىرگەن ئابلەت شۇنداق دەپلا ئاسىيەدىن قورقۇپ ئارقىسىغا يوشۇرۇۋالغان نۇردۇننى يىتىلىگەن پېتى ھويلا ئىچىگە كىرىپ كەتتى .

— ئاللا قانداق قىلاي — نۇردۇننى كۆرۈپ ئاللا - كالا سېلىشقا باشلىدى ئاسىيە ئابلەتنىڭ كەينىدىن پالاقشىپ يۈگۈرۈپ، — ئەمدى ماۋۇ ھاراملىق يىتىم ئوغلاقنى يەنە نەدىن تېپىپ كىرگەندۇ جېنىمنى چىقىرىپ، ۋاي قانداق قىلارمەن...

— بۇ دېگەن مېنىڭ بالام! ئىسىڭدە بولسۇن بۇندىن كېيىن ئۇ مۇشۇ ئۆيدە مەن بىلەن بىللە تۇردۇ! — دېدى ئۆزىگە چىڭ چاپلىشىۋالغان نۇردۇننىڭ قولىدىن تۇتۇۋالغان ئابلەت.

— سەن بۇرۇنلا بالام يوق دېگەن — ئۇششۇقۇق قىلىشقا باشلىدى ئابلەتنىڭ پىشىدىن تۇتۇۋالغان ئاسىيە ئۇنى قۇيرۇقى دەسسەلگەن مۆشۈكتەك سەت چىرقىراپ يىغلاۋاتقان بوۋاقنىڭ ئۇنى چىققان ئۆي تەرەپكە تارتىپ، ماڭە ساڭا كۆرسىتىپ قوياي سېنىڭ بالاڭ ئاۋۇ ئۆيدە. سەن بىلى بوش كۆكتۈشنىڭ مەن كەلگەندىن كېيىن جېنىڭغا جان، تومۇرىڭغا قان كىرىپ ئاندىن بالاڭ بولدى، كىرىپ زەن سېلىپ تۈزۈك بىر كۆرۈۋال!

— كىمىنىڭ بالىسى ئۇ ھاراملىق ئېگىسى بىلىدۇ! پەقەت نۇردۇننىڭ مۇشۇ ئۆيدە مەن بىلەن تۇرشىغا قوشۇلساڭلا بۇنى ھازىرچە سۈرۈشتۈرمەيمەن، بۇنىڭغا كۆنمىسەڭ بۇ ئۆيدىن ھازىرلا يوقال! — ۋارقىراپ ئاسىيەگە تەھدىد سالىدى ئابلەت .

— بۇ زادى كىمىنىڭ بالىسى ئىكەن، ھازىرلا ماڭا تېپىپ بەر! — ئابلەتنىڭ ياقىسىدىن چىڭ قاماللاپ تۇتۇۋالغان ئاسىيە زۇۋاننى قويۇپ بىرىپ جان-جەھلى بىلەن چاڭىلداشقا باشلىدى، بىر بالا بىلەن ئۆيدىن چىقىپ كىتىدىغانغا خانئاچاڭنى ھېلىقى پاسكىناڭدەك ئەخمەق كۆرۈپ قالغان ئوخشىماسەن؟ ساڭا دەپ قوياي ئابلەت، چىقىپ كېتىشىگە تېگىشلىك بولسىمۇچۇ يېتىم ئوغلاق ئىككىڭ چىقىپ كىتىشىسەن بۇ ئۆيدىن!

— ھېلى جۇما ماۋۇ قانجۇقنى ...

— ئۈرە قېنى، ئۇرمامسەن؟ سايەمدە تىرىلىپ قېلىپ تېخى نوچىلىقنى قارا ماۋۇ غالىچىنىڭ...
— ئۇرماي قانچىلىك نېمىدىڭ، مانا ئەمسە ...

ئابلەتنىڭ «چاڭ» قىلىپ بىر تەستەك سېلىشى بىلەن ئاللا-ۋايجانلىغان ئاسىيە يۈگۈرگەن يېتى ئۆيگە كىرىپ كەتتى. ئاچچىقىدا يېرىلغۇدەك بولۇپ، ھويلىنىڭ ئوتتۇرسىدا داڭ قېتىپ تۇرۇپ قالغان ئابلەت تىترەۋاتقان قوللىرىنى يانچۇقلىرىغا نەچچە قېتىمدىن تىقىپ، يوق تاماكنى ئىزلىگىنى تۇردى. شۇ ئەسنادا ئاخشام تىترەك ھالىتىگە ئېلىپ قويغان يانفونى ئىشتان يانچۇقىدا قاپسىلىپ قالغان ھەرىدەك يوتىسىنى يېقىمسىز مېتىلدىتىپ، سەت غوڭۇلداشقا باشلىدى.

— ۋەي، شاڭجاڭ سالامەت تۇردىلمۇ؟ ئۇرۇقلۇقنىڭ پۇلىنى ...

— قۇرۇق گېپىڭنى قوي! نەچچە قېتىم دېدىم خوتۇن دېگەنگە ئىللىقراق مۇئامىلە قىل دەپ، گۈلئايىشەممۇ قوپاللىقىڭدىن كەتتى، ھە... ي، يەنە سەن ئەبگا شۇنداق قىلىپ ئاسىيەدىنمۇ...

— نېمە بولسام مەيلى، ئۇنىڭ بىلەن ئاجرىشايلىمىكىن، سىلىنىڭچە...

— خام خىيال قىلما! كۆرگەنسەن ئۇنىڭ ئارىلىشىدىغان ئادەملىرىنى، ئاجراشساڭ خوتۇنسىز قالساڭغۇ مەيلى، بىراق ئۆلۈكىڭنىڭ كوچىدا قېلىشىنى خالىمايدىغانسەن؟ شۇڭا كالاڭنى سىلكۈتىپ ئىش قىل!

— ماقۇل ساشاڭجاڭ، ماقۇل، مەن دېققەت قىلاي...

مەقسىدى ئەمەلگە ئاشمىغان ئابلەت شۇ كۈندىن بىرى بىچارە نۇردۇننى يەنە يېنىدا ئېلىپ قالمايلا قالماستىن ئۇنىڭ دەرۋزا ئالدىدا قايتا پەيدا بولۇپ قېلىشىدىن ئەنسىرەپلا يۈرۈپتىغان ھالەتكە چۈشۈپ قالدى. ئاسىيەمۇ ئابلەت رايدىن، سىزقىدىن چىقىپلا كەتسە ساشاڭجاڭغا تېلىفون قىلىپ دات ئېيتتى. «مېنىڭ ئىسمىمنى چىقارساڭلا قورۇققىنىدىن ئۇنىڭ ئۈستىخانلىرى ئۈگە-ئۈگىلىرىدىن ئاجراپ بوشىشىپ كىتىدۇ» دېگەن ساشاڭجاڭمۇ «بېرىنى خوتۇن قىلىپ تۇت، ئېسىڭدە بولسۇن قول تەككۈزۈپلا قويساڭ خوتۇنسىز قالغانىڭ ئۈستىگە ئەمەل-تاجەڭدىنمۇ،

جېنىڭدىنمۇ قۇرۇق قالسەن!» دەپ پەرمان چۈشۈرۈپ، ئەكسچە ساۋۋۇتنىڭ ئۈگە-ئۈگىلىرىنى بوشتىۋەتتى.

مانا مۇشۇ كۈنلەردە كۆيۈمچان ئايالىدىن، قۇلۇم-قوشنىللىرىدىن، يۇرت-مەھەللىدىكىلەرنىڭ قوللىشىدىن تەلتۆكۈس ئايرىلغان، ھازىر ھېچ بىر چىقىش يولى قالمىغان ئابلەتنىڭ سېكىرتارلىقتىن ھامان بىر كۈنى چۈشۈپ كېتىدىغانلىقى ئېسىگە كەلسىلا كاللىسىنى قورقۇنۇپ قاپلاپ، ھوجۇدىنى تىترەك بېسىپ، ئۆز-ئۆزىگە خىتاپ قىلىپ بەزىدە ئاۋازى تېشىغا تېپىپ كېتەتتى. مانا مۇشۇنداق ئۆزى ياسىۋالغان قاراڭغۇ ھەم تارىل يول ئۇنى ھازىر پەسكەشلىك بىلەن ھايۋان كەبى ياشاشقا مەجبۇر قىلماقتا. ئىلگىرى قوشنىسى ئەمەتنىڭ ئايالىنىڭ بىرى بىلەن ئىش-پەش تارتىشىپ قالغانلىقى توغرىسىدىكى تۇخۇمدىن تۈك ئۈندۈردىغانلارنىڭ قۇرۇق پارىڭغا ھەمدەم بولۇپ: «بىزنىڭ بۇ مەھەللە بۇزۇقلارنى سىغدۇرالمىدۇ، ئۆزۈڭنى ئەر چاغلىساڭ ئۇنىڭ خېتىنى بەر! ئەگەر مەن سېنىڭ ئورنىڭدا بولسام ئۇنى مىڭ مەرتىۋە ئۈچ تالاق قىلغان، ھەتتا ئەزەلدىن غورۇرۇمنى قوغداش بەدىلىگە گېلىدىن سىقىپلا ئۆلتۈرۈۋەتكەن بولاتتىم» دەپ چار سېلىپ ئەمەتنى تا ھازىرغىچە خوتۇنسىز قويغان شۇنچە ۋىجدانلىق ئابلەت مانا ھازىر ئاسىيەنىڭ ئۆلپەتلىرى كەلسە تاماق ئىتىپ، ئۇلارنى ئايالى بىلەن قانغۇدەك تانسا ئوينۇتۇپ رازى قىلىپ ئۈزىتىۋاتىدۇ، ھەتتا كەچ قالغان كۈنلىرى ئۆي ئىچىدىكى خۇشال كۈلكە-چاقچاقلارنىڭ بۇزۇلۇپ كەتمەسلىكى ئۈچۈن دەرۋازا ئالدىدىن رايىشلىق بىلەن ئارقىغا يېنىۋاتىدۇ. گۈلئايىشەمنى يوقلاڭ ئىشلارغا پۇڭشىتىپ مۇشتىلىغان بازغاندەك قوللار مانا مۇشۇنداق ھالقىلىق پەيتتە ئاسىيەنى تاك قىلىپ چىكىشكىمۇ ماغدۇرى يەتمەيلا قالماستىن بەلكى ئۆز پۇشتىنىڭ بىر پەسەندى خوتۇننىڭ قولىدا خورلىنىۋاتقانلىقى كۆز ئالدىدا سادىر بۇلۇۋاتسىمۇ قوغداشقا قۇدرىتى يەتمەيۋاتىدۇ، ئاشۇ كۈشتۈڭگۈر قوللار ھازىر پەقەت ئەلەملىك يىغلاپ پۇتلىرىغا چىڭ ئېسىلىۋالغان بىچارە نۇردۇننى ھايۋانلارچە ئىتتىرىشتىلا شۇنداق جانلىق. ئۆز دادىسىدىن كۆرۈۋاتقان كۈنى شۇ بولۇۋاتقان، باققىلى بەرگەن ئۆيىدىمۇ تازا ياخشى كۆيۈنۈشكە ئېرىشەلمىگەن نۇردۇن ئىككى ئۆيىنىڭ ئارقىدا مېڭىپ يۈرۈپ كۈننى كەچ قىلىۋاتىدۇ. بۇ جەرياندا كۆپ قېتىم ئاسىيەنىڭ تىل-دەشناملىرىغا ئۇچرىدى.

ئابلەتنىڭ «سېنىڭ ئاناڭنى ئاشۇ قېرى كەتكۈزۈۋەتتى» دېگەن گېپى قۇلاق تۈۋىدىن نېرى كەتمىگەن نۇردۇن سەمتاخۇنغا يېقىن يۇلمايدىغان، ئۇنى كۆرسىلا قاچىدىغان بولۇۋالدى. شۇنىڭ بىلەن كۈندە دېگۈدەك ئىزدەپ يۈرۈپ ھالىدىن خەۋەر ئالدىغان سەمتاخۇنمۇ مانا ئەمدى ئۇنى كۆپ ئۇچۇرۇۋالدى. ئانا مېھرىدىن ئايرىلىش ئازابىغا قۇشۇلغان سەرگەر-دانچىلىق، تىل-دەشنام دەستىدىن ئەمدىلا يەتتە ياشقا كىرگەن بىچارە نۇردۇن باشقىلار گەپ سورىسىمۇ گەپ قىلمايدىغان، ياندۇرۇپ يەنە سورسا «پاڭشىدە» يىغلاپ كېتىدىغان، كېيىنچە ھەتتا سەمتاخۇن نەرسىنىمۇ ئالمايدىغان بولۇۋالدى. سەمتاخۇن مۇشۇ سەۋەپتىن ئابلەت بىلەن زۇكۇنلۇشۇپ دىل

ئازارمۇ تارىتى، ھەتتا ئابلەت «نۇردۇنغا قالايمىقان نەرسىلەرنى بېرىپ مۇ-شۇنداق جىمغۇر قىلىپ قويدۇڭ» دېگەن بەتنامىنى ئۇنىڭغا ئارتىپ ئۆلگۈردى. نۇردۇندىن ئەنسىرەپ مەھەلسىگە كۆپ قېتىم كەلگەن سەمتاخۇننى بايقاپ قالغان ئابلەت «سەمتاخۇن مېنى پايلاپ يۈرۈۋىدۇ» دەپ گۇمان قىلىپ، ئىتتىنى دەۋرۋازىسىنىڭ ئالدىدىنلا باغلاپ قويدىغان بولۇۋالدى. مانا ھازىر سەمتاخۇنمۇ نۇردۇننىڭ ھالىدىن خەۋەر ئېلىشقا ئامالسىز قالدى، پەقەت نامىزىدىلا ئۇنىڭ تىنىچ-ئامانلىقى ئۈچۈن دۇئا قىلالايدىغان ھالغا چۈشۈپ قالغان ئىدى.

9

يېڭى يىل ئۆرۈلۈشى بىلەن تۇمان ئارلاش تۇتۇلغان ھاۋادىن قوياش ھالقىپ چىقالمايلا كەچ بولۇۋاتقان مۇشۇ بىر نەچچە كۈندىن بىرى توختىماي ياققان قۇمدەك ئۇششاق قار شىۋېرغان پەيدا قىلىپ يەر-جاھاننى مۇزلاتتى. پۈتۈن تەبىئەت ئاق لىباستىن تون كەيدى. ئۇدا ياققان قېلىن قار مۇز تۇتقان ئېرىقلارنى يول بىلەن تەڭ قىلىپ تۈزلىۋەتكەن، يېزىنچە سۈيىگە قانمىغان قېرىملاردىكى يىگىلەپ چوقاتماق بولۇپ قالغان دەرەخلەرمۇ خۇددى ئاق يېپىنچىغا ئورالغان بىتاپ بوۋايدەك شىۋېرغاندا دېرىلداپ تىترەيتتى. چاي ۋاقتىدىن ھازىرغىچە ئابلەتنىڭ دەۋرۋازىسى ئالدىدا توختۇتۇپ قويۇلغان ساشاڭجاڭنىڭ ماشىنىسىمۇ بىنەملىكتىكى پوستەكلەپ كەتكەن دۆڭدەك ئاقۋالداق بولۇپ كەتكەن ئىدى. ھەممە كىشىلەر ئىشىك-دېرىزىللىرىنى تاقاپ ئۆيگە بۈكۈنۈپ يېتىۋالغان بولۇپ سىرتتا نە ئادەم، نە جان-جانۋارلارنىڭ ئىز-تۈشىدىن ئەسەر يوق. پەقەت ئابلەتنىڭ ھويلا تېمىغا يانداپ سېلىنغان مۇشۇ ئۆيىدىلا ھاياتلىق قاينىغان. ئۆيىنىڭ ئۆگزىسىگە ئاسىيەنىڭ ئارزۇسى بويىچە ئابلەت تېخى يېقىندىلا ئورناتقان ياڭراتقۇدىن ئاۋازى بولۇشىغا ئېچىۋىتىلگەن سىن قويغۇ ئاپىراتى چېتىلغان تېلېۋىزوردىن چىققۇناتقان «ئىككى توشقان تۇتسىڭىز، بىرنى ماڭا بەرسىڭىز...» دەپ باشلانغان مۇڭ تۆكۈلۈپ تۇردىغان ئاتۇش خەلق ناخشىسى چۇڭقۇر سۈكۈنات قوينىغا چۈمگەن بۇ مەھەللە ئەتراپىدا شىۋېرغان بىلەن بەسلىشىپ ئۇچۇپ يۈرمەكتە ئىدى.

مەكتەپتىن قايتقاندىن كېيىن قەيەرگە بېرىشنى بىلەلمەي يولدا قايىمۇقۇپ يۈرگەن نۇردۇن سومكىسىنى يۈدۈپ باسمىچە خەت تولدۇرۇلغان، تۆۋەن تەرىپىگە مەكتەپنىڭ تامغىسى بېسىلغان، مۇئەللىمنىڭ ئىمزاسى قويۇلغان بىر ۋاراقچىنى كۆتۈرگىنىچە قاش قارايدىغان چاغدا ئابلەتنىڭ دەۋرۋازىسى ئالدىدا پەيدا بولدى. ئۇنىڭ قولىدىكى بىر بۇرجىكىدىن چىڭ تۇتۇۋالغان ۋاراقچە بولسا مۇئەللىمى «مەينەت قىلىۋەتمەي، قاتلاپ يىرتىۋەتمەي ئۆيگە ئېلىپ بېرىپ مەزمۇنىنى ئاتا-ئاناڭلارغا ئوقۇپ بېرىپ، ئۇلارغا ئىمزا قويۇدۇرۇپ ئەتە چوقۇم ئېلىپ كېلىڭلا» دەپ جىكلەپ،

مەكتەپتىن قايتىدىغان چاغدا قولغا شۇنداق تۇتقۇزۇپ قويغان مەكتەپنىڭ «قىشلىق تەتىل مەزگىللىك ئوقۇتقۇچى-ئوقۇغۇچىلار ۋە ئاتا-ئانىلار بىلەن تۈزگەن مۇقۇملۇق-بىخەتەرلىك مەسئۇلىيەتنامىسى» ئىدى. نەچچە كۈندىن بېرى ساۋاقداشلىرىنىڭ ئۆيىدە قونۇپ يۈرگەن نۇردۇن ھېچ بولمىغاندا دادىسىغا مۇشۇ مەسئۇلىيەتنامىگە ئىمزا قويدۇرۇۋېلىپ بولسىمۇ قايتىپ كېتىشىنى نىيەت قىلىپ ئاران دېگەندە بۇ ئۆيىنىڭ ئالدىغا كېلىپ زور غەيرەت بىلەن دەرۋازا قانىتىنى بىر نەچچە قېتىم قاقتى. دەرۋازا تۈۋىدە بىر ھازا كۈتۈپ تۇرغان بولسىمۇ يەنىلا ھېچقانداق نەتىجىگە ئېرىشەلمىگەن نۇردۇن ھېلىغىچە چىقىپ قالار دېگەن نىيەتتە ساشاڭجاڭ نىڭ يول بۇيىدا توختۇتۇپ قويۇلغان ماشىنىسىنىڭ ئەتراپىدا ئويىناپ يۈرۈپ كەچ بولۇپ كەتكەنلىكىنى تۇيمايلا قالدى. ئۇلارنىڭ بىرەرسى بولسىمۇ ھېچ بىر دەرۋازا سىرتىغا چىقىدىغاندەك ئەمەس. بىر يېرى تېشىلىپ كەتكەندەك بىر نەچچە كۈندىن بېرى توختىماي مۇزدەك قار تۆكۈۋاتقان كۆكۈش ئاسمانغا تۈن قاپقارا پەردىسىنى يېيىشى بىلەن تەڭ نۇردۇننىڭ كىچىكىگە ھوجۇدىنى ۋەھىمە قاپلاشقا باشلىدى. ئۆزىنى خۇددى دۈم كۆمۈتۈرۈلگەن قاپقارا قازاننىڭ ئاستىدا قالغاندەك تۇيغۇدا بولۇۋاتقان نۇردۇننىڭ كاللىسىنى قورقۇنۇپ باشتى، ۋارقىنى مەھكەم تۇتۇۋالغان يۇمران قوللىرى، كىرلىشىپ كەتكەن ئىشتىنى ئىچىدىكى گۆشسىز پاقالچاقلىرى بىردىنلا لاغىلداپ تىترەپ كەتتى. قورقۇنۇپ تۈپەيلى ئەركىن نەپەس ئېلىشقىمۇ جۈرئەت قىلالمايۋاتقان نۇردۇن تىز-تىز قەدەم ئېلىپ دەرۋازا تۈۋىگە كېلىپ قىسلىچىدىن ھويلا ئىچىگە زەن سالدى. ئارقا تەرىپىگە دەرىزە قويۇلغان ھېلىقى ئۆيىنىڭ ئىشىك بېشىدىكى كۈنكەرسىدىن قىزغۇچ چىراق يۇرۇقى چىقىپ تۇراتتى. ھېلىدىن بېرى جاھاننى بىر ئالغان ئۆگزىدىكى ياڭراتقۇ ئالا بۇرۇن ئۈزۈۋېتىلگەن بۇلۇپ دۈملەنگەن ئۆي ئىچىدىن گارمون بىلەن ئورۇنلانغان مۇڭلۇق مۇزىكا ئاۋازى سۇس ئاڭلىنىپ تۇراتتى. شۇنىڭ بىلەن سوغۇق شامالنىڭ بىردىنلا ھەدەپ قوتانىنىڭ ئۆگزىسىدىكى قۇرۇپ قالغان بىر تال قوناق شېخىنى ئۇچۇرۇپ «شاراق» قىلىپ يەرگە چۈشۈرۈشى بىلەن تەڭ قاتتىق قورقۇپ كەتكەن نۇردۇن «ۋايىجان، دادا، دادا» دەپ يىغا ئارلاش تىترەك ئاۋازى بىلەن ئەنسىز ۋارقىراپ كەتتى. ھويلا ئىچىدىن ئوخشاشلا يەنە سادا يوق. بىچارە نۇردۇن ھويلا تېمىنى تۇتۇپ تىمىسىقلاپ مېڭىپ، يان تەرەپكە ئۆتۈپ چىراق يورۇقى چىقىپ تۇرغان دەرىزە تۈۋىگە كېلىپ توختاپ، ئۆي تېمىنىڭ ئوتتۇرىسىغا ئورنىتىلغان پەردىسى قىيا ئېچىلغان دەرىزىنىڭ ئەينىكىدىن ئۆي ئىچىگە زەن سالدى ۋە دادىسىنى چاقىرماقچى بولۇپ بىردىنلا توختاپ قالدى. چۈنكى ئۆي ئىچىدە ئارام ئېلىش مۇددىتى توشۇپ تەشكىلنىڭ سۈيلىشى بىلەن مۇشۇ مەۋسۈم ئامالسىز خىزمەتكە قاتنىشىپ يەنە ئارام ئېلىش ئىشىنى ھەل قىلىش ئۈچۈن بۈگۈن ئالاھىدە داستىخان سالغان نۇردۇننىڭ سىنىپ مۇدىرى تۇرسۇن، مەكتەپ مۇدىرى، نۇردۇن ياخشى كۆرىدىغان ئانىسى دىمەتلىك تىل-ئەدەبىيات ئوقۇتقۇچىسى ۋە يېڭىلا خىزمەتكە قاتناشقان چىرايلىق مۇزىكا ئوقۇتقۇچىسى بار ئىدى. ئاسىيە

مەكتەپ مۇدىرىنىڭ گۆشلۈك يەلكىسىگە بېشىنى قويۇۋالغان بولۇپ پۇتلىرىنى يەڭگىل يۆتكەپ، تار ھەم قىسقا يوپكىسى ئىچىگە ئاران پاتقان ساغرىسىنى رىتىملىق چايقاپ سۇيغا سېلىنغان گېلەم ئۈستىدە چۆگىلمەكتە. ئىنچىكە بىلىگە ساشاڭجاڭنىڭ گەزىدەك قولى چىڭ چاپلانغان، ھەر مىشلىدىغاندا بىر قېتىم ئۈستىگە كۆتۈرۈلۈپ چۈشۈۋاتقان قورۇنغان نازۇك گەۋدىسىنى ئارقىغا قاقچۇرغان، ئوڭ قولىنىڭ سۈتتەك بارماقلىرى ساشاڭجاڭنىڭ پاقا دۈمبىسىدەك تۈرۈم-تۈرۈم ئالغانلىرىنىڭ قېتىغا چۆكۈپ كەتكەن، تۈگىنىڭ لوكسىدەك گۆشلۈك مۈرىلىرىگە سۇس تىگىپ تۇرۇۋاتقان يەنە بىر قولىنىڭ نازۇك بارماقلىرى خۇددى توك تەپكەندەك كىرىلداپ، ھېلىلا ئۈزۈلۈپ يەرگە چۈشۈپ كېتىدىغاندەك تىترىگەن ھالدا مىڭ پاتمان نۇمۇس-ئاھانەتنىڭ بېسىمدا ھالسىزلانغان جانىسىز پۇتلىرىنى ئامالسىز يۆتكەۋاتقان نۇردۇننىڭ تىل-ئەدەبىيات ئوقۇتقۇچىسى بېشىنى يان تەرەپكە بۇرۇۋالغان بولۇپ، بىچارىلىك ئەكس ئەتكەن كۆز چاناقلىرىدىن مارجاندەك ياش تۆكۈلمەكتە. تۈتە ياقىلىق كۆك تاشپاختا چاپان كىيۋالغان، ئاق رەڭلىك شارپا بىلەن چىڭ ئورالغان پىشانىسىنى پادىچى ئىشتان كەيگەن تىزغا تىرەپ، سۇپىنىڭ لىۋىدىلا ئولتۇرۇۋالغان مۇزىكا ئوقۇتقۇچىسى بولسا ئارقىغا قويۇۋىتىلگەن قاپقارا چاچلىرى چېچىلىپ ياتقان مۈرىلىرىنى بىلنەر-بىلنەس مىدىرلىتىپ ئۈنسىز يىغلىماقتا ئىدى.

— ئۇلار نېمىشقا بۇنداق يىغلايدىغاندۇ ؟

ئۇلارنىڭ بۇ قىلىقلىرىنى ھېچ بىر ئاڭقىرالماي ھەيران بولغان نۇردۇن دېرىزە تۈۋىگە تېخىمۇ يېقىنلىشىپ كىچىككىنە قوللىرىدا دېرىزە ئەينىكى بىلەن كۆزىنىڭ قۇيرۇقى ئارىسىدىكى بوشلۇقنى توسۇپ ئۆيىنىڭ بۇلۇڭ-پۇچقاقلرىغىچە زەن سالىدى. ئۇ بىردىنلا جاۋغىدىن سارغۇچ شىلمىش سۇيۇقلىق ساقىغان، ئېغىدىن تارتىپ تىزىغىچە ھۆل بولۇپ كەتكەن ساغۇچ چىپەرقۇت شىمىنىڭ ئالدى بولسا تىلىنى چىقىرۋالغان ئىتنىڭ ئاغزىدەك ئېچىلىپ قالغان ھالەتتە پۇتلىرىنى سۇپىدىن ساڭگىلىتىپ، ئىككى قولىنى تاشلاپ مۇردىدەك ياتقان ئابلەتنى كۆرۈپ قاتتىق چۈچۈپ كەتتى.

— ھېلى مەكتەپتە مۇئەللىم دادامنىڭ تىلفون نۇمۇرىنى سوراپ، ئۇنىڭ بىلەن سۆزلەشكەندە «يوقلا بولۇپ كەتتىڭلا، بارمۇ سىلى يا ئۆلدىڭلىمۇ» دېگەندەك قىلغان. دادام، ئۇ... ئۇ ئۆلۈپ كەتكەنمىدۇ يا؟ ئۇ راستىنلا ئۆلۈپ كەتكەن بولسا... ياق، ياق، ئۇ ئۆلۈپ كەتسە مەن بۇ توختامنامىگە كىمگە ئىمزا قويدۇرمەن؟ بەلكىم ئۇخلاپ قالغاندۇ، ئەمما ئۇنىڭ بۇ تۇرقى...

مۇشۇلارنى خىيال قىلىپ كۆڭلى يېرىم بولغان نۇردۇننىڭ مۇزدەك دېرىزە ئەينىكىگە چاپلانغان قاپقارا قوي كۆزلىرىگە لۆمىدە ياش تولدى. يىغلاۋاتقانلار، سۇيا ئۈستىدە گىرە سېلىشىپ ئايلىنىۋاتقانلار بىردىنلا چۆۋۈلۈپ، تۆر تەرەپكە سېلىنغان كۆرپە ئۈستىدە رەتلىك ئولتۇرۇشى بىلەن ئۇلارنىڭ ئالدىغا داستىخان تارتىپ بولۇپ، قىزارغان مەشنىڭ تۈۋىگە كەلگەن ئاسىيە مەشكە ئېسىلغان قازاننىڭ تۇۋىقىنى ئاچتى ۋە ئۆگزە بويى ھور كۆتۈرۈلۈۋاتقان قازاندىن پوروقلاپ

قايىناۋاتقان گۆشنى نۇردۇننىڭ مۇئەللىمى قازاننىڭ لىۋىگە تەرەپ تۇرغان لېگەنگە ئالدى. بولۇق ھور تۇمانلىرى ئىچىدىن خىرە-شىرە كۆرۈنگەن نۇردۇننىڭ مۇئەللىمى لېگەنگە ئېلىنغان بىر دۆۋە گۆشنى كۆتۈرۈپ كېلىپ دېرىزە تەكچىسىگە قويدى ۋە ئازراق تۈزلۈۋەتكەندىن كېيىن ئارقىغا قاراپ بىر نېمىلەرنى دېيىشى بىلەن تەڭ ئاسىيە تۈردە تەرىتىگە چىلىشىپ ياتقان ئابلەتنىڭ تۈۋىدە پەيدا بولدى. ئىككى قولىنى بېقىنغا تېرەپ، ئىنچىكە پاقاقلارنى سىركولەدەك كېرىپ تۇرغان ئاسىيە ئۇچلۇق پاشىنىسى ئۇنىڭ قۇسقىغا چىلىشىپ قالغان ئېڭىكىگە تەرەپ تۈرتىشىگە ياتقان يېرىدىن يېرىم ئۆرە بولغان ئابلەت قوللىرىنى سىلكىپ، غىڭشىغىنچە يەنە ئىزىدا ماققىدە يېتىۋالدى. نېمىلا بولسۇن ئابلەتنىڭ مىدىرلىغانلىقىنى كۆرگەن نۇردۇننىڭ ياش يۇقى كۆزلىرىدە خۇشاللىق ئالامىتى ئەكس ئەتتى ۋە شۇئان يۇلتۇزدەك بىر جۈپ زىناق پەيدا بولغان، قاتتىق سو-غۇقتا شەلپەردەك قىزىرىپ كەتكەن مەڭزىنى مۇزلۇق ئەينەككە تېخىمۇ چىڭ چاپلاپ، ئابلەتنىڭ خىرە ئېچىلغان كۆزلىرىگە، ھەر مىدىرلىغاندا شۆلگەي تامچىپ تۇرغان لەۋلىرىگە زەن سالىدى.

— دادام ئۆلمەپتۇ، مېنىڭ دادام راستىنلا ئۆلمەپتۇ... — نۇردۇن نەشتەردەك ئۇرۇلۇۋاتقان قاتتىق سوغۇقتا تىترەۋاتقان يۇمران لەۋلىرىنى مىدىرلىتىپ ئۆز-ئۆزىگە شۆبىرىلدى.

ئابلەتنى تىپىپ بېقىپمۇ، كاپاتلىرىغا ئۇرۇپ بېقىپمۇ ئەيىشقا ئەكلەلمىگەن ئاسىيە شويۇرنىڭ ياردىمىدە ئۇنى ياتقان ئورنىدىن تەستە ئۆرە قىلىپ بۇ ئۆيدىن ئېلىپ چىقىپ كەتتى. شۇ ئارىدا نۇردۇننىڭ مۇئەللىمى گۆش قويۇلغان دېرىزە تەكچىسىنىڭ تۈۋىدە يەنە پەيدا بولدى ۋە لېگەنگە بېسىلغان بىر دۆۋە گۆشنى مالتىلاشقا باشلىدى. ئۇ ئىككى يېنىغا، دېرىزە تەكچىسىگە بىر قۇر كۆز يۈگۈرۈتكەندىن كېيىن بىردىنلا گۆش دۆۋىسى ئىچىدىن چوڭراق پارچىلانغان بىر يارتا يوتا گۆشنى ئېلىپ، قولىنى دېرىزە ئەينىكى تەرەپكە قارىتىپ سوزدى. مۇئەللىمنىڭ بۇ ھەرىكىتىگە بىر خىل تەمە بىلەن زەن سېلىۋاتقان ئاچ قورساق نۇردۇن ئىچ-ئىچىگە ئۆتۈشۈپ كېتىۋاتقان نەشتەردەك سوغۇقتا بارا-بارا بوشۇشۇپ ھالسىزلىشتىن تۈگۈلگەن كىچىككىنە گەۋدىسىنى دەررۇ رۇسلاپ، توڭلاپ تىترەۋاتقان قولىنى ئۇزاتتى. «تاك» قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ ئالدىدا دېرىزە ئەينىكى بارلىقى ئىسىگە كەلگەن نۇردۇننىڭ زور ئۈمىد بىلەن تەڭلەنگەن بىچارە قوللىرى كەينىگە قايتىپ، ئامالسىز يەنە ئەسلىدىكى جايىنى تاپتى، ئەمما مۇئەللىمى تاكى گۆشنى دېرىزە تەكچىسىنىڭ بۇلۇڭىغا جايلاشتۇرۇپ ئۈستىگە گېزىت پارچىسىنى يېپىپ قويغانغا قەدەر ئەينەك ئىچىدىن تېخىچە سۇغۇرۇلۇپ چىقالمايۋاتقان، ئەڭ ئاخىرقى ئۈمىد ئۈچۈن پىلىلداپ ئاران قالغان كۆزلىرى بولسا مۇئەللىمى يۇشۇرۇۋاتقان گۆشنى باشقىلاردىن دالدا قىلىش ئۈچۈن دېرىزە پەردىسىنى «شار» قىلىپ يېپىشى بىلەن تەڭ لاپىدە ئۆچتى

ۋاي نېمە ئىش بۇ، ئاھ خۇدا! پاختىنىڭ ئىچىدە چوغ ساقلىيالايدىغان خۇدا! قۇدرىتىڭ شۇنچە ئۇلۇغ، كېرەملىرىڭ شۇنچە كەڭ، شۇنچە مەھربان تۇرۇپ سۈتتەك پاك، بوۋاقتەك گۈناھسىز بىر نارەسىدىنى ساقلاپ قالالماپسەن ئەمەسمۇ! ۋاي بالام، بىچارە بالام، مەن ساڭا ياخشى قارىيالىمدىم بالام! رازى بول بالام!!!

سەللە بىلەن قار ئۈستىدە يۈكۈنۈپ ئولتۇرۇپ، ئۆزىنى كاپاتلاپ، يۈزلىرىنى قاماللاپ، ھۆڭرەپ نالە قىلىپ يىغلاۋاتقان كېشى دەل بامدات نامىزىدىن يانغان سەمتاخۇن ئىدى. نەشتەردەك سوغۇق ئادەمنىڭ جان چېنىغا ئۆتۈپ كېتىۋاتقان قابائەتلىك تاڭدا سەمتاخۇن ئادىتى بويىچە ئابلەتنىڭ ھېلىقى ئۆينىڭ دېرىزە تۈۋىگە بىر قاراپلا قېلىن قارغا كۆمۈلۈپ بېشىنى ساڭگىلىتىپ، بوغچىسىنى قۇچاقلاپ تۈگۈلۈپ ئولتۇرغان نۇردۇننى كۆرۈپ چۈچۈپ كەتتى. سەمتاخۇن يۈگۈرۈپ بېرىپ ئۇنىڭ قولىنى تارتتى، ھەممە ئەزاسى تەڭ تەۋرەندى. دېمەك، ئەمدىلا ئۆمىلەشتىن ئۆرە بولۇپ، تېخى بوغچىسىنىڭ ئىزمىسىنىمۇ جايلاشتۇرۇپ ئىتەلمەيدىغان نۇردۇن لەۋلىرى كۆكەرگەن، گۈللىشىنى سېغىنىپ ئوچۇق قالغان ئىككى كۆزىدىن تامغان ياش مۇز بولۇپ قاتقان ھالدا ھېلىقى «مۇقۇملۇق-بىخەتەرلىك مەسئۇلىيەتنامىسى» نى سىقىمىدىغىنچە، رەھىمسىز بۇ ئالەمنىڭ بارلىق ئازاپلىرىدىن بىراقلا قۇتۇلغان ئىدى...

سەمتاخۇننىڭ ئۇن سېلىپ يىغلىشى بىلەن مەسچىتتىن يانغانلار، مەھەللىدىكىلەر تەرەپ-تەرەپتىن يۈگۈرۈشۈپ كېلىپ، مۇزلاپ كەتكەن نۇردۇننى كۆتۈرۈشۈپ دەرۋازا ئالدىغا ئېلىپ كەلدى. سەمتاخۇن مەسچىتكە ئالدىراپ، ئىچ كۆيىنەكنىڭ ئۈستىگىلا چىڭ بەلباغلاپ كېيىۋالغان دادىسى رەھمەتلىكتىن قالغان قوي تىرىسىدە تىكىلگەن جۇۋىسىنى سېلىپ نۇردۇننىڭ ئۈستىگە ياپتى. ئىتنىڭ زەنجىرىنى ھېلىلا ئۈزۈۋېتىدىغاندەك جامائەتكە خىرىس قىلىپ ۋاڭشىپ بىر ھازا قاۋىشىدىن ئۇيقۇسىنى ئاچقان ئابلەت دەرۋازىدىن چىقىپلا ئەھۋالنى كۆرۈپ، نېمە قىلارنى بىلمەي داڭ قېتىپ تۇرۇپ قالدى. دەر-غەزەپكە كەلگەن سەمتاخۇن «سەن ھايۋاننى ...» دېگىنىچە ئابلەتنىڭ كاپىتىغا بىر تەستەك سالدى ۋە ئابلەتتىن بويى بىر غېرىچچە ئېگىز، قېرىلىققا باقماي بەستىمۇ ئۇنىڭدىن خېللا چوڭ كۆرۈنىدىغان سەمتاخۇن قىزىلچىلىق تىقىلغان چوڭ ئورا كۆزلىرىدىن غەزەپ ئۇچقۇنلىرىنى چاچرىتىپ، ئابلەتنىڭ كۆزىگە ئۇدۇللاشقان ئوچۇق مەيدىسىدىكى چاتقالنى ئەسلىتىدىغان يۇڭلىرىدىنمۇ ئاللا قانداق ۋەھىملەرنى تۇغدۇرۇپ، زەردە بىلەن ئۇنىڭ كانىيىدىن تۇتۇپ بىر ھازا چىڭ سىقىۋەتتى. ھالسىزلىنىپ خورلىداۋاتقان ئابلەتقا بىردىنلا يولۋاستەك سۈرلۈك كۆرۈنگەن سەمتاخۇن قىران چاغلىرىدىكى قارام ھالىتىگە كېلىپ قالغاندەك تۇيۇلدى. كۆز ئالدىدىكى بۇ رېئاللىقتىن، ئۆزى سەۋەپلىك كېلىپ چىققان پاجىئەدىن خېللا چۆچۈگەن ئابلەت بۇ قېتىم سەمتاخۇنغا گەپمۇ، قولمۇ ياندۇرمىدى. گويا بىرى يۆلەپ

تۇرغاندەك، سەمتاخۇننىڭ قولى كانىدىن ئاجرىشى بىلەن تەڭ ئابلەت قار ئۈستىگە پالاققىدە يىقىلدى. تېخىچە ئاخشامقى جايىدىن قوزغالماي ساشاڭجاڭنىڭ ماشىنىسىنى كۆرگەن سەمتاخۇن ئۇلارنىڭ ھازىرمۇ مۇشۇ ئۆيدە ئىكەنلىكىنى پەرەزلىدى ۋە قارغا چىلىشىپ ئولتۇرۇپ قالغان ئابلەتنى دەرۋازىنىڭ ئىچىگە سۆرەپ ئەكىرىۋەتتى. ئارقىغا يانغان سەمتاخۇن قىيا ئېچىلغان تۆمۈر دەرۋازىنىڭ بىر قانتىنى زەردە بىلەن ئالدىغا كۈچەپ تارتتى. «داراڭ» قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ قاناتلىرى جۈپلىشىپ، دەرۋازا يېپىلدى. سەمتاخۇن دەرۋازا ئىچىدىكى ئىلغۇچتىن ئېلىۋالغان قۇلۇپ بىلەن دەرۋازىنى تېشىدىن مەھكەم قۇلۇپلىدى ۋە ئارقىغا ئۆرۈلۈپ ئۆزىگە تىكىلىپ ھەيرانى ھەسلىكتە قېتىپ قالغان جامائەتكە قاراپ :

— ھەي، ئەھلى جامائەت! ئاللا يولىدا گۇۋاھ بولۇپ قويۇڭلاركى، — ئاغزىدىن ھاۋاغا تارقىغان ھور تۇمانلىرى ئارىسىدىن سۇغۇرۇلۇپ-سۇغۇرۇلۇپ چىقىۋاتقان ھەسرەتلىك نىدادىن تىترىگەن ئاۋازدا شۇنداق دەپ گەپ باشلىغان سەمتاخۇن كۆرسەتكۈچ بارمىقىنى دەرۋازا تەرەپكە قارىتىپ سىلكىپ تۇرۇپ، — بۇ ھويلا ئىچىدىكى بىر توپ مۇناپىقلار گۇناھسىز بىر نارسىدىن ئىچىڭغا زامىن بولدى،... رەھمەتلىك قانچىلىك قىيىنچىلىقتا جان بەرگەندۇ...!

— ھاي، ھاي جامائەت، ئارقاڭلارغا يېنىڭلار!

مۇشۇ پۇرسەتتە ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىگە قىلغان ئەسكىلىكلىرىنى قوشۇپ بىراقلا ھېسپاپ ئېلىشىنى كۆڭلىگە يۈكۈپ تۇرغان دەر غەزەپكە كەلگەن كۆپچىلىك ئورنىدىن قوزغۇلۇپ دەرۋازا تەرەپكە سىغىدىلىشى بىلەن تەڭ ھاسسىنى توكۇلداقنىچە توپ ئىچىنى يېرىپ چىققان ئىمام ئاخۇنۇم جامائەتنىڭ ئالدىغا ئۆتۈپ ۋەز سۆزلەشكە باشلىدى .

— بەندىنىڭ ئۆلۈمىنىڭ ھەر جاي، ھەر قىسمەتلەردە بولۇشىنى ئاللا ئېگەم ئۇ تۇغۇلۇشىدىلا پىشانىسىگە پۈتدۇ، ئېگىسىدىن بىقارار قىل تەۋرىمەيدۇ، قازا كەلگەندە ئۇنىڭغا توغرا قاراش جايىزدۇر، ئۇنىڭ سەۋەبىنى مەخلۇقتىن كۆرۈش كۇپۇرلۇقتىن بىشارەتتۇر ...

— ئەمىسە سىلنىڭمۇ ساشاڭجاڭنىڭ پوردىقىنى كۆتۈرۈپ يول خېتى ھەل قىلىپ، ھاجىم بولۇپ بولۇشلىرىنىمۇ ئېگىسى پىشانىلىرىگە پۈتكەن بولغىمىدى؟ بىلىپ قويسىلا، ئۇنىڭ يىتىم بولۇپ مۇشۇ تەقدىرگە مۇپتلا بولۇشى سىلنىڭ ئەرمەگە يول خېتى ئېلىش ئۈچۈن ئويۇشتۇرغان سورۇنلىرىدىن باشلانغان، بۇنىمۇ ئېگىسى شۇنداق ئورۇنلاشتۇرغان بولغىمىدى؟ ئەسكىلىكىنى قىلىپ قويۇپ، ئېگىسىگە دۆڭگەپلا قۇتۇلۇش سىلنىڭچە گۇناھ، كۇپۇرلۇق ھېساپلانامسۇ؟! ... ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ سۆزلىگەن تۇتامى يوق ۋەز-نەسەتلىرىنى ئاڭلاۋىرىشكە تاقەت قىلالمايغان سەمتاخۇن ئۇنىڭ ئەپتى-بەشرىسىنى جامائەت ئالدىدا ئېچىپ تاشلىدى ۋە چىرايىدا تېخىچە غەزەپ ئۇچقۇنلىرى ئۆچمىگەن جامائەتكە قاراپ سۆزلىدى .

— ئاچچىقنىڭلارغا ھاي بېرىڭلار، سىلەر پەقەت مۇشۇ ئىشقا گۇۋاھ بولۇپ قويساڭلارلا بولدى،

بۇ نائەھلىلەرنىڭ قىلغان ئەسكىلىكىگە ھۆكۈمەت قانۇن بويىچە مۇناسىپ جازا بىرىدۇ... شۇنداق قىلىپ سەمتاخۇننىڭ باش بولۇشى، پۈتۈن مەھەللىدىكى جامائەتنىڭ ھەسرەتلىك كۆز يېشى قىلىشى بىلەن نۇردۇن شۇ كۈنى چۈشتە يەرلىكىگە قويۇلدى. بۇ ئېچىنىشلىك تىراگىدىيە-دىن قاتتىق غەزەپكە كەلگەن جامائەت ئابلەت قاتارلىقلارغا لەنەت ئوقۇدى. غۇلغۇلا پاراڭلار ئۈزۈلمەي كۈچلۈك جامائەت پىكىرى ھاسىل قىلغان بۇ ئىش يۇقىرى دەرىجىلىك ھۆكۈمەتنىڭ دېققەت ئىتبارىنى قوزغىدى ۋە شۇ كۈنى كەچكە يېقىن ئابلەت قاتارلىقلار ئېلىپ كىتىلدى. نۇردۇن يەرلىكىدە يېتىپ ئەتىسلا قاتناش مېڭىش مۇمكىن بولمايدىغان قارلىق يولدا سەمتاخۇن ئېشىكىنى قوشۇپ گۈلئايىشەمنى ئىزلەپ، مەھەللە-مەھەللىلەردىن، كەنت-كەنتلەردىن، يېزا-قىشلاقلاردىن ھالقىپ ئۆتۈپ ئۇنى يىراق بىر يېزىدىكى ھاممىسىنىڭ يېنىدىن تېپىپ، ئۆيىگە ئېلىپ كەلدى. ھېم ئىتىلىگەن دەرۋازىنى سەمتاخۇننىڭ ئېچىشى بىلەن تەڭ ئېسىنى يوقاتقان گۈلئايىشەم ھويلىغا كىرىپلا گۈرۈلدەپ يۈگۈرۈپ ھەممە ئۆيلەرگە كىرىپ نۇردۇننى ئىزدىدى، ئەنسىز چاقىردى. تاماكا قالدۇقلىرى، ھاراق شىشىللىرى، سۆڭەك بىلەن تولغان بۇ مۇدەھش ئۆيدىن ھېچكىمنى تاپالمىدى. ھويلىدا تىزلىنىپ ئولتۇرۇۋېلىپ، ئۆزىنى كاجاتلاپ قاماللاپ ھۆڭرەپ يىغلىدى. ئۆيدە يوق ئابلەتنىڭ ئىسمىنى ئاتاپ «بالامنى تېپىپ بەر» دەپ ئادەمنىڭ يۈرەك-باغرى ئىزلىگۈدەك نىدا قىلىپ ۋارقىردى. خېلى ئۇزۇنغىچە نالە قىلىپ يىغلاپ ماغدۇر-سىزلىنىپ كەتكەن گۈلئايىشەم سەمتاخۇننىڭ يالۋېرىپ تارتىشتۇرۇشى بىلەن پەسكۈيىغا چۈشتى. ئاندىن گۈلئايىشەم سەمتاخۇننىڭ ھەمراھلىقىدا نۇردۇننىڭ تۇپراق بېشىغا بېرىپلا سوغۇق قار ئۈستىگە ئۆزىنى تاشلاپ باغرىنى ياقىتى، خام كېسەكتە سېلىنغان قەبرە توپىسىنى تاتىلاپ خېلى بىر ھازاغىچە ھۆڭرەپ ئەلەملىك ياش تۆكتى. ئۇنىڭ بۇ ھالىنى كۆرۈپ ئۆزىنى باسالماي، بۇقۇلداپ يىغلاپ كەتكەن سەمتاخۇن تەستە سەۋرى قىلىپ، قەبرە بېشىدا ئولتۇرۇپ قىرائەت قىلىشقا باشلىغاندىلا گۈلئايىشەم يىغدىن توختاپ، سەمتاخۇننىڭ يېنىدا يۈكۈنۈپ ئولتۇردى.

قىرائەت ئاخىرلاشقاندىن كېيىن، ئۇلار قوللىرىنى ئېگىز كۆتۈرۈپ نۇردۇنغا ئۇزۇن دۇئا قىلدى، ئۇنىڭ قەبرىسىنىڭ بېشىغا ئازراق دان چاچتى. كۆزى كەينىدە قالغان گۈلئايىشەمنى سەمتاخۇن يىتەپ ئۆيىگە ئېلىپ كەلدى. تۇيۇقسىز كەلگەن بۇ قازادىن يۈركى ئىزىلىپ لەختە بولغان گۈلئايىشەم ئورۇن تۇتۇپ يېتىپمۇ قالدى. ئۇ ئوڭلۇق ئايال پاتەمخانىنىڭ كۆيۈنۈپ پەرۋىش قىلىشى بىلەن ئۆرە بولۇپ، ئۆزىنىڭ پاختا تېرىپ تاپقان پۇلىدا جامائەتكە يەتتە نەزىرىنى بىرىپ، نۇردۇننىڭ ئاخىرەتلىك ئىشلىرىنى تۈگەتكەندىن كېيىن سەمتاخۇن، پاتەمخان ۋە قولۇم قوشنىلار بىلەن خوشلىشىپ، يەنە كۆزى كەينىدە، بۇ مەھەللىدىن ئىككىنچى قېتىم ئايرىلدى.

ئاردىن بىر ھەپتىچە ۋاقىت ئۆتتى. كىشىلەر ئارىسىدا «ئاسىيە يەنە پەيدا بولۇپتۇ» دېگەن پاراڭ تارقىلدى. ئەمما ئاسىيەنىڭ قانداق ۋاقىتتا كەلگىنىنى كۆرگەن، تالا-تۈزدە ئۇچۇرۇتۇپ قالغان

بىرمۇ كىشى يوق. بىراق نۇردۇننىڭ ئۆلۈمىنى ئۇزۇتۇلغان كۈنى ئاخشىمى سەمتاخۇن دەرۋازىغا سېلىپ قويغان قۇلۇپ چېقىلىپ يول بويىغا تاشلانغان، دەرۋازا ئىچىدىن مەھكەم تاقالغان بولۇپ كەچلىرى ئۆيىنىڭ چىرىقى يېقىلىپ قالاتتى، ئاندا-ساندا دەرۋازا ئالدىدا ماشىنىمۇ پەيدا بولۇپ قالاتتى. دېمەك، ئۇ بۇ مەھەلگە راستىنلا كەلگەن، قۇچقىدىكى تېخى يېشىغا توشمىغان بالىسىنى نەزەردە تۇتۇپ سوت ئۇنى قويۇپ بەرگەن ئىدى.

ئارىدىن يەنە ئون كۈنچە ئۆتتى. بامدات نامزىنى ئوقۇپ بولۇپ مەسچىت ئالدىغا توپلاشقان جامائەت ئارىسىدا «ساشاڭجاڭ تەكشۈرۈلۈش جەريانىدا مىڭسىگە قان چۈشۈپ جان ئۈزۈپتۇ»، «خوپ بوپتۇ، ئاخىرى بېشىنى يەپتۇ دە ئۇ كاپىر» دېگەندەك پاراڭلار مەسچىتتىن كەينىدىرەك چىقىۋاتقان ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ قۇلىقىغا كىرىشى بىلەن تەڭ ئۇنىڭ رەڭگى بىردىنلا ئۆڭدى.

چۈنكى يېقىندىن بىرى جامائەت ئۇنى «قېرىپ قالدى، كۆزىمۇ تازا ياخشى كۆرمەيدۇ، ئايالى رەھمەتلىكتىن ئايرىلغاندىن بىرى مەسچىتنى ئۇنتۇپ، ئۇخلاپ قالدىغان بولۇپ قالدى...» دەپ يېزىلىق ھۆكۈمەتكە ئىلتىماس سۇنۇپ، ئورنىغا مەزىنى چىقىرىشنى نىيەت قىلغان بولسىمۇ شۇ ساشاڭجاڭنىڭ ئۇنى قانات ئاستىغا ئېلىشى بىلەن بۇ ئارزۇسى ئەمەلگە ئاشمايۋاتاتتى، ھەتتا بۇ گەپلەرنى ئالدىنقى جۈمە نامىزدىن كېيىن ئۆزىگە يۈز تۇرانىمۇ دېگەن، بولۇپمۇ نۇردۇننىڭ ئۆلۈمىدىن كېيىن جامائەت ئۇنىڭغا تېخىمۇ تىكىلىۋالغان ئىدى. مۇشۇلار خىيالدىن ئۆتۈپ بىردىنلا ئەندىكىپ كەتكەن ئىمام ئاخۇنۇم مۇزلاپ ئۇيۇپ كەتكەن يولدا ھاسسىنى توكتىنىقنىچە جامائەت توپىنى بۆسۈپ ئۆيى تەرەپكە يۈرۈپ كەتتى. ئۇ بۇ بىر كۈننى پۈتۈن ئەس-يادى مۇشۇ ئىشتىلا كەچ قىلدى. ھازىرمۇ سوغۇق ئورۇننىڭ ئىچىدە تۈگۈلۈپ ياتىدۇ، ھېچبىر كۆزىگە ئۇيغۇ ئىلىنىشىدىغاندەك ئەمەس. ئۇ كۆزىنى بىر ھازا چىڭ يۇمۇۋالدى. ئىرماش-چىرماش خىياللار بىلەن پۈتۈن بىر كۈن ئارامدا تۇرمىغان كاللىسى بارا-بارا بوشۇشۇپ، كالتە ھۆتەل، ئەسنەشلىرى جىمىق قالدۇ ۋە شۇ ئۇنى تىك قىيا ئۈستىدە كۆردى، ئارقىسىدىكى سەمتاخۇن ۋە جامائەت بىردىنلا شىر توپىغا ئايلىنىپ، غەزەپ بىلەن نەرە تارتىپ زوڭىشىپ ئولتۇراتتى، سەكرەي دېسە ئۆلۈپ كېتىشىدىن قورقىدى، كەينىگە ياناي دېسە تېخى، ھۇۋۇلغان شىرلار بىردىنلا يۇلغۇنۇپ ئۇنىڭغا ئېتىلدى... ئۇنى قارا باسقان ئىدى. ئۇ ئىچىدە ئايەت ئوقۇپ بولۇپ ئىككى يېنىغا ئۈچ قېتىمدىن سۇق-كۆچ قىلدى دە، ئورنىدىن ئىتتىك يېرىم ئۆرە بولۇپ سوغۇق تامغا يۆلەندى. يۈرىكى تۆشنى تىشىپ چىقىدىغاندەك گۈپۈلدەپ، تەنلىرى تىترەپ كەتتى. قورۇلۇپ پىچىم-پىچىم بولۇپ كەتكەن پىشانىسىدە مۇزدەك تەر تامچىللىرى پەيدا بولۇپ، كىچىك تەرتى ۋىزىدە قىستىدى. جىددىيلەشكەن ئىمام ئاخۇنۇم ئۆچۈرگۈچنىڭ يېنىغا ئۇلاپ ئۇزارتىپ، ياستۇق ئاستىغا باسۇرۇۋالغان ئايالىنىڭ كونا رومىلىنى كۈچەپ شۇنداق تارتىۋىدى «پاس» قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ ئۆچۈرگۈچ يېپى تۈۋىدىنلا ئۈزۈلۈپ كەتتى. چىراقسىز قالغان ئىمام ئاخۇنۇم ئىشتان

بېغنى قاماللىغىنچە ئاستا ئورنىدىن قوزغۇلۇپ، سىلاپ-سىپاپ يۈرۈپ سىرتقا چىقتى. يۇلتۇزسىز ئاسمان، قاپقاراڭغۇ تۈن. ھەتتا ھويلا تېمىنىمۇ ئىلغا قىلالمىغان ئىمام ئاخۇنۇم ھازىر ۋاقىتنىڭ قايسى چاغ بولغانلىقىنى، قانچىلىك ئۇخلىغانلىقىنىمۇ تازا پەرەزلىيەلمىدى. خېلى بىر كەمگىچە ئۇ سىرتنى تىڭشاپ تۇردى، يېلىڭ تېنىگە سوغۇق تىگىپ قېقىلىپ ھۆتۈلۈۋىدى، ھويلىسىدىكى جىگدىنىڭ ئاچىسىدا ئارام ئېلىۋاتقان چۆچە خوربىزى پالاقشىپ ئۇنى چۆچۈتۈپ، ئارقىسىدىنلا يەنە خۇشال قىلىپ قويدى. چۈنكى ئۇ تۈنجى قېتىم چىللىغان، چىللىغاندىمۇ باشلامچى بولۇپ چىللىغان ئىدى. ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ بىر ئوبدان چىلاۋاتقان پاقلىنىدەك سىمىز ھەم چوڭ خوربىزى ساشاڭجاڭنىڭ ئەڭ ئاخىرقى ئولتۇرۇشى ئۈچۈن زاكوسكا بولۇپ كەتكەندىن كېيىن بازاردىن تېخى ئالدىنقى ھەپتە سېتىۋېلىپ، ئالدىدىن ئاشقۇدەك دان بەرگەن بولسىمۇ، بۇ ئەتۋارلىق چۆچە خوراز ئۇنىڭ بىلەن قېرىشقان دەك پەقەتلا چىللىمايۋاتاتتى. مانا توساتتىن چىللىۋىدى، ھەممە خورازلار ئەگىشىپ چىلاشقا باشلىدى. قۇلقىنى دىڭ تۇتۇپ خورازنىڭ چىللىشىغا زوقى كېلىپ تۇرۇپ قالغان ئىمام ئاخۇنۇم كۆزىگە مىخ بولۇپ قالدغان ئاشۇ مەزىنىنىڭ قۇلاق مىڭسىنى يەپ كېتىدىغان ئەزان ئاۋازى چىقىشتىن بۇرۇن مەسچىتكە بېرىۋېلىشنى كۆڭلىگە پۈكۈپ، ھاسسىدا يەرنى سىپاپ يۈرۈپ، بۇلۇڭدىكى سۇلياۋ چەينەكنى تاپتى ۋە مۇزدەك سوغۇق سۇدا تاھارەت ئېلىپ، سەللە يۆگەكلىك تۇمۇقىنى چۆكۈرۈپ مەسچىتكە ماڭدى. ئۇنىڭغا تونۇش بولغان خورازلارنىڭ چۇرقىراپ چىلاشلىرى، ئىتلارنىڭ ھوۋلۇپ قاۋاشلىرىدىن يولىنى قىياس قىلىپ، سىرىلىپ-دوقۇرۇپ يۈرۈپ مەسچىت ئالدىغا كېلىپ، ئىشىك تەرەپكە قاراپ ماڭدى. بىردىنلا ئۆزىدىن بىر چامدا ئالدىدا مېڭىۋاتقان ھاسسى بىر نەرسىگە پۈتۈلۈشۈپ قالدى. ئۇ ھاسسىنى ئالدى - كەينى، ئوڭ - سولغا توكىشىپ بېقىپ، راستىنلا مەسچىتنىڭ ئىشىكى ئالدىدىكى پەلەمپەيگە كېلىپ قالغانلىقىنى بىلدى ۋە ھاسسىنى بەلبېغىغا قىستۇرۇپ، ئاستا ئۆمۈلەپ پەلەمپەيگە ياماشتى.

ئۇ ئىچىدە ساناپ ەڭ ئۈستۈنكى پەشتاققا چىقىپ يۈكۈنگىنچە مەسچىت ئىشىكىگە قول ئۇزاتتى. ئۇزاتتى، بىردىنلا تىنقى تىزلىشىپ، ئۇزاتقان قولىنى شاپپىدە تارتىۋالدى ۋە «سۇبھانە ئاللا...سۇف...سۇف...» دېگىنچە تىترەك ئاۋازدا ئوڭ، سول تەرەپكە تۈكۈرۈپ سۇفكۆچ قىلغاچ بىر پەشتاق تۆۋەنگە سىرىلىۋالدى. خېلىدىن بىرى گۇمانخور بولۇپ قالغان ئىمام ئاخۇنۇم ئۆزىنى بۇنچە قۇرقىتىۋاتقان ئىشىك تۈۋىدىكى نەرسىنىڭ نېمىلىكى، كېلىش مەنبەسى ئۈستىدە ئويلىنىدى. «بۇچوقۇم ئاشۇ قىزىل كۆزمە زىننىنىڭ، يا بولمىسا سەمەت دېگەن جوھۇتنىڭ ماڭا قۇرغان قىلىنقى» دەپ گۇمان قىلغان ئىمام ئاخۇنۇم «قەتئىي قايتىپ كەتسەم بولمايدۇ، غەيرەت قىلاي، سۇبھانە ئاللا، سۇبھانە ئاللا...» دەپ ئۆز-ئۆزىگە شىۋىرلاپ، تېخىچە تىترەشتىن توختىمىغان قولىنى يەنە ئاستا ئۇزۇتۇپ بىردىنلا چۆچۈپ ئورنىدىن چاچراپ تۇرۇپ كەتتى. يۈركى قېپىدىن سۇغۇرۇلۇپ

گەجگىسىگە چىقىپ قالغاندەك، گۈپۈلدىگەن ئاۋاز قۇلاق تۈۋىدىلا ئاڭلىنىپ، ئۇنى تېخىمۇ قورقۇتۇۋەتتى. ھەرە چاققان دەك ۋىژىدە ئاغرىغان كۆكرىكىنى تۇتقىنىچە تولغۇشۇپ جايىدىلا ئولتۇرۇپ قالغان ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ بۆز رەختتە كەڭ قىلىپ تىكىلگەن ئاق تامبىلى جىگدە يېرىندىسىدەك گۆشسىز يوتىسىغا مۇزدەك سوغۇق يۆگەشتى. شاۋقۇن چىقىرىپ تىترە-ۋاتقان بارماقلىرىدا ئېغىنى سىلاپ، تەرتىننىڭ ئاللا بۇرۇن سۇنغانلىقىنى تۇيۇپ قالغان ئىمام ئاخۇنۇم قاردا بولسىمۇ قايتا تاھارەت ئېلىشنى نىيەت قىلىپ ئارقىغا ئورۇلۇۋىدى، يول تەرەپتە مەزىنىنىڭ گېلىنى قىرغىنىچە قېلىن قارنى غاراچلىتىپ دەسسەپ كېلىۋاتقان تېۋىشى ئاڭلاندى. مەزىنىنىڭ ئالدىدا «تەرتىنى تۇتالماس بولۇپ قاپتۇ» دېگەن ئاتاققا قېلىشتىن ئەنسىرگەن ئىمام ئاخۇنۇم نېمىلا بولمىسۇن مەسچىتكە ئۇنىڭدىن بۇرۇنراق كېرىۋېلىش ئۈچۈن يەنە ئۆمۈلەپ ئۈستۈنكى پەلەمپەيگە چىقىپلا توپتەك تۇرۇپ قالدى. بۇ قېتىم زور غەيرەت بىلەن ئۈزىتىلغان قولغا ئالدىنى قېتىمقىغا ئوخشاش مۆشۈكنىڭ دۈمبىسىدەك سىلىق موي ئۇرۇلۇپلا قالماستىن موي ئىچىدە قىمىرىلغان ئەتمۇ تەڭ ئۇرۇلۇۋىدى، ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ تىترەك تۈپەيلى شامالغا يېيىپ قويغان خالتىدەك پالاقشۇۋاتقان، نەملىكتىن مۇزلاپ قېتىپ كەتكەن كەڭ خەسە تامبىلى ئىچىدىكى دىرىلداپ تۇرغان پاچاقلرى خۇددى توك تەپكەندەك بىردىنلا ئۆرە بولدى. گېلى قۇرۇپ، تىلى تامغىقىغا چاپلىشىپ، سۇق-كۆچ قىلغۇدەكمۇ ئىمكانى قالمىغان ئىمام ئاخۇنۇم مەسچىت ئىشىكىدە تۇرغان بۇ سىرلىق نەرسىنى چاقماق تىزلىكىدە ئۆزىنىڭ كېچە كۆرگەن چۈشىگە باغلاپ تېخىمۇ قورقۇپ كەتتى. شۇ ئارىدا ئۇ مەزىنىنىڭ ئايىغى ئاستىدىكى قارنىڭ ئەنسىز غىرىچلاپ ئۆزىگە يېقىنلاپ قالغانلىقىنى تۇيۇپ، دەرھال ئىشىك ئالدىدىكى ھېلىقى نەرسىنى پەسكە دوملىتىۋەتمەكچى بولدى ۋە بەلبېغىدىكى ھاسسىنى ئارا سېپىنى تۇتقان دەك چىڭ قاماللاپ تۇتۇپ، ئۇ نەرسىنى كۈچەپ تۇرتىۋىدى، «ۋار» قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ «ۋايىجان! شىر...» دەپ ئەنسىز ۋارقىغان ئىمام ئاخۇنۇم تىرىڭىدە ئارقىسىغا ئۇچۇپ كەتتى. ئارقا مېڭىسى پەلەمپەينىڭ قىرغىغا تېگىشى بىلەن تەڭ ئۇنىڭ بېشىدىن ئاجرىغان سەللە ئورالغان قارا تۇمۇقى قاردا دومۇلاپ، ئاپئاق توپچە شەكلىدە مەزىنىنىڭ ئالدىغا بېرىپ توختىدى... ئىمام ئاخۇنۇم شۇ تاپتا ئۆزىنىڭ قارائىتى سەۋەبلىك بۇ مەھەللىگە ئاپىرىدە بولۇپ، يەنە نۇر-غۇن بالايى-قازانى تۇغقان بىر گۇناھسىز نارىسىدىن قولىدا جان تەسلىم قىلغان ئىدى...

توڭۇپ يىغلىغۇدەكمۇ ھالى قالمىغان بوۋاقنى قوينىغا سالغان سەمتاخۇن مېيىت نامزىغا تۇرمايلا پاتەمخانىنى تۇيۇقسىز خۇشال قىلىۋېتىش نىيىتىدە ئۆيىگە قاراپ كېتىۋېتىپ ئابلەتنىڭ ئۆيىنىڭ ئالدىغا كېلىپ توختاپ قالدى. ھاڭ ئېچىلغان دەرۋازىدىن كىرىپ ھويلا ئىچىدىكى قارغا يېتىپ كەتكەن ماشىنىنىڭ چاق ئىزىغا، ئىچى پۈتۈنلەي قۇرۇق قالغان ئۆيلەرگە زەن سالىدى. ھويلىدىكى قار ئۈستىگە، سۇپىغا، ئۆيىنىڭ پەگاسىغا قالايمىقان تاشلانغان نۇردۇننىڭ،

گۈلئايىشەمنىڭ كېيىم-كېچە كىلىرىنى تىرىپ بوغچىلاپ مۇرىسىگە ئالغان سەمتاخۇن قوينىدا ئىسسىپ، تاتلىق ئۇيقۇغا كەتكەن بوۋاققا قاراپ ئۆز-ئۆزىگە: «نۇردۇننىڭ، ساشاڭجىڭنىڭ، ئىمام ئاخۇنۇمنىڭ چېنىنى ئېلىپ، ئابلەتنى ۋەيران، گۈلئايىشەمنى سەرسان قىلىپ، ئەڭ ئاخىرىدا مەندەك بىر يار يۆلەكسىز نامرات بوۋايغا ھەمراھ بولۇشۇڭنى راستىنلا ياراتقان ئېگەم تۇرۇلۇشىڭىزغا پىشانەڭىزگە پۈتكەن بولغىمىدى» دەپ بوش ئاۋازدا شۈبھىلىك ۋە دەرۋازىدىن چىقىپ كەتتى.

* * * *

باھار كەلدى ... مۇشۇنداق باھار ئون قېتىم كېتىپ، يەنە ئون قېتىم كەلدى. ئەمما گۈلئايىشەمنىڭ ياشلىق باھارى شۇ كەتكەنچە بىر قېتىمىمۇ قايتىپ كەلمىدى. گۈلئايىشەم ئون يىلدىن كېيىن ئۆزىنىڭ كەلمەسكە كەتكەن ئاشۇ قىممەتلىك ياشلىق باھارى، يالقۇنلۇق ھاياتىنىڭ ئىزنالىرى كۆمۈلۈپ ياتقان بۇ زىمىنغا چۇڭقۇر سېغىنىش، كۈچلۈك ھاياجان ئىلىكىدە يەنە كېلىۋاتىدۇ.

كېلىۋاتقاندىمۇ تۇنجى قېتىم كەلگەندەك توپلۇق چىغىر يولدا پىيادە ئەمەس بەلكى كەڭ ئاسفالىت يولدا ماشىنىدا كېلىۋاتىدۇ. ئاخشام يولغا چىققان ماشىنا تاڭ سۈزۈلۈشى بىلەن تەڭ مەھەللە ئىچىگە كىرىدىغان دوقمۇشتىن قايرىلدى. مەھەللىدىكى ئۆزگۈرۈش ناھايىتى زور، پىششىق خىش قۇرۇلمىلىق بىخەتەر-ئەمىن ئۆيلەر ئاسفالىت يولىنىڭ ئىككى قاسنىقىغا شۇنداق ياراشقان، پورەكلەپ ئېچىلغان گۈل-گىياھلار ئەتراپقا يېقىملىق پۇراق تارقاتقان. نېمىشقىكىن گۈلئايىشەم بۇ ئالەمشۇمۇل ئۆزگىرىشلەرگە ھېچبىر پەرۋا قىلمىغاندەك مۇڭغا پېتىپ ئولتۇرماقتا، ماشىنىنىڭ ئەينىكىنى تىشىپ ئۆتكەن خىيالچان كۆزلىرىنى يىراق ئۆتمۈشكە تىكىكىنىچە تىنىمسىز تىپىرلاۋاتقان چاڭبىسقان سەزگۈ خاتىرىسىدىن بۇ مەھەللىنىڭ ئاشۇ كونا توپلۇق ھېدىنى ئىزلىمەكتە، خۇددى تاڭ شولىسى تۈن پەردىسىنى ئەمدىلا ئېچىۋاتقان ئاقىتتىكىدەك ئۇنىڭ ئەسلىمە ئېكرانىدىن بۇ مەھەللىنىڭ بۇرۇنقى ھالىتى ۋە ئەينى چاغدىكى كىشىلەرنىڭ غۇۋا، گۇڭگا كۈل رەڭ سايىللىرى بىر-بىرلەپ ئەگىپ ئۆتمەكتە ئىدى.

مانا ئۇچقاندەك كېتىۋاتقان ماشىنا مەھەللىنىڭ ئوتتۇرىسىدىكى تۆت كوچا ئېغىزىغا كېلىپ ئادىتى بويىچە سەل پەسلىدى. بىردىنلا ئادىتىنى بۇزۇپ جىددى تۇمۇزلىنىپ توختاپ قالدى. — توختاپ قالدىڭىزغۇ؟ تېخى بېرىپ بولالمىدۇق — دېدى خىيال دېڭىزىنىڭ قەھرىدە تۇنجۇققان گۈلئايىشەم ماشىنىنىڭ تۇيۇقسىز سىلىكىشى بىلەن ھۇشىغا كېلىپ.

— ھەي، قارىڭ سىزنى ئادەمنى ئەنسىرتىپ، قاياققا قايرىلىمىز دەپ نەچچە قېتىم دېسەم ئاڭلىمىدىڭىز، — دېدى ئۇچىسىغا كاستىيوم بۇرۇلۇپ، قىسقا قىلىپ ياستىۋالغان چېچىنىڭ

ئۈستىگە دوپپا كىيىپ رول تۇتۇپ ئولتۇرغان كىشى قامەتلىك گەۋدىسىنى سەل قىيىپ، نەملەشكەن كۆزلىرىنى يوشۇرۇپ بېشىنى تۆۋەن سېلىپ يېنىدا ئولتۇرغان گۈلئايىشەم تەرەپكە قارغىنىچە خۇيۇمۇ ياراشقان قاپقارا بۇرۇتى ئاستىدىكى توم لەۋلىرىنى مىدىرلىتىپ.

— سولغا، ئاشۇ جامائەت تويى كۆرۈنگەن تەرەپكە مېڭىڭ. ھېيت نامىزى ئاشۇ تەرەپتىكى چوڭ مەسچىتتە ئوقۇلىدۇ، — دېدى ماشىنىنىڭ ئالدى ئەينىكىدىن ئېنىق كۆرۈنۈپ تۇرغان قەبرىلەرنىڭ ئوتتۇرسىدا قالغان مەسچىتنى يېنىدىكى كىشىگە كۆرسىتىۋاتقان گۈلئايىشەم.

زۇمچەك-زۇمچەك قەبرىلەر، قەبرىلەرنىڭ قات-قاتلىرىدا ھېيتلىق يېڭى كېيىملىرىنى كىيىپ ۈكۈنۈپ ئولتۇرغان، دۇئا قىلىۋاتقان، كۆز يېشى قىلىۋاتقان ئوغۇل-قىز، ئەر-ئايال، بوۋاي-مومىلار، چۇڭقۇر مۇسبەتكە چۈمگەن مەھەلدىكى بارلىق تونۇش چىراي كىشىلەر... ماشىنىدىن چۈشكەن گۈلئايىشەم بىلەن ھېلىقى كىشى ئىككى بالىنى قولىدىن بىردىن تۇتۇپ يىتىلەپ قەبرىستانلىق ئىچىگە قاراپ ماڭدى. ئۇچىسىغا قارا پەلتۇ كەيىگەن، بېشىغا ئاق رومال سېلىپ ئىككىدىن بوغۇشلىۋالغان گۈلئايىشەم نۇردۇننىڭ يەرلىكىگە يېقىنلاشقان سېرى ئىچ-ئىچىدىن قاپساپ كېلىۋاتقان يىغىدىن ئۆزىنى توختىتالماي، خۇددى باچكىسىدىن ئايرىلغان كەپتەردەك ئەلەملىك بۇقۇلداپ كەتتى ۋە بىردىنلا قەدەملىرىنى تىزلىتىپ ئاۋازىنى قويۇۋىتىپ ھۆڭرىگىنىچە نۇردۇننىڭ تۇپراق بېشىدىكى نەمخۇش قۇمسال توپىغا ئۆزىنى تاشلىدى. ئارقا تەرەپتە ئۆزىگە تونۇش قىرائەت ئاۋازى ئاڭلىنىشى بىلەن پەسكۇيغا چۈشكەن گۈلئايىشەم ئۆزىنى رۇسلاپ جايدىلا يۈكۈنۈپ ئولتۇردى. قىرائەت قىلىۋاتقان كىشى دەل سەمتاخۇن ئىدى. بىر ھازا سۈكۈتكە چۈمۈپ جىمجىت ئولتۇرغان گۈلئايىشەم قىرائەت ئاخىرلىشىپ دۇئادىن كېيىن چۇڭقۇر مۇسبەت تىقىلغان ياش يۇقى كۆزلىرىدە ئارقىسىغا زەن سالىدى. ئۆزى بىلەن بىللە كەلگەنلەردىن باشقا بەللىرى سەل مۇكچەيگەن ئەمما خېلىلا تىتىك تۇرغان سەمتاخۇن، ئوبدانلا يادا قالغان پاتەمخان ۋە توققۇز-ئون ياش ئەتىراپىدىكى بىر ئوغۇل بالا قاتارلىقلارنىڭ ئۆزىنىڭ ئارقىسىدا رەتلىك تىزىلىپ يۈكۈنۈپ ئولتۇرغانلىقىنى كۆردى ۋە ئورنىدىن تۇرۇپ ئۇلار بىلەن بىر قۇر سالاملاشتى، بىردەم ئۆز-ئاراتىچ-ئامانلىق سوراقتى. ئاندىن ماشىنا تەرەپكە ماڭغاچ ئۆزى بىلەن بىللە كەلگەنلەرنى بىر-بىرلەپ ئۇلارغا تونۇشتۇردى.

— بۇ كىشى مېنىڭ يولدىشىم، ئىسمى ساتتار ھاجىم، ئۆزى سودىگەر، ماۋۇ چوڭى ئوغۇم زوردۇن، ماۋۇ كىچىكى بولسا قىزىم زۇلنۇر.

— ھاجىم دەڭ ياخشى بوپتۇ، زوردۇنمۇ چوپچوڭلا ئادەم بولۇپ كېتىپتۇ مانا. سەمتاخۇننىڭ گېپى تۈگىشى بىلەن تەڭ، گۈلئايىشەم ئۇنىڭ پىشىگە چىڭ ئېسىلىۋېلىپ مېڭىۋاتقان ئوغۇل بالىنى كۆرسىتىپ تۇرۇپ سوردى.

— سەمتىكا، مەن بۇ بالىنى ھېچ تونۇيالماي قېلىۋاتمەنغۇ؟

— بۇ مېنىڭ ... ھېلىقى ... ئوغلۇم خۇدابهردى، — دېدى سەمتاخۇن ئىككىنى يول تەرەپكە شىلتىپ، يېنىدىكى گۈلئايىشەمنى ئالدىغا قاراشقا ئىما قىلىپ.

گۈلئايىشەم ئالدىغا قاراپلا سەمتاخۇننىڭ كۆز ئىشارىسىنى چۈشەندى ھەم شۇ قارىغانچە كۆزىنى ئۈزۈپ تويىتەك تۇرۇپ قالدى. چۈنكى، قەيەردىن پەيدا بولىدىكىن 5-10 ماڭدامچە يىراقلىقتا باش كېيىمى يوق، ئاقارغان چاچ-ساقاللىرى ئۆسكىلەك ھەم رەتسىز كېيىم-كېچەكلىرىنى توپا باسقان ئابلەت «ساشاڭجاڭ كەپتۇ، ساشاڭجاڭ كەپتۇ، ھا، ھا، ھا...» دەپ كىچىك بالىلاردەك قىقاس سېلىپ كۈلگىنچە كېلەڭسىز گەۋدىسىنى لەپپەڭشىتىپ ماشىنىنىڭ ئەتراپىنى ئايلىنىپ، پالاقشىپ يۈگۈرۈپ يۈرەتتى.

بىردە يۈگۈرۈپ بىردە توپا يەردە يۇمۇلاپ يۈرگەن ئابلەت بىر توپ كىشىلەرنىڭ ئۆزى تەرەپكە كېلىۋاتقانلىقىنى كۆرۈپ، بىر نەرسىدىن قۇرۇۋاتقان كىچىك بالىدەك بىردىنلا يۈگۈرۈپ كېلىپ سەمتاخۇننىڭ ئارقىسىغا يۇشۇرۇندى. سەمتاخۇننىڭ مۇرسىدىن بېشىنى قىيا چىقىرىۋالغان ئابلەتنىڭ قىپقىزىل كۆزلىرىدە ئۆزلىرىگە قاراۋاتقانلىقىنى كۆرگەن بالىلار چۇرۇقۇشىپ ماشىنىغا چىقىپ، ئىشىكىنى يېپىۋېلىشتى.

— بۇ... بۇ ئابلەتقۇ؟ — دېدى ماشىنىنىڭ ئىشىكى تۈۋىگە كېلىپ قالغان گۈلئايىشەم ھەيرانلىق ئىلىكىدە، ئابلەتنىڭ كېيىملىرىدىكى توپىنى قېقىشتۇرۇۋاتقان سەمتاخۇنغا قاراپ.

— شۇنداق قىزم، بۇ بالا تېخى يېقىندىلا قويۇپ بېرىلگەن ئىدى، شۇ يامان ئادەملەرنىڭ كەينىگە كىرىپ، «ھەممىنى ھەل قىلىمەن» دەپ يۈرۈپ ئۆتكۈزگەن گۈناھلىرىنىڭ جازاسىمى-كىن، ئوبدانلا بىر بالا ئۆزىچە مۇشۇنداق بولۇپ قېلىۋاتىدىغۇ تاڭ، مانا ھازىر ئۇششاق بالىلارمۇ چالما ئېتىپ قوغلاپ يۈرۈيدۇ بۇ بالام بىچارىنى...

مۇشۇلارنى دەۋىتىپ تاڭ شەبىنىمدەك يالترىغان سۈزۈك بىر تامچە ياش سەمتاخۇننىڭ توغراق قوۋزىقىدەك يىرىك مەڭزىدە سىمپتەك لىغىرلاپ، بىردىنلا يول-يول قورۇقلارنىڭ ئاراشلىرىدا ئېقىن ھاسىل قىلىپ ئانا زىمىنىنىڭ باغرىغا قاراپ ئاقتى...

بىر نېمىلەرنى دەپ ۋارقىغىنىچە ئانىسىدىن ئەگەشكەن كىچىك بالىدەك ماشىنا ئارقىسىدىن يۈگۈرۈپ كېلىۋاتقان ئابلەتنى ماشىنىنىڭ ئارقىسىدىكى يولىنى كۆرسىتىدىغان ئەينەكتىن كۆرگەن، سەمتاخۇنلار بىلەن خوشلىشىپ ئەمدىلا 30-40 مېتىرچە ئۇزىغان گۈلئايىشەم چۈشۈرۈلگەن ماشىنا ئەينىكىدىن زور غەيرەتكە كېلىپ يەنە بىر قېتىم بېشىنى قىيا چىقىرىشى بىلەن تەڭ بىر تامچە ياش ئۇنىڭ كۆز قارچۇقىدىن ئۈزۈلۈپ، ئۇيۇقنى يېرىپ ئەمدىلا كۆتۈرۈلگەن قوياش نۇرىدا يالىت قىلىپلا ئانا زىمىنىنىڭ باغرىغا سىڭىپ كەتتى...

سەمتاخۇن بىلەن گۈلئايىشەمنىڭ كۆزلىرىدىن ساقىغان ياش تامچىسىدىكى پارلاپ تۇرغىنى بولسا ئوخشاشلا شام كەبى شەخسىيەتسىز ھايات، ئېقىۋاتقنى بولسا ئالەمچە مېھرى-مۇھەببەت

ئىدى ...